காதலாகி கசிந்துருகி

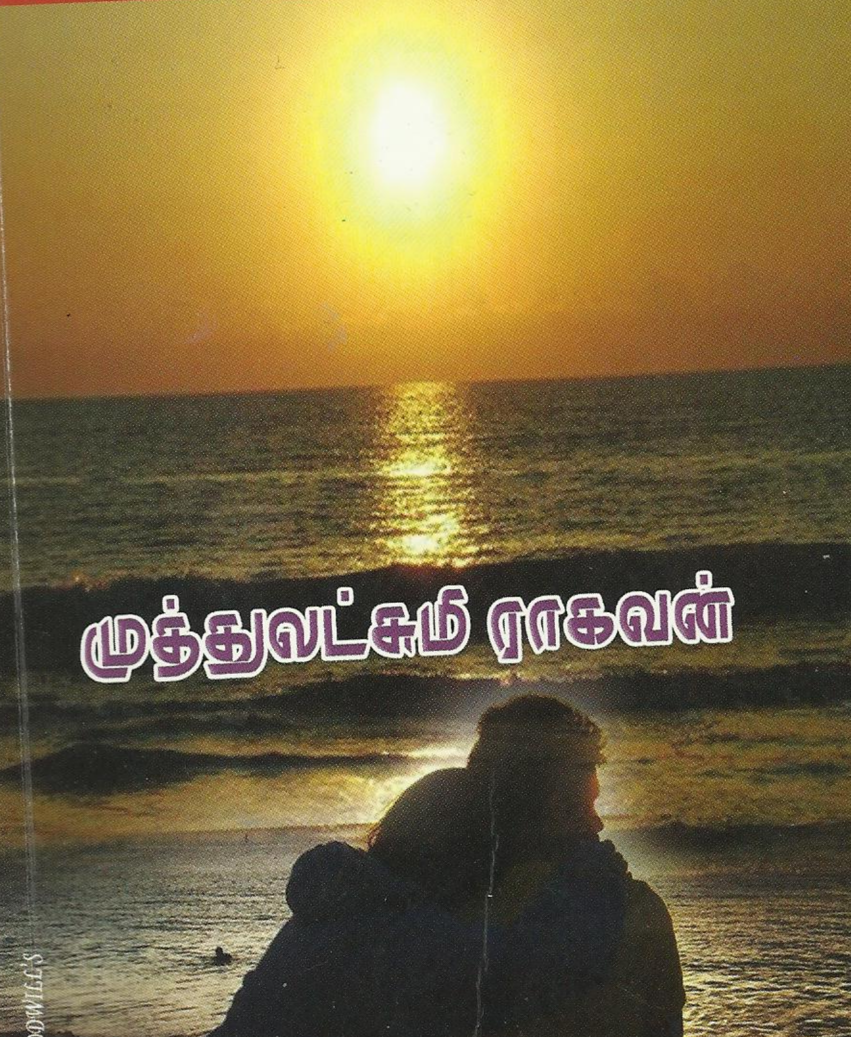

1

உன்னை நினைத்தவுடன் கவிதைகளும்...
உன்னை பார்த்தவுடன் சிரிப்பும் வரும்...
மலர்ச்சிரிப்பில் எனை சிறைபிடித்தும்...
மயக்கமெதற்கு என் கரம் பிடிக்க...?
-காதலாகி... கசிந்துருகி...-

அலை கொஞ்சும் கன்யாகுமரிக் கடற்கரை... அலையோரம் கால் நனைய நடந்தான் ஜீவா என்ற... ஜீவானந்தம்... பாறையைத் தாண்ட நினைப்பது போல்... ஓடி வந்து... பாறையைத் தொட்டும் திரும்பும் அலைகளைப் பார்த்தபடி... சற்று நேரம் நின்றான்...

அந்த அலைகடல் போல்... அவன் மனம் கொந்தளித்துக் கொண்டிருந்தது... ஏன் அவள் அப்படிச் சொன்னாள்...? என்ன தவறு அவன் செய்தான் என்று அவனை வெறுத்தாள்...?

அவனுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை...

"உங்களை ஒரு நல்ல நண்பர் என்றுதான் நான் இத்தனை நாள் நினைத்திருந்தேன்... கடைசியில் நீங்களும்... மற்றவர்கள் போல்தானா... ஜீவா?"

எவ்வளவு எளிதாக வார்த்தைகளைக் கொட்டி விட்டாள் சந்தியா...? பேசலாமா? அவள் அப்படிப் பேசலாமா...? ஜீவாவைப் பார்த்து தேள் கொட்டும் வார்த்தைகளைச் சொல்லலாமா...?

ஆனால்... அவள் அவன் மனதை நினைக்காமல்... முகம் முறிக்கும் வார்த்தைகளைச் சொல்லி... அவன் மனத்தை முறித்து விட்டாள்...

முதன் முதலாய் குமார் அவளை ஜீவானந்தத்திற்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்த போது... ஜீவானந்தம்... அவளின் அழகிய முகத்தைப் பார்க்கவில்லை...

அவளுடைய கடல் போன்ற கண்களில் தெரிந்த கவலையைத்தான் பார்த்தான்... அடிபட்டு... குற்றுயிரும்... குலையுயிருமாய் கிடக்கும் பறவையின் வேதனையை அவளது கண்கள் பிரதிபலித்தன...

விவேகானந்தர் பாறையின் மீது... மற்றவர்கள் பேசிக் கொண்டே நகர... அவன் மட்டும். அவளுடைய கண்களின்... கண்ணீர் துளிகளைப் பற்றிச் சிந்தித்துக் கொண்டு நின்றான்.

''ஜீவா... இது சந்தியா... என் தங்கையின் தோழி... லேடிஸ் ஹாஸ்டலில் தங்கியிருக்கிறாள்... வேலை பார்த்துக் கொண்டே படிக்கிறாள். எப்போதும் லீவு நாள்களில் எங்கள் வீட்டிற்கு வருவாள்... இன்றைக்கு வீட்டில் எல்லாரும் ஊருக்குப் போய் விட்டாங்க... சரி... வா... என் நண்பர்களுடன் நான் ஊர் சுற்றுவதை வேடிக்கை பாருன்னு சொல்லிக் கூப்பிட்டுக் கொண்டு வந்தேன்...''

குமார் சிரித்தான்... சந்தியா ஒப்புக்குக் கூட லேசாக சிரிக்கவில்லை... மௌனமாக கடலை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள்...

ஜீவாவிற்கு... அவளது சோகம் சங்கடத்தைக் கொடுத்தது... வாரத்தின் அந்த ஒரு நாளில்தான்... அவர்கள் எல்லாரும் ஒன்று சேர்ந்து ஊர் சுற்றுவார்கள்... அரட்டை அடிப்பார்கள்... மற்ற நாள்களில்... அவரவர் வேலையில் ஈடுபட்டு விடுவார்கள்.

அந்த ஒரு நாளின் உற்சாகத்தில் பங்கெடுக்க... இப்படி ஒரு அழுது வடியும் பெண்ணோடு... ஏன் இவன் வந்து தொலைத்தான்... என்று மனது ஒரு பக்கம் எரிச்சல் பட்டது. அதே மனது... ஐயோ பாவம்... இந்தப் பெண்ணுக்குள் சொல்ல முடியாத சோகம் இருக்கிறது... போல... என்று பரிதாபப்பட்டது...

''ஏண்டா... நாம. ஆண்களாக சுற்றும் இடத்திற்கு இப்படி ஒரு பெண்ணைக் கூப்பிட்டுக் கொண்டு வந்திருக்கிறாயே... உனக்கு அறிவு என்பது கொஞ்சமாவது இருக்கிறதா... இல்லை அதைக் கடன் கொடுத்து விட்டாயா...?''

சந்தியாவின் காதில் விழாத தூரத்திற்கு நண்பனைத் தள்ளிக் கொண்டு போய் கடிந்து கொண்டான் ஜீவா...

''உனக்கு அவளைப் பற்றி முழுவதும் தெரியாது ஜீவா... தெரிந்தால் இப்படிப் பேசமாட்டாய்...'' என்றான் குமார்.

சந்தியாவிற்கு... தாய் இருந்தும் இல்லாத நிலையாம்... தந்தையார் இறந்து விட்டாராம்... அந்தச் சூழ்நிலையில்... இளம் பெண்ணான அவள்... தனித்து எப்படி வாழ்வது என்ற பயத்தில் வீட்டைக் காலி செய்து விட்டு... லேடிஸ் ஹாஸ்டலுக்குப் போய் விட்டாளாம்...

''அவள் தினமும் போராடிக் கொண்டிருக்கிறாள் ஜீவா... முகம் காட்டும் எதிரியிடம் போராடலாம்... முகம் தெரியாத எதிரியிடம் எப்படிப் போராடுவது...? தினமும்... கத்தி முனையில் நடப்பது போலச் செத்துப் பிழைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள்...''

''அப்படி என்ன தாண்டா அவளுக்குப் பிரச்சினை...?''

''அவளுடைய இளமையும்... அழகுமே பிரச்சினை தானேடா?''

''நீ சொல்வதைப் பார்த்தால்... இளமையும்... அழகும் உள்ள பெண்கள்... நிம்மதியாக வாழவே முடியாது போல இருக்கே... ஹா... ஹா...''

''சிரிக்காதே ஜீவா... மற்ற பெண்களுக்கு... காப்பாற்ற உறவு இருக்கும்... இவள் தனிமையில் இருக்கிறாள்... அதை மறந்து விடாதே...''

''குமாரின் குரலில் தொனித்த கவலையை உணர்ந்த ஜீவா சற்றுத் தொலைவில்... கடலை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டு நின்ற சந்தியாவைத் திரும்பிப் பார்த்தான்.

நிராதரவாக தனித்து விடப்பட்ட ஜீவனின் சோகத்தை... அவளது கண்கள் பிரதிபலிப்பதை புரிந்து கொண்ட ஜீவானந்தனுக்கு அவள் மேல் பரிவு உண்டானது.

''தினமும் ஏதாவது ஒரு வகையில் பாதிக்கப் படுகிறாள்டா... வேலை செய்யும் இடத்தில். கூட வேலை பார்ப்பவர்களால் பிரச்சினை... மேலதிகாரியிடம் புகார் செய்யப் போனால்... அவன் கையைத் தொட்டுப் பேசினானாம்... கடவுளே என்று விதியை நொந்து கொண்டு ஹாஸ்டலுக்குப் போனால்... அங்கே... போன் மூலம் டார்ச்சர் தொடருகிறதாம்...''

''போலீஸில் புகார் கொடுத்தால் என்ன...?''

''தனியாய் இருக்கும் பெண்ணின் வார்த்தை எடுபடுமா?''

''உன் தங்கைக்கு இந்தப் பெண் தோழியா...?''

''ஆமாம்... இரண்டு பேரும்... காலேஜ் வரை ஒன்றாகப் படித்தவர்கள்தான். வேலை செய்வதுதான். வேறு... வேறு இடங்களில்...''

''உங்கள் குடும்பம்... இந்தப் பெண்ணுக்கு சப்போர்ட் பண்ணலாமே..''

''எதுவரை சப்போர்ட் பண்ண முடியும்? இது போல லீவு நாள்களில் வீட்டுக்கு வந்தால்... வீட்டில் ஒருத்தி போல சேர்த்துக் கொள்ளலாம்... மற்றபடி... அவரவர் குடும்பம்தானே... அவரவருக்கு முக்கியமாகப் படும்...?''

''உண்மைதான்...''

அவர்கள் இருவரும் பேசிக் கொண்டே சந்தியாவை அணுகிய போது... அவள் அப்போதும்... கடலை விட்டுப் பார்வையைத் திருப்பாமல் நின்றாள்...

''என்ன பாக்கிறீங்க... சந்தியா...?''

ஜீவாவிற்கு அவளிடம் பேச வேண்டும் போலத் தோன்றியதால் பேச்சுக் கொடுத்தான்... அவள் சட்டென்று அவன் முகம் பார்த்தாள். அவனுடன் பேசுவதால் தவறில்லை... என்று மனதிற்கு தோன்றியதோ என்னவோ... மெதுவான குரலில் பதில் சொன்னாள்...

''அதோ அந்த கட்டுமரத்தில் தனியாக ஒரு சிறுவன் போகிறான்... அவனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்...''

குமாரின் பார்வையும்... ஜீவாவின் பார்வையும் சந்தித்துக் கொண்டன...

''அவனைப் பார்க்க... உங்களுக்கு சுவாரஸ்யமாக இருக்கிறதா'' என்று ஜீவா கேட்டான்...

''இல்லை... கவலையாக... இருக்கிறது...'' என்று அவள் பதில் சொன்னதும்... ஜீவாவிற்கு ஆச்சரியமாகப் போய்விட்டது...

''கவலையா...? இதில் கவலைப்பட என்ன இருக்கிறது...?''

''ஓராயிரம் இருக்கிறது... அவன் தனியாகப் போகிறான்...''

''அதனால் என்ன?''

''கடலில் பெரிய அலை வரலாம்... சுறாமீன் வரலாம்...'' சந்தியாவின் உடல் பயத்தில் சிலிர்த்தது.

இவள் ஏன்... வாழ்க்கையின் இருண்ட பக்கங்களையே எப்போதும் நினைக்கிறாள்...

யோசனையுடன்... சந்தியாவின் முகம் பார்த்தான் ஜீவா... அவன் கடலின் மைந்தன் சந்தியா... மீனவன்... அவனுக்கு கடல்தான் தாய் வீடு... தாயின் மடியில் அவன் பயப்படுவானா...? அவன் எல்லாவற்றையும் சமாளித்து கரைக்குத் திரும்பி விடுவான்... நீங்க... வாங்க... நாம்... விவேகானந்தர்... தியானம் பண்ணிய அறைக்குப் போகலாம்...''

அவள் மனமில்லாமல்... அவர்களுடன் நடந்தாள்...

இவள் மிகவும் பயந்திருக்கிறாள். என்று நினைத்துக் கொண்டான் ஜீவா...

''பாவம் துரத்தும் கவலைகளிடமிருந்து தப்பிக்க ஓடி ஓடிக் களைத்து விட்டாள் போல... ஓய்ந்து உட்கார இவளுக்கென்று ஒரு இடமில்லையா...?'

தியான அறைக்குள் அமர்ந்ததும்... அங்கே சூழ்ந்திருந்த அமைதி கலந்த மௌனம்... அவர்களை ஆட்கொண்டு விட்டது.

கடலலைகளின்... 'ஓம்...', என்ற ரீங்கார சப்தம் மட்டும் காதுக்குள் கேட்டுக் கொண்டிருக்க... அவர்கள் அனைவரும்... அந்த சூழலில் கரைந்து கலந்து போனார்கள்.

கண் மூடி. தியானித்த ஜீவா... கண்விழித்த போது அவனுடைய நண்பர்கள் எல்லாரும் வெளியேறி விட்டிருந்தனர்... எழுந்து கொள்ள நினைத்த ஜீவா. தன்

முன்னால் கண் மூடி அமர்ந்திருந்த சந்தியாவைக் கண்டதும்... அப்படியே அமர்ந்து விட்டான்.

மூடிய அவளுடைய விழிகளில் இருந்து கண்ணீர் பெருக்கெடுத்து வழிந்து கொண்டிருந்தது. அதைக் காண்பதற்கு ஜீவாவினால் முடியவில்லை.

எவ்வளவு துயரத்தை இவள் மனதிற்குள் போட்டுப் பூட்டி வைத்திருந்தால்... இப்படி மௌனக் கண்ணீரை வடிப்பாள்... வார்த்தைகளில் வடிக்க இயலாத துயரத்தை இவள் கண்ணீரில் வடிக்கிறாளோ...? கண்ணதாசனின் திரையிசைப் பாடலில் வருவது போல.

'சொல்லி அழுதால்
தீர்த்து விடும்...
சொல்லத்தானே
வார்த்தையில்லை...!

என்று... தன் துயரங்களை மனதிற்குள் பூட்டி வைத்துக் கொண்டு இவள் மருகுகிறாளோ...?

யாருமற்ற அநாதையாய்... சோகத்தை முகத்தில் காட்டி... துயருடன் கண்ணீர் விட்டுக் கொண்டிருந்த சந்தியாவைப் பார்க்கும் போது... ஜீவாவின் மனம் பிசைந்தது...

அவளது கண்ணீரை நிறுத்த முடிந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும் என்று அப்போது அவன் மனதிற்குள் தோன்றியது.

2

நீ சாய்ந்து கொள்ள என் தோளிருக்க...
நீ சோர்ந்து விழ என் மடியிருக்க...

உனை வரவேற்க என் வீடிருக்க...
உனக்கு வருத்தமெதற்கு... என் காதலை ஏற்க?
காதலாகி... கசிந்துருகி...

கடலையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஜீவாவின் மேல் ஊர் சுற்றிப் பார்க்க வந்த பெண்ணொருத்தி மோதி விட்டாள்.

''ஸாரி... ஸாரி... என் பிரண்டஸுடன் ஓடிப் பிடித்து விளையாடியதில் நீங்கள் நிற்பதைக் கவனிக்கவில்லை...''

பரபரப்பாய் மன்னிப்புக் கேட்ட அந்தப் பெண் அழகாக இருந்தாள்... அவள் கூட வந்த தோழிகள்

''ஏய்ய்... இவர் ஹேண்ட்சம்மாக இருக்கிறார்ன்னு நினைத்து வேண்டுமென்றுதானே மோதினாய்...?'' என்று கலாட்டா பண்ணிச் சிரித்தார்கள்.

''ஸாரி எகௌஸ் ப்ளீஸ்... அவர்கள் என் பிரண்ட்ஸ்... என்னைக் கிண்டல் பண்ணுவதாக நினைத்துக் கொண்டு உளறுகிறார்கள்... நீங்கள் தவறாய் எடுத்துக் கொள்ளாதீங்க..''

அந்தப் பெண்ணின் முகம் வெட்கத்தில் சிவந்து விட்டதையோ... அவள் பார்க்க வெகு அழகாய் இருந்தாள் என்பதையோ... ஜீவா கவனிக்கவே இல்லை...

அவளது பேச்சை சட்டை செய்யாமல்... அவன், தன் ஜீன்ஸ் பேண்டில் கை விட்டபடி... கடலோரம் நடக்க ஆரம்பித்து விட்டான்...

''உன் ஹீரோ ஏமாத்திட்டார்டி... கிடைச்சது சாக்குன்னு உன்னிடம் பேச்சை வளர்த்திருக்க வேண்டாமா? ஜொள்ளு விடக்கூட இந்தளவுக்கு யோசிக்கிற ஆளை இப்போது தாண்டி பார்க்கிறோம்...''

அவனது முதுகிற்குப் பின்னால் அந்தப் பெண்களின் கலகலத்த குரல்கள் கேட்டன... ஓங்கி வந்த பேரலையொன்று ஜீவாவின் அருகே வந்து விழுந்து... அவனை முழுவதும் நனைத்து விட்டுத் திரும்பிச் சென்றது.

இது எதனாலும் பாதிக்கப் படாதவனாக... நடந்து கொண்டிருந்த ஜீவாவின் மனதில்... சந்தியாவைப் பற்றிய நினைவுகளே சுறாவளி போல்... சுற்றிச் சுழன்று வந்து கொண்டிருந்தன.

''இனி, நாம் பேசிக் கொள்ள ஏதுமில்லை ஜீவா... என் நிழலைப் பார்க்கக் கூட உங்களுக்கு உரிமையும்... தகுதியும் இல்லை... விலகி விடுங்கள் இனி நீங்கள் யாரோ... நான் யாரோ...''

எப்படி அவளால் அப்படிச் சொல்ல முடிந்தது... அவளின் நிழலை நெருங்க... அவனுக்கு உரிமையில்லாமல் போகலாம் தகுதியில்லாமல் எப்படிப் போனது? அவளின் நிழலை நெருங்க... சந்தியா விதித்திருக்கும் தகுதிதான் என்ன?

நீ யாரோ... நான் யாரோ...' ஜீவா பெருமூச்சு விட்டான்.

நீ வேறு... நான் வேறு என்று நான் நினைத்தும் பார்த்தில்லையே... நீ மட்டும் ஏன் பிரித்துப் பார்த்தாய் சந்தியா...? ஏன் பிரிந்து போனாய்...?''

சந்தியா... முகம் சிவக்க அன்று பேசினாள்.

நட்புக்கும்... காதலுக்கும் இடையில்... ஒரு நூலளவு தான் வித்தியாசம் இருக்கும் ஜீவா... அது நூல்தானேன்னு நீங்க எளிதாக நினைத்து விட்டீங்கல்ல...? அது வெறும் நூல் இல்லை ஜீவா... பெண்களது நம்பிக்கை... அந்த நூல் வேலிதான் இரும்பு வேலின்னு நினைத்து நீங்க அந்தப் பக்கம் நின்றிருந்தால் நான் உங்களை எவ்வளவோ

மதித்திருப்பேன் ஜீவா... ஆனால் நீங்கள் நூல் வேலியை அறுத்து விட்டிங்க... அதன் மூலம் என் நம்பிக்கையையும் அறுத்துட்டிங்க... இனி என்னால்... பழையபடி உங்களுடன் முகம் பார்த்துப் பேசிப் பழகமுடியாது..''

''அபத்தமாக பேசாதே சந்தியா...''

''எது அபத்தம் ஜீவா... ஆண்... பெண நட்பு புனிதமானதுன்னு நான் நினைத்தேனே... அது அபத்தமா?''

''நட்பாக பழகினால்... காதலிக்கக் கூடாதா?''

''அதற்கு நட்பு என்ற போர்வை எதற்கு?''

''நான் எந்தப் போர்வையின் பின்னாலும் ஒளிந்து கொள்ளவில்லை... உன்னை எனக்கு ரொம்பப் பிடிக்கும் சந்தியா... உன்னைப் பார்க்காமல் என்னால் ஒருநாள் கூட இருக்க முடியவில்லை... உன்னிடம் பேசாத நாள்களில் பைத்தியம் பிடித்தவன் போல ஆகிப் போகிறேன்... நானாக நானில்லை சந்தியா... இதைத்தானே நான் உன்னிடம் சொன்னேன்?'' வேறு என்ன தவறாக சொன்னேன்?''

''இதுவே தவறில்லையா...?''

''மனதில் நினைத்த நினைவுகளை... உன்னை என் அருகிலேயே... வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்... என்று என் உயிர் துடிக்கும் துடிப்பை... உன்னிடம் நான் வெளிப்படுத்தியது ஒரு தவறா...?''

''என் விருப்பம் என்னன்னு தெரியாமல்... நீங்கள் உங்கள் விருப்பத்தை சொன்னது தவறுதான்.''

'என் விருப்பத்தைச் சொன்னேன்தான்... அதை உன் மேல் திணிக்கப் பார்த்தேனா? உன்னை வற்புறுத்தினேனா... உன்னைப் பிடித்திருந்தது... தனிமையில் இத்தனை சொல்லடிகளுக்கு மத்தியில் தனியாக போராடுகிறாயேன்னு

மனது துடித்தது... உன்னை என் மனைவியாக்கிக் கொண்டு பாதுகாக்க நினைத்தேன்... அது தவறா...?''

''தவறுதான்... தவறுதான்... தவறுதான்...'' சந்தியா உணர்ச்சி வசப்பட்டுக் கத்தினாள்.

ஜீவா தங்களை யாராவது பார்க்கிறார்களா என்று சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான்... நல்ல வேளையாக... அவர்கள் நின்று பேசிக் கொண்டிருந்த பூங்காவில் கூட்டம் அதிகமில்லை... அங்கொன்றும்.. இங்கொன்றுமாக அமர்ந்திருந்த காதல் ஜோடிகள் இதைவிட பலத்த விவாதத்தில் இருக்க... நிம்மதிப் பெருமூச்சுடன் சந்தியாவைப் பார்த்தான்...

''எதுக்கு இப்படிச் சத்தம் போடுகிறாய் சந்தியா? நான் என் விருப்பத்தைச் சொன்னேன். உனக்கும் பிடித்திருந்தால் ஏற்றுக் கொள்... இல்லையென்றால், விட்டுவிடு. நாம் எப்போதும் போல் நட்புடன் பழகிவிட்டுப் போகலாம். அதை எதற்கு நிறுத்தப் பார்க்கிறாய்...?''

''இல்லை ஜீவா... உங்கள் முகம் பார்த்துப் பேசிப் பழக... என்னால் எப்படி முடியும்...?''

''ஏன் முடியாது...? நான் உன் கையைப் பிடித்தா இழுத்தேன்?'' காதலைத்தானே சொன்னேன்...?''

கோபத்தில் ஜீவா வார்த்தைகளை சிதற விட்டான். அவ்வளவுதான் சந்தியா பொங்கி விட்டாள்.

''கையைப் பிடித்து இழுப்பீங்களா? இழுத்துத்தான் பாருங்களேன்... அப்போது தெரியும்... இந்த சந்தியா யாரென்று... ஏன் என்று கேட்பதற்கு யாருமில்லாத தனி ஆள் என்ற தைரியம்தானே உங்களுக்கு...?''

''என்ன வார்த்தை பேசி விட்டாய் சந்தியா...? உன்னைப் போய்... நான் அப்படி நினைப்பேனா...?''

"ஏன் நினைக்க மாட்டீங்க... நேற்றுவரை நட்பாக பழகி விட்டு இன்றைக்கு... கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ளலாமான்னு கேட்கிற ஆள்தானே நீங்க...?"

"ச்சு... சும்மா அதையே சொல்லாதே... என்றைக்கு இருந்தாலும்... யாராவது ஒரு ஆண்மகனை நீ கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டுதானே ஆக வேண்டும்...? அது நானாக இருந்தால் என்னன்னுதானே கேட்டேன்."

"ஓஹோ... நீங்க கேட்டீங்க... உடனே நான் சம்மதம்ன்னு தலையை ஆட்டி விட்டு... உங்க பின்னாடியே வரணும்...? நினைப்புத்தான் உங்களுக்கு..."

ஜீவாக்கு சுருசுருவென்று கோபம் பொங்கி வந்தது... சந்தியா இரக்கமில்லாமல் அவனுடைய மன உணர்வுகளை காலில் போட்டு மிதிக்கிறாள் என்று அவன் நினைத்தான்.

"அப்படி என்ன பெரிதாக நான் நினைத்து விட்டேன் சந்தியா.? டிகிரி படித்திருக்கிறேன்... தொழில் கல்வியையும் சேர்த்து படித்திருக்கிறேன். அடுத்தவரிடம் கைகட்டி நிற்காமல் சொந்தமாக தொழில் தொடங்கி நடத்திக் கொண்டிருக்கிறேன்... கை நிறைய சம்பாதிக்கிறேன்... என்னை நம்பி வருபவளைக் காப்பாற்றும் வசதி எனக்கு இருக்கிறது... நான் உன்னிடம் என்ன வரதட்சணையா கேட்டுவிட்டேன்? உன் மனதைத்தானே கேட்டேன்...?"

சந்தியாவின் தன்மானம் குமுறி எடுத்துவிட்டது. தன் ஏழ்மையை ஜீவா சுட்டிக் காட்டுவதாக அவர் நினைத்து விட்டாள்.

"நீங்கள் வரதட்சணை கேட்டால்... என்னால் கொடுக்க முடியாதுன்னு குத்திக் காட்டுகிறீங்களா? என் ஏழ்மையைச் சொல்லிக் காண்பிக்கிறீங்களா...? சீர் செய்ய யாருமில்லாத என் நாதியற்ற நிலைமையை என்னை நினைத்துப் பார்க்கச் சொல்றீங்களா?"

"ஐயோ... சந்தியா... நான் அந்த அர்த்தத்தில் சொல்லவில்லை..."

"வேறு எந்த அர்த்தத்தில் சொன்னீங்க...?"

"நீ குதர்க்கமாகவே... எல்லாவற்றையும் அர்த்தப் படுத்திக் கொண்டால்... நான் என்னதான் செய்வது...?"

"செய்ய வேண்டியதை நான் சொல்லி விட்டேன்... இனி என் முகத்தில் விழிக்க வேண்டாம்."

"ஓ.கே. சந்தியா... நான் உன் வழிக்கே வருகிறேன்... நான் பேசியது தப்புத்தான்... மன்னித்து விடு..."

"உங்களை மன்னிக்க நான் யார்...?"

"இப்படிப் பேசினால் எப்படி சந்தியா... தவறுன்னு நினைத்தால் தண்டனை கொடு... பிரிவை மட்டும் கொடுக்காதே..."

"ஐ ஆம் ஸாரி ஜீவா... என்னால் பழையபடி உங்களோடு பழக முடியாது."

அவள் போய் விட்டாள்... அவள் விட்டுச் சென்ற வாசனை... ஜீவாவைச் சுற்றி வியாபித்து இருந்தது... அவன் மனம் வலித்தது.

அவளை மறக்க முடியும் என்று அவனுக்குத் தோன்ற வில்லை... மனதை ஒரு நிலைப்படுத்த... அங்கிருந்த செயற்கை நீரூற்றின் பக்கத்தில் அமர்ந்தான்.

இது பெரும் துயரம்... மனதார நேசிப்பவளின் வெறுப்பை சம்பாதித்துக் கொள்வது... அவளின் பதில் நேசத்தை பெற முடியாதது. அவளைப் பற்றிய நினைவுகள். வாழ்க்கை முழுவதும் நிழல் போல் அவனைப் பற்றிக் கொண்டு பின் தொடரும் என்பதை புரிந்து கொள்ளாதவளாய் அவள் பிரிந்து

சென்றது... அவள் உண்டாக்கிய மரண வலிக்கு அவள்தான் மருந்து... இதை என்றேனும் ஒருநாள் அவள் அறிவாளா...?''

3

கை தொடும் தூரத்தில் நீயிருந்தும்...
என்மனம் தொட முடியாமல் விலகிச் சென்றாய்...
கல்லறைக்குள் என் உயிர்மறைந்து சென்றாலும்
அதில்ஒரு ஜன்னலை வைத்து உனைப்பார்ப்பேன்...
காதலாகி... கசிந்துருகி....

காலடியில் பொன்னிற மணல் துகள்கள் மின்னின. இவ்வகையான மணல் துகள் கன்யாகுமரிக் கடற்கரைக்கே சொந்தமானது. அந்தி நேரத்தில் சூரிய அஸ்த மனத்தின் போது ஒரு பக்கம் சூரியன் மறைய இன்னொரு பக்கம் நிலவு உதிக்கும் அபூர்வக் காட்சியும் கன்னியாகுமரி கடற்கரைக்கே சொந்தமானது. சூரிய அஸ்தமனத்தைப் பார்க்க... டூரிஸ்ட் பஸ்களில் இருந்து உதிர்ந்த மக்கள்... கடற்கரை மணலில் கும்பல்... கும்பல்களாக... நின்று கொண்டும்... அமர்ந்து கொண்டும்... காத்திருந்தார்கள்.

இளம் வயதுக்காரர்கள்... கடலோரம்... அலையில் நனைந்து விளையாட நடுத்தர வயதில் இருந்தவர்கள்... கடலோரம் நடந்தபடி கடலை ரசிக்க... வயோதிகப் பருவத்தில் இருந்தவர்கள்... கடற்கரை மணலில்... காலார அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

"இந்தக் கடற்கரையில் மட்டும்... மணல் ஏன்... இப்படி தங்கத் தூள் போல் மின்னுதுன்னு உனக்குத் தெரியுமா?''

வயோதிகர் ஒருவர் மனைவியிடம் வினவ... அவள் திருதிருவென்று விழித்தாள்.

மனைவியை விட தான் பெரிய அறிவாளியாகி விட்ட மகிழ்வில் பெருமையாக புன்னகைத்து கொண்ட அந்தப் பெரியவர்... மனைவிக்கு விளக்கம் சொல்ல ஆரம்பித்தார் கன்யாகுமரி அம்மனுக்கு... ஏன் இந்தப் பெயர் வந்ததுன்னாவது உனக்குத் தெரியுமா?''

''தெரியாது...''

''உனக்கு என்னதாண்டி தெரியும்...?''

''இருபத்தி நாலு மணி நேரமும்... உங்களுக்கும்... உங்கள் பிள்ளைகளுக்கும்... ஆக்கிப் போட்டுக்கிட்டு... அடுப்படியில் அடைந்து கிடந்தால்... வேறு என்னதான் தெரியும்...?''

அந்தப் பெண்மணி சரியாகப் பதிலடி கொடுக்கவும் அவர் அடக்கி வாசித்தார்.

''சரி... சரி... விடு... பார்வதி தேவி... கன்னியாகுமரி அம்மனாக அவதாரம் எடுத்தது... ஒரு அரக்கனை அழிப்பதற்காக...''

''ஊம்...''

''அந்த அரக்கனுக்கு... சாவு... கன்னிப் பெண்ணொருத்தியின் கையால் கிடைக்க வேண்டும்... என்பது அவன் வாங்கி வந்த வரம்...''

''ஊம்...''

''குமரி அம்மனுக்கும்... பரமேஸ்வரனுக்கும் கல்யாணம் நிச்சயம் ஆகிவிட்டது... இங்கே மணவறையில்... இந்தக் கடற்கரையில்... குமரி அம்மன்... கல்யாணக் கோலத்திலே காத்திருக்க... வரவேண்டிய நேரத்திற்கு... மணமகன் வரவில்லை...''

''ம்ஹூம்... ஆம்பளைப் புத்தி... நமக்குப் படியளக்கிற அந்த பகவானையும் விட்டு வைக்கலை போல...''

"அதுக்கு நீ ஏண்டி... இப்படி நொடிச்சுக்கறே..."

"அம்மனை நினைச்சு... ஆதங்கப் பட்டுட்டேன்..."

"சரி... கதையைக் கேளு..."

"நீங்க சொல்ல ஆரம்பிங்க."

"கல்யாணம் நின்று போன கோபத்தோடு... எழுந்த அம்மன்... தன் நகைகளை நொறுக்கி... இந்த மணலில் வீசி எறிஞ்சாங்களாம்... இந்தக் கடற்கரை மணலெல்லாம்... தங்க மணலாக மாறிவிட்டதாம்..."

"நிசமாவா...?"

"பின்னே பொய்யா சொல்கிறேன்? இது புராணம்டி..."

"தப்புத்தப்பு... பகவானே... மன்னித்துவிடு..."

"கன்னத்தில் போட்டுக்கிட்டது போதும்... மீதிக் கதையைக் கேளு... கோபத்தோடு இருக்கும் அம்மனிடம்... விவரம் தெரியாமல் அந்த அரக்கன் வந்து மாட்டிக் கிட்டான்... அம்மன் அவனை வதம் செய்துட்டாங்க..."

"அப்புறம்...?"

"கல்யாண நேரம் தவறி வந்த மாப்பிள்ளையிடம் கல்யாணம் வேண்டாமென்று சொல்லி விட்டு.. கன்னி யாகவே இந்த குமரிக் கடற்கரையில் அமர்ந்து விட்டாங்க..."

"கன்னியாகுமரி அம்மனே... காப்பாற்று..."

பக்தி பரவசமான இந்த உரையாடல் காதில் விழுந்தும் அதை உணராமல் பொம்மை போல் கரையோரமாய் இருந்த படகில் சாய்ந்து நின்று கொண்டான் ஜீவா... மனமெல்லாம் சந்தியா மட்டுமே வியாபித்திருந்தாள்.

"நீங்க ஒரு தோழனாகத்தானே என்னிடம் பழகினீங்க ஜீவா... காதல் எப்படி நமக்குள் வர முடியும்?"

அன்று சந்தியா கேட்ட கேள்வி... இன்று அவன் காதுகளில் எதிரொலித்தது.

"சந்தியா என்னவோ... ஒரு தோழியாகத்தான் அவனிடம் அறிமுகம் ஆனாள். ஆனால் ஜீவா அவளிடம் ஒரு பரிவோடுதான் ஆரம்பம் முதலே பழகி வந்தான். அவள் மேல் அவனுக்கிருந்த சொந்தத்தை... 'நட்பு' என்று எந்தக் காலத்திலும்... அவன் குறிப்பிட்டுச் சொன்னதில்லை..."

"சந்தியா எப்படியிருக்கிறாள் குமார்..." என்றுதான் பொதுவாக விசாரிப்பான்...

ஜீவாவுக்கும்... அவனுடைய நண்பர்களுக்கும் இருந்த உறவு... அசைக்க முடியாத ஒரு பந்தத்தைப் போன்று மிக இறுகியது.

அன்பான அம்மா... அப்பா... அண்ணன்... தங்கையென்று மிக அருமையான குடும்பம் கிடைக்கப் பெற்றவன் ஜீவா... பட்டப்படிப்பு முடித்தவனை... தொழில் பயிற்சியில் ஈடுபடச் சொன்னது... அவனுடைய குடும்பம்.

"அவன் உடற்பயிற்சியைக் கற்றுக் கொண்டான். எங்கு தொழில் கற்றுக் கொண்டானோ... அதே ஜிம்மில் பயிற்சியாளராக பணிபுரிந்தான். அவனுடைய பயிற்சி முறையில் மனம் வைத்த உறுப்பினர்கள்... அவனைத் தனியாக ஜிம் ஆரம்பிக்கச் சொல்லி ஊக்கப்படுத்தினார்கள்... திறமைசாலிகள் எங்கு சென்றாலும்... மதிப்பும்... உயர்வும் தேடி வரும்...

அப்போது கை கொடுத்து உதவியவர்கள் அவனுடைய நண்பர்கள்... கடுமையான உழைப்பையும்... நண்பர்களின் உதவியையும் மூலதனமாகக் கொண்டு... ஜிம் ஒன்றைத் தனியாக ஆரம்பித்தான் ஜீவா. அதற்கு 'கிரேட் ஜிம்...' என்று பெயரும் வைத்தான்...

கடவுள் நேரடியாக வர முடியாததால்... அவருக்குப் பதில் நண்பர்களை அனுப்பி வைத்தார்... என்ற கூற்று ஜீவாவின் நண்பர்களைப் பொறுத்த வரை மிகவும் பொருந்தும். அவர்கள் ஜீவாவின் 'கிரேட் ஜிம்...' ஆரம்பிக்க பலவகைகளிலும் உறுதுணையாக இருந்தார்கள்... ஜீவா அடிக்கடி இத்தகைய நண்பர்களைக் கொடுத்ததற்காக கடவுளுக்கு மானசீகமாக நன்றி சொல்லிக் கொள்வான்.

''விடுமுறை நாள்களில் ஜீவா... குடும்பத்தில் உள்ளவர்களுடன் நேரத்தை செலவளித்ததில்லை... நண்பர்கள்... நண்பர்கள்... நண்பர்கள்தான்... கோயில்கள்... திருவிழாக்கள்... வெளியூர் பயணம் என்று சிறகில்லாத சிட்டுக் குருவிகள் போல் அவனும் அவனுடைய நண்பர்களும் பறந்து கொண்டிருந்தனர்.

அவர்களுக்குள். சின்னச் சின்ன சண்டைகள் வரும்... அடித்துக் கொள்பவர்களை பிரித்து விட்டு... இரண்டு பக்கமும் அதட்டி... ஒன்று சேர்த்து வைப்பது... மற்ற நண்பர்களின் வேலையாக இருக்கும்.

அதற்கு குழுவில்... யாருக்குமே... தனிப்பட்ட இன்பமோ... துன்பமோ இருக்காது... எல்லாமும் பங்கிடப்படும்... காலம் போவதே அவர்களுக்குத் தெரியாது.... அவர்கள் காலத்தை கணக்கெடுத்துக் கொண்டதுமில்லை.

பாரதியார் அன்று... பாரதத்தின் ஒற்றுமையைப் பற்றி பாடலில் வடித்தார்.

'முப்பது கோடி முகமுடையாள் - உயிர்
மெய்ம்புற ஒன்றுடையாள் - அவள்
செப்புமொழி... பதினெட்டுடையாள் - எனில்
சிந்தனை ஒன்றுடையாள்...' என்று

அது போல்தான்... ஜீவாவும்... அவனுடைய நண்பர்களும் ஒற்றுமையாக இருந்தனர்... அவர்கள் ஒவ்வொருவரின் குண

இயல்புகளும்... விருப்பு... வெறுப்புகளும் வேறாக இருந்தது... ஆனால் அவர்களின் சிந்தனை ஒன்றாக இருந்தது...

''அவர்கள் 'நட்பு' எனும் இரும்புச் சங்கிலியில் இறுக்கமாக பிணைக்கப்பட்டிருந்தனர்...

இந்த நட்பு வட்டத்திற்குள்... சந்தியா நுழைந்தபின் அனைத்தும் ஜீவாவிற்கு தலைகீழாய் மாறிப் போயின.

நண்பர்களுடன் கூடிக் களித்திருந்தவன். மனதளவில் தனிமைப்பட்டு ஒதுங்கினான். எதிரிகள் நூறு பேர் வந்தாலும் அடித்துப் பந்தாடும் வல்லமை பெற்றவன் அவளின் ஒரு வார்த்தையில் மனம் நொறுங்கிப் போனான்... எதையும் தாங்கும் இதயம் கொண்டவன் அந்த இதயத்திற்குள் கூரிய முள்ளாக அவளது நினைவுதான் குத்திக் கொண்டிருக்கும் ரண வலி தாங்காமல் துடித்துப் போனான். அவள் உண்டாக்கிய மனக் காயங்களை ஆற்றிவிட அவளால் மட்டுமே முடியும் என்பதால்... ஆற்றுவாரின்றி தேற்றுவாரின்றி மனம் குலைந்து சரிந்து போனான்.

புறக்கணிப்பு என்பது மிகவும் கொடுமையானது. அதிலும் காதலித்தவர்களின் புறக்கணிப்பு. தாங்கிக் கொள்ள முடியாதது. அந்தக் கொடுமையை சந்தியா அவனுக்குச் செய்தாள்.

சந்தியா... ஜீவாவின் மனமார்ந்த அன்பை... பாசத்தை நேசத்தை காதலை புறக்கணித்தாள்.

கடலை விட ஆழமான நேசம் காணக் கிடைக்காத வைரம் போன்றது... விலை மதிப்பில்லாதது என்பதை உணராத வளாய் ஜீவாவின் மனதை தன் காலடியில் போட்டு மிதித்து நசுக்கினாள். அவனைக் குற்றுயிராய் ஆக்கினாள்.

தந்தையில்லை... தாய் இருந்தும் இல்லை... என்று தனிமையிலே மனம் குமுறியவள்... 'துணை வருகிறேன்...' என்று கரம் நீட்டிய காதலை ஒதுக்கித் தள்ளினாள்...

ஆஜானுபாகுவாய்... முரட்டுத் தோற்றத்துடன். இருக்கும் அந்த முழுமையான ஆண்மகனின் காதல் கடவுள் கொடுத்த வரம் என்பதைப் புரியாதவளாய் துயரக் கடலைக் கடக்க துணை செய்ய வந்தவனின் கரம் பிடிக்க மறுத்து... அவன் மனத்தை கத்தியின்றி... இரத்தமின்றி... குத்திக் கிழிக்கவும் செய்தாள்.

சிங்கத்தை தன் சிறு கம்மலில் சிறை பிடித்து விட்ட அந்தப் புள்ளிமான்... சிங்கம் பணிவது மான் மேல் கொண்டுள்ள கரை கடந்த காதலுக்காக என்பதை உணராமல் அலட்சியப் படுத்திப் போவது... காலத்தின் கோலம்தான் வேறென்ன சொல்ல?

4

ஊர் உறங்கிய பின்னாலும்...
நான் உறங்க வில்லையடி...
உன் நினைவு ஊனுருக்க...
உறக்கம் வரவில்லையடி...
காதலாகி... கசிந்துருகி...

அந்தி நேரத்து செந்நிற வெயில் கடல் மேல் பட்டு... கடல் செந்நிறக்கதிர்களுடன் தகதகத்தது.

சூரியன் மேற்கு வானில்... மெல்ல இறங்கிக் கொண்டிருந்தான்.. சுற்றி இருக்கும் கூட்டத்தினரின் பார்வை கடலின் மேலும்... கதிரவனின் மேலும் லயித்திருக்கக ஜீவாவின் பார்வை சூன்யத்தில் நிலைத்திருந்தது.

''சந்தியா குமாரின் நண்பன்... என்ற முறையில்தான் தன்னோடு பழக ஆரம்பித்தாள் என்பது ஜீவாவிற்கு நன்கு தெரியும்... அவளுடைய சூழ்நிலையை அறிந்த பின்னால்... ஜீவாவின் மனதில் அவள் மேல் அளவு கடந்த பரிவு உருவாகியிருந்தது... அவர்களுடைய நட்பு வட்டாரத்தில் சந்தியாவும் இணைந்து கொள்ள... ஜீவாவும்... அவளும் பேசிப் பழக பல சந்தர்ப்பங்கள் உருவாகின. காலப் போக்கில் சந்தியா தன் துன்பங்களை குமாரிடம் பகிர்ந்து கொள்வதைப் போல... ஜீவாவிடமும் பகிர்ந்து கொள்ள ஆரம்பித்தாள்.

''கஷ்டமாயிருக்கு ஜீவா... யார் மனசில் என்ன இருக்குன்னே தெரியலை... யாரோடும் பழகவே பயமாய் இருக்கு...'' என்று ஒருநாள் ஜீவாவுக்கு போன் பண்ணினாள்.

சந்தியா போன் பண்ணுவாள் என்று ஜீவா எதிர் பார்த்திருக்கவில்லை. ஜிம்மில்... பயிற்சி கொடுத்துக் கொண்டிருந்தவன் ஆச்சரியப்பட்டுப் போனான். தன் உதவியாளரை அழைத்து பயிற்சியை தொடரும்படிச் சொல்லிவிட்டு... ஜிம்மில் அவனுக்கென்று இருந்த தனி அறைக்குள் போய் அமர்ந்து கொண்டு... சந்தியாவிடம் பேச ஆரம்பித்தான்.

''எதுக்குப் பயப்படணும் சந்தியா? மற்றவங்க மனசில் என்ன இருந்தால் உனக்கென்ன?

''மத்தவங்க மனசில் என்ன இருந்தால் எனக்கென்ன ஜீவா... ஆனால் அது என்னைப் பாதிக்காதது போல் இருக்கணுமில்லையா...? என்னைப் பற்றி தவறாய் நினைக்க... இவங்க யார்?''

சந்தியாவின் கேள்வியில் இருந்த நியாயம் ஜீவாவிற்கும் புரிந்தது...

"பாரு சந்தியா... மத்தவங்க நம்மைப் பற்றி என்ன நினைப்பாங்களோன்னு பயந்து கொண்டே இருந்தால் வாழ முடியாது... நீ கண்ணதாசன் பாட்டு ஒன்றைக் கேட்டிருக்கிறாயா?"

"நான் பழைய பாட்டைத்தான் விரும்பிக் கேட்பேன் ஜீவா... அதுதான் எனக்கு மனசுக்கு ஆறுதலா இருக்கும்."

"அப்போ இந்தப் பாட்டை நினைவு படுத்திக்க..." என்ற ஜீவா அந்தப் பாடலைப் பாடிக் காட்டினான்.

"உலகம் ஆயிரம் சொல்லட்டுமே...
உனக்கு நீதான் நீதிபதி...
மனிதன் எதையோ பேசட்டுமே...
மனசைப் பார்த்துக்க நல்லபடி - உன்
மனசைப் பார்த்துக்க நல்லபடி..."

மறுமுனையில் சந்தியா தேம்புவதை உணர்ந்தான் ஜீவா... அவன் மனம் விசனப்பட்டது... இந்த இளம்வயதில் இவள் மனதில் இத்தனை துயரங்களை சுமக்கும்படி சாபம் கொடுத்தது யார் என்று கோபப்பட்டான்.

வலி கொண்ட மனதை கவிதை வரிகள் அமைதிப் படுத்தட்டும்... என்று தொடர்ந்து பாடினான்...

"கதைகட்ட சிலபேர் இருந்து விட்டால்...
கண்ணகி வாழ்விலும் களங்கமுண்டு...
காப்பாற்ற சிலபேர் இருந்து விட்டால்...
கள்வர்கள் வாழ்விலும் நியாயமுண்டு...
கோர்ட்டுக்குத் தேவை சிலசாட்சி-உன்
குணத்துக்குத் தேவை மனச்சாட்சி..."

அதற்குப் பின் சந்தியா... ஜீவாவிற்கு அடிக்கடி போன் பண்ண ஆரம்பித்தாள்... எவ்வளவு நெருக்கடியான

வேலைகள் இருந்தாலும் அதை விட்டுவிட்டு சந்தியாவின் போனை உடனே அட்டெண்ட் பண்ணி விடுவான் ஜீவா...

மெல்ல... மெல்ல... சந்தியாவிடமிருந்து எப்போது போன் வரும்... என்று எதிர்பார்க்க ஆரம்பித்தான் ஜீவா...

சாய்ந்து கொள்ள தோள் கிடைத்து விட்டதை சந்தியா உணர்ந்தாளோ இல்லையோ... அவளுடைய சுமைகளை ஜீவாவிடம் இறக்கி வைக்க ஆரம்பித்து விட்டாள்...

"எல்லாருமே ஏதாவது ஒருவகையில் நடிக்கிறார்கள் ஜீவா இவர்களுக்கு மத்தியில் எனக்கு மூச்சு முட்டுகிறது..."

"நீ ஏன்... மற்றவர்களைப் பற்றிக் குறைவாகவே நினைக்கிறாய்...? நிறைவாய் நினைத்துப் பழகு... பாஸிடிவ் திங் எப்போதுமே முக்கியம் சந்தியா..."

"என்னைப் பற்றி வாய்க்கு வந்தபடி பேசுகிறாங்க... இவங்களைப் போய் எப்படி நான் நிறைவாக எடுத்துக் கொள்ள...?"

"அவங்க உன்னைப் பற்றித்தான் பேசினாங்கன்னு உனக்கு எப்படித் தெரியும்...? நீயாய் தானே நினைத்துக் கொள்கிறாய் அவங்க உன்னைப்பற்றிப் பேசவில்லைன்னு நினைத்துப் பாரேன்... அப்போது உனக்கு மன அமைதி கிடைக்கும்..."

"நீங்கள் பிரச்சினைக்கு வெளியேயிருந்து பேசுகிறீங்க ஜீவா... நான் பிரச்சினைக்குள் மாட்டிக் கொண்டு... வெளியே வர வழி தெரியாமல் விழித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்."

சந்தியாவின் வார்த்தைகள் அன்று முழுவதும் ஜீவாவை அலைக்கழித்துக் கொண்டே இருந்தன... அன்று இரவு அவன் ஒரு கனவு கண்டான்... அதில் சந்தியா இருந்தாள்... அவளைச் சுற்றி நெருப்பு இருந்தது...

''காப்பாற்றுங்க... என்னைக் காப்பாற்ற யாருமே இல்லையா...' என்று கதறித் துடித்தாள் அவள்... ஜீவா... ஒரு குதிரையின் மீது ஏறி... அவளை நோக்கி விரைந்தான்... அவளைக் கை கொடுத்து நெருப்பு வளையத்திலிருந்து மீட்டு... குதிரையில் ஏற்றிக் கொண்டு பறக்கிறான்...

சட்டென்று விழிப்பு வந்து விட்டது ஜீவாவிற்கு... எழுந்து விளக்கைப் போட்டுத் தண்ணீர் குடித்தான்... மீண்டும் படுத்தான் தூக்கம் வரவில்லை... அவளைப் பற்றிய கனவே... அவனுடைய நினைவில் சுழன்றது...

அந்தக் கனவிற்கு என்ன அர்த்தம்...? ஜீவா நினைத்தால் அவளைக் காப்பாற்றி விட முடியுமா...?'' அவளைச் சுற்றியிருக்கும் 'அவதூறு' என்ற நெருப்பு வட்டத்திலிருந்து அவளைக் காப்பாற்றி வெளிக் கொணர முடியுமா...?''

''ஏண்டா என்னவோ போல இருக்கே...'' ஜீவாவின் நண்பன் டேனியல் வினவினான்.

ஜீவா கனவை விவரிக்கவும் அவன் சிரித்தான்.

''குதிரை மேல் ஏறிப் போனாயா...? ஹா... ஹா...''

''சிரிக்காதே டேனியல்... ஏன்... எனக்கு இப்படியொரு கனவு வந்தது...?''

''நீ சந்தியாவிடம் அதிகம் பேசிப் பழகுகிறாய் இல்லையா...?''

''ஆமாம்.''

''அவளும் சொல்லி அழுக ஆள் கிடைத்து விட்ட சந்தோசத்தில் அவளுடைய துக்கங்களையெல்லாம் உன்னிடம் இறக்கி வைத்துக் கொண்டு இருக்கிறாள் இல்லையா...''

''டேய்... அவளுடைய வேதனையைப் பார்த்தால் உனக்குக் கிண்டலா இருக்கா...?''

''அதைக் கேட்டுவிட்டு 'தசு' கொட்ட நீதான் லாயக்கு... என்னாலெல்லாம் ஒரு அளவுக்கு மேல் இந்தப் புலம்பல்களைக் கேடக முடியாது... அது என்னவோ தெரியவில்லை... கன்யாகுமரிக் கடலில் அலைகள் கூட ஓய்ந்து விடும் போல... இந்த சந்தியாவின் துன்பங்கள் மட்டும் ஓயவே மாட்டேன்கிறதே...''

''என் முன்னால் அவளைக் கிண்டல் பண்ணாதே...''

ஜீவா கோபமாகக் கூறவும்... டேனியல்... இமைக்காமல் ஜீவாவின் முகத்தையே பார்த்தான்...

''ஏண்டா... அப்படிப் பார்க்கிற...?''

''நீ இதற்கு முன்னால்... இப்படியெல்லாம் பேசியது இல்லையே...''

''டேனியல்... ஐ ஆம் ஸாரி...''

''விடுடா... பட்... ஒன்றைமட்டும் என்னால் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது ஜீவா...''

''என்னடா...''

''நீ நட்பை விட உயர்வாக... அந்தப் பெண் சந்தியாவை நினைக்க ஆரம்பித்து விட்டாய்...''

''உளறாதே...''

''இது உளறல் இல்லை... உண்மை... இன்னும் ஒன்றையும் சொல்கிறேன் கேள்... உனக்கு ஏன்... இப்படியொரு கனவு வந்திருக்கிறது தெரியுமா?''

''அது தெரியாமல்தானே உன்னிடம் கேட்டுவிட்டு வாயைக் கொடுத்து... வாங்கிக் கட்டிக் கொண்டிருக் கிறேன்...''

"உன் அடி மனதில்... அந்தப் பெண்ணைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற தவிப்பு இருக்கிறது. அவள் சிந்தும் கண்ணீரைத் துடைக்க வேண்டும் என்ற வேகம் இருக்கிறது. அவளை இனிமேல் யாரும் தவறாய் பேசி விடக்கூடாது நினைக்கவும் கூடாது என்ற எண்ணம் இருக்கிறது. அவளைக் காப்பாற்ற துடிக்கிறாய்... எப்படியாவது அவளை இந்தத் துன்பங்களில் இருந்து மீட்டு விட வேண்டும் என்று துடிக்கிறாய். அதுதான் இப்படி குதிரை மேல் நீ போய் அவளைக் காப்பாற்றுவது போல கனவு வந்திருக்கிறது..."

"அப்படியா சொல்கிறாய்..."

"ம்ம்... ஜீவா நான் ஒன்று சொல்லவா...?"

"என்னடா..."

"சந்தியாவின் துன்பங்களுக்கு எல்லாம் முடிவு வரவேண்டுமென்றால்... அவளை நல்ல மனம் கொண்ட யாராவது கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ள வேண்டும்... கல்யாணம் மூலமாக வரும் கணவன் என்ற உறவுதான் அவளை அபவாதங்களில் இருந்து காப்பாற்ற முடியும்..."

டேனியல் போய் விட்டான்... அவன் மறைமுகமாக உணர்த்திய செய்தி ஜீவாவிற்கு புரிந்தது. நண்பனாக மட்டுமே நீ இருந்தால் அவளைக் காப்பாற்ற முடியாது கணவனாக ஆனால் மட்டுமே அவளைக் காப்பாற்ற முடியும் என்பதைச் சொல்லாமல்... சொல்லி விட்டுப் போகிறான்.

அவன் கூறிய வார்த்தைகள் ஜீவாவிற்கு பிடித்தமான ஒன்றுதான்... சந்தியா அடிக்கடி அவனுடன் போனில் பேசுவாள் நலம் விசாரிப்பாள்... அவளுடைய துயரங்களைச் சொல்லி அழுவாள்... ஜிம்மிற்கு ஜீவாவைத் தேடி வருவாள்... மணிக்கணக்காய் அவனுடன் பேசிக் கொண்டிருப்பாள். ஜீவாவும் குமாரும் நண்பர்களுடன் கடற்கரைப்பக்கம்

போகும் போது சில நேரம் அவளும் வந்து இணைந்து கொள்வாள்.

சந்தியா என்னவோ... ஒரு தோழியாகத்தான் ஜீவாவிடம் அறிமுகம் ஆனாள்... பேசிப் பழகினாள்.

ஆனால்... ஜீவா... அவளிடம் எந்த விதமான உணர்வையும் காட்டாமல் இயல்பாகத்தான் பேசிப் பழகினான் சந்தியாவுடன்... அவனுக்கு இருந்த பந்தத்தை 'நட்பு' என்று அவன் வரையறுக்கவில்லை.

வாழ்க்கையில் உழைத்து முன்னேறியவன். சொந்தமாய் சுயதொழில் ஒன்றை ஆரம்பித்து வெற்றிகரமாய் நடத்தி வருபவன்... நண்பர்களுடன்... சிட்டுக் குருவி போல கவலைகள் ஏதுமின்றி... விட்டுச் சிறகடித்து... வாழ்க்கை வானில் பறந்து கொண்டிருந்தவன்... என்று 'சந்தியா' என்னும் சோகம் ததும்பும் விழிகளைக் கொண்ட பெண்ணைச் சந்தித்தானோ அன்றிலிருந்து தலைகீழாய் மாறிப்போனான்.

5

ஒருநாள் இரவில்
ஓர்கனவு கண்டேன்...
அதை உன்னிடம் சொன்னேன்
நீ அனலைத் தந்தாய்...
காதலாகி கசிந்துருகி...

ஒரு பக்கம் சூரியன் மறைய... மறுபக்கம் நிலவு எழுந்தது... கடற்கரையில் குழுமியிருந்த மக்கள் ஆர்ப்பரித் தனர்... சிலர் அங்கேயே அமர்ந்து... அந்த அற்புதமான அனுபவத்தை மனதின் உள்ளே சேகரித்துக்

கொண்டிருந்தனர்... சிலர் செல் போனிலும்... வீடியோவிலும் அந்தக் காட்சியை சிறைபிடித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

அழகான அந்த தருணத்தை அனைவரும் ரசிக்க... ஜீவா மட்டும்... மணலை வெறித்துக் கொண்டு படகில் சாய்ந்து அமர்ந்திருந்தான்.

அவன் மனதில் சுழல் ஒன்று சுழன்று கொண்டிருந்தது. ''அந்தச் சுழலில் இருந்து விடுபடும் வழி தெரியாமல் அவன் தவித்துக் கொண்டிருந்தான்.

சந்தியாவிடம் அவன் கொண்டிருந்தது காதலாக இருக்குமோ என்ற சந்தேகம் அவனுக்குள் ஏற்கனவே ஏற்பட்டு விட்டிருந்தது...

''அவளிடமிருந்து போன் வந்தால்... ஜீவாவிடம் ஒரு சந்தோசம் ஏற்பட ஆரம்பித்திருந்தது... அவளின் குரலைக் கேட்டதும் பரவசப் பட ஆரம்பித்திருந்தான். அவளுடன் மணிக் கணக்கில் பேசிக் கொண்டிருந்தாலும் அவனுக்கு அலுக்கவே இல்லை...

இதெல்லாம் காதலின் அடையாளங்கள் என்று அவனுக்கு தோன்ற ஆரம்பித்திருந்தது... அதே சமயம்... ஒரு தோழியாக பழகிக் கொண்டிருப்பவளிடம் காதலைச் சொல்லவும் அவனுக்குத் தயக்கமாக இருந்தது...

ஒன்று மட்டும் ஜீவாவிற்கு தெளிவாகப் புரிந்தது... சந்தியாவிடம் பேசிப் பழகாமல் அவனால் இருக்க முடியாது... அவள் மட்டும் பிரிவைச் சொல்லி விட்டால்... அவனால் அதைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாது... உழைக்க சக்தியின்றி சோர்ந்து விழுந்து விடுவான்...

''நான் தோற்றுப் போவேன்
என்று அஞ்சியே...
என் வார்த்தைக் கடல்
வற்றிப் போனதே...''

ஜிம்மின் உள்ளே பொருத்தப்பட்டிருந்த எப்.எம்மில். பாடல் ஒலிபரப்பாகிக் கொண்டிருந்தது... ஜீவா கண் மூடி அந்தப் பாடலை ரசித்தான். அவன் மனதிலிருப்பதை அந்தப் பாடல் அப்படியே சொல்வதைப் போல அவனுக்கு இருந்தது...

ஜீவா சந்தியாவை உண்மையாக நேசித்தான். மனதாரக் காதலித்தான்... ஆனால்... மனதை மறைத்துக் கொண்டு அவளிடம் பேசிப் பழகினான்.

ஜீவாவின் அந்த அர்த்தமுள்ள மௌனத்தை உடைத்தது சந்தியாதான்... எப்போதும் போல ஒருநாள்... அவள் அழுது கொண்டே ஜீவாவிற்கு போன் பண்ணினாள்... ஜீவா... உயிர்த்தெழுந்து போனை எடுத்துப் பேசினான்...

''ஜீவா...'' சந்தியா பேச முடியாமல் அழுதாள்.

''என்ன சந்தியா... என்ன ஆச்சு...'' ஜீவா பதறினான்.

''எனக்குச் செத்து விடலாம் போல இருக்கு ஜீவா...''

''ச்சீ பைத்தியம்... எதுக்கு இப்படியெல்லாம் உளறுகிற... வாயைக் கழுவு... இது வாழ வேண்டிய வயது...''

''வாழ வேண்டிய வயதில் வாழ முடியாத வாழ்க்கை என்ன வாழ்க்கை ஜீவா...''

''புரியாமல் பேசாதே... மனது சரியில்லாவிட்டால்... யாராவது ஒரு பிரண்டிடம் பேசு...''

''அதுதான் உங்களுடன் பேசிக் கொண்டிருக்கிறேனே...''

''ஜீவா. உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டான்.

என்மேல் நம்பிக்கை வைக்காதே சந்தியா... நான் உன் நண்பனில்லை... அதற்கும் மேலே... காதலன்... கணவன்! என்று மனதிற்குள் சொல்லிக் கொண்டான்.''

''இப்போ... என்ன பிரச்சினை உனக்கு.'' என்று பேச்சை மாற்றினான்.

''என்னுடன் வேலை பார்க்கும் ஒருவன்... அதிகபடியாய் பேசுவான் பழகுவான்...''

''இதெல்லாம் எனக்குப் பிடிக்காதுன்னு முகத்தில் அடித்தாற்போல் சொல்லி விட வேண்டியதுதானே...''

''இன்றைக்கு சொல்லி விட்டேன்.''

''அப்புறம் என்ன... கவலையை விடு...''

''எனக்கு கவலை ஓயாது போல் இருக்கு ஜீவா... அவன் என்னை மோசமாக பேசிவிட்டான்.''

சந்தியா தொடர்ந்து பேசின எதுவுமே ஜீவாவின் தலையில் ஏறவில்லை. அவன் ஒன்றை மட்டுமே கவனத்தில் கொண்டு அதிலேயே நின்றான்.

''யார் அவன்...?''

''த்சு... அவன் பெயர் எதற்கு...?''

''நீ சொல்லப் போகிறாயா இல்லையா...?''

''பிரச்சினை வேண்டாம் ஜீவா... விட்டுவிடுங்கள்...''

''அவன் பல்லைக் கழட்டினால்தான் என் மனம் ஆறும்.''

''இவன் ஒருவனை மட்டும் அடக்கி வைத்தால் போதுமா...? இவனைப் போல எத்தனை பேர்.? அவர்கள் அத்தனை பேரையும் தேடிப் பிடித்து பந்தாட முடியுமா?''

''என்னால் முடியும்...''

''நீங்கள் இப்படிப் பேசுவது ஒன்றே போதும்... எனக்கு ஆறுதலாக இருக்கிறது. எனக்காகவும் பரிந்து பேச ஒரு ஜீவன் இருக்கிறதே என்று நெகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது...''

''உனக்காக பரிந்து பேசும் ஜீவன் தானா நான்...? உன் ஜீவா இல்லையா நான்...?''

''தேங்க்ஸ் ஜீவா...''

''எதற்காக இந்த தேங்க்ஸ்...?''

''எல்லாவற்றுக்கும் தான்.''

''எல்லாத்துக்கும்னா... எது எதற்கு? இனம் பிரித்துச் சொல்ல வேண்டாமா...?''

''இனம் பிரிக்க முடியாத உணர்வுகள்... வாழ்க்கையில் எத்தனையோ உண்டு ஜீவா... இது அவற்றில் ஒன்று...''

சந்தியா இப்படித்தான் அறிவாகப் பேசுவாள். நிறைய யோசிப்பாள் அவளுடைய பேச்சும்... சிரிப்பும்... ஜீவாவை கட்டிப் போடும்... தொண்டை வரை... 'உன்னைக் காதலிக்கிறேன்' என்ற வார்த்தை வந்து விடும்... அவன் அதைச் சொல்ல முயற்சிக்கும் போது அவள் போனை வைத்து விடுவாள்.

ஜீவா சந்தியாவை தொல்லை செய்தவனை கண்டு பிடித்து விட்டான்... அவனைப் பின்தொடர்ந்து மடக்கிய போது.

''நீ யார் அதைக் கேட்க? என்று அவன் முறைத்தான்.

அவளுடைய புருசன்டா... என்று மனதில் நினைத்தபடி அவனை நொறுக்கி... சாலையில் போட்டுவிட்டு வந்தான் ஜீவா.

''அன்றைக்கு ஒருவன் என்னிடம் கலாட்டா பண்ணினான்னு சொன்னேனில்லையா... சந்தியா போன் செய்தாள்.

"ஆமாம்... அவனுக்கென்ன..." ஒன்றும் தெரியாதவன் போல் கேட்டான் ஜீவா...

"அவன் ரோட்டில் அடிபட்டுக் கிடந்தானாம் ஜீவா... கடவுள் இருக்கிறார்... அவனுக்கு சரியான கூலி கொடுத்து விட்டார்..." சந்தியா சந்தோசப்பட்டாள்.

அன்று டேனியலுக்கு... விருந்து கொடுத்தான் ஜீவா... "என்ன விசேஷம்மா... ட்ரீட்டெல்லாம் பலமாயிருக்கு..." என்று வினவியவனிடம்.

"நான் ரொம்ப சந்தோசமா இருக்கேன். அதுக்குத்தான் இந்த ட்ரீட்..." ஏ்ன்று விளக்கம் சொன்னான் ஜீவா.

"ஓ... இன்றைக்கு சந்தியா உன்னிடம் சந்தோசமாக இரண்டு வார்த்தை பேசி விட்டாளாக்கும்." என்று கிண்டலாக வினவினான் டேனியல்.

'கண்டு பிடித்து விட்டானே..." என்ற ரகசியப் புன்னகை ஜீவாவின் இதழ்களில் உதித்தது.

"பாவம் சந்தியா பாட்டுக்கு தேமேன்னு இருக்கிறாள்... நீயேன்டா சந்தியாவையே வம்புக்கு இழுக்கிறாய்...? சந்தியா ஒரு நாளாவது உன்னைப் பற்றிப் பேசியிருக்கிறாளா... நீ மட்டும் ஏன் சந்தியாவையே பேசுகிறாய்... சந்தியா எது பேசினாலும் உனக்குக் குத்தம்தான்... சந்தியா உட்கார்ந் தாலும் குத்தம்... நின்றாலும் குத்தம்..." ஜீவா பொரிந்து தள்ள...

"ஆறு..." என்றான் டேனியல் அமைதியாக.

"ஆறா...?" ஜீவா திகைத்தான்.

"ஆமாம்..."

"என்னடா... உளறுகிறாய்? ஆறுன்னா என்ன அர்த்தம்?"

"நீ சந்தியா... சந்தியான்னு அவள் பெயரைச் சொன்னது ஆறு தடவை... உனக்கு அவள் பெயரை ஜெபித்துக் கொண்டேயிருக்க வேண்டும்... அதற்கு எதையாவது சாக்கைக் கண்டுபிடிப்பாய்..."

"டேய்..."

"ஜீவா... டேனியலை முறைக்க... சளைக்காமல் அவன் பதிலுக்கு முறைத்தான்... ஒரு கட்டத்தில் இருவரும் வாய் விட்டுச் சிரித்துக் கொண்டே... உள்ளங்கைகளை மோதிக் கொண்டார்கள்.

"ஏண்டா... இப்படி மனதில் கவலை எத்தனை நாள்தான் ஒளித்து வைத்துக் கொண்டிருக்கப் போகிறாய். அவளிடம் சொல்லி விட வேண்டியதுதானே..."

"எப்படிச் சொல்வதுன்னுதான் தெரியலை டேனியல்..."

"இது கூடத் தெரியாதா?" வாயால்தான் சொல்லணும்..."

"ஜோக்கு...?"

"ஆமாம்... சிரிப்பு வருதா...?"

"சகிக்கலை..."

"உனக்கு சிரிக்கத் தெரியலைன்னு சொல்லு..."

"அவள் என்னை நண்பனாக நினைக்கிறாள்டா..."

"நண்பன். காதலனாக மாறக் கூடாதா...?"

"இந்தப் பிரச்சினையெல்லாம் அவளுக்குத்தான். நான் எப்போதுமே அவளை என் தோழியாக நினைத்தது கிடையாது..."

"அதுதான்... எனக்குத் தெரியுமே... நீதான்.. உருகித் தவிக்கிறாயே... இந்த அளவுக்கு பாசம் வைக்கக் கூடாதுடா

ஜீவா... உன் பாசத்தை அவள் உணர்ந்து கொள்வாள்ன்னு எனக்கென்னவோ தோன்றவில்லை...''

''நீ ஆரம்பத்திலிருந்தே சந்தியாவை குறைவாகத்தான் நினைத்து பேசுகிறாய்... அவள் நல்ல பொண்ணுடா...''

''நான் இல்லைன்னா சொன்னேன். ஆனால் ஜீவா... சந்தியா ஒருவகையில் சுயநலவாதி...''

''டேனியல்...''

''கத்தாதேடா... அவள் தனிமையில் இருக்கிறாள்... மனக்கஷ்டத்தில் இருக்கிறாள்... எல்லாம் சரி... அவளுடைய சுமையை இறக்கி வைக்கும் சுமைதாங்கியாய்தான் அவள் உன்னைப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறாள் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது...''

''சேச்சே... அப்படியிருக்காது...''

''இதுவரை அவளாகத்தான் உனக்குப் போன் பண்ணியிருக்கிறாள் ஒரு தடவையாவது உன்னிடம் சாப்பிட்டியா...'' என்று அன்பாய் ஒரு வார்த்தை பேசியிருப்பாளா? அவள் சோகக் கதையைத்தான்.'

என் சோகக்கதையைக்
கேளு ஜீவானந்தமே...
அதைக் கேட்டால்தான் தாங்காது
உங்க மனமே...

என்று உன்னிடம் கொட்டியிருக்கிறாள். அவளுக்கு சொல்லி அழுக ஒரு ஆண் வேண்டும்... அதற்கு ஏமாளியான நீ கிடைத்து விட்டாய். அவள் சோக ரசத்தை பிழிந்து விட்டு போனை வைத்து விடுவாள்... நீ விடிய விடிய தூங்காமல் கிறுக்கனைப் போல் அவள் நிலைமையை நினைத்து கவிதை எழுதிக் கொண்டிருப்பாய் எனக்கு உன்னைப் பார்த்தால் எரிச்சல் எரிச்சலா வருகிறதுடா ஜிவா...''

டேனியல் கோபமாய் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போது ஜீவாவின் போன் ஒலித்தது. எடுத்துப் பார்த்தான்... சந்தியா அழைக்கிறாள் என்றது போன்... காதில் வைத்தான்...

''எனக்குக் கஷ்டமாக இருக்கு ஜீவா...'' என்று சந்தியா போனில் அழுதாள்... ஜீவா டேனியலைப் பரிதாபமாக பார்த்தான்.

6

'வாழ்வதற்காக பிறந்துவிட்டு
சாவை ஏன் நினைத்தாய்?
வாழ்ந்து பார்க்கலாம் வந்துவிடு
உன் மனதை என்னிடம் தந்துவிடு.
காதலாகி கசிந்துருகி...

விவேகானந்தர்.. பாறையிலிருந்து திரும்பி வந்து கொண்டிருந்த போட்டில் ஆரவாரக் கூச்சல் கேட்டது.

''காலேஜ் ஸ்டூடண்ட்ஸ் போல...'' என்று அருகிலிருந்த பெண்... அவளுடைய கணவரிடம் கூறினாள்...

''சத்தத்தைப் பார்த்தாலே தெரியுதே...'' என்று சிரித்தான் கணவன்.

''ம்ஹூம்... வால் ஒன்னுதான் இல்லை... மத்தபடி வானரம்தான்...'' என்றாள் அந்தப் பெண்....''

''அந்தக் காலத்தில் நாங்கள் செய்யாத கலாட்டாவா...'' மலரும் நினைவுகளுக்குப் போனான் கணவன்.

ஜீவா... கால்களை நீட்டி சரிந்து அமர்ந்து கொண்டான். இது போன்ற மலரும் நினைவுகள் அவனிடமும் ஏராளமாய்

உண்டு... அவை எல்லாமே... சந்தியாவை அவ சந்திப்பதற்கு முன் நிகழ்ந்தவை என்பதுதான் துயரம்...

''அவளுடைய துயரத்தை உன்மேல் ஏற்றி விடுகிறாள்..'' என்று டேனியல் சந்தியாவின் மேல் குற்றம் சாட்டினான்.

அதற்கு தகுந்தாற்போல்... டேனியலின் முன்னால் ஜீ அமர்ந்திருக்கும் போது... போனில் அழைத்து சந்தியா அழு விட... ஜீவாவிற்கு என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை

''சொல்லு சந்தியா...''

''எனக்கென்று யார் இருக்கிறாங்க ஜீவா...''

''ஏன்... நான் இல்லையா...?''

''நீங்கள் ஒரு பிரண்டுதானே... உங்களுக்கும் ஒ எல்லை இருக்கிறது இல்லையா? நான் தனிதான் ஜீவா...''

''இப்போது ஏன் இப்படிப் பேசுகிறாய்... அதை முதலி சொல்லு...''

''என் கூட வேலை பார்க்கும் பெண்ணொருத்தி. கணவன் குழந்தைன்னு... குடும்பமாக இருக்கிறாள்...''

''ம்ம்ம்...''

''அவள் என்னை ஜாடை பேசுகிறாள் ஜீவா...''

''உன்னிடம் ஏற்கெனவே சொல்லியிருக்கிறேன். மத்தவங்க சாதாரணமாக பேசுவதைக் கூட நீ உன்னை பற்றிப் பேசுவதாக எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாதுன்னு...''

''அவள் என்னைத்தான் பேசினாள்...''

''அப்படி என்னதான் பேசினாள்...?''

''அவளுக்கு ஒன்று என்றால் அவளுடைய ஹஸ்பெண் துடித்துப் போய் விடுவாராம்... பிள்ளைகள் அம்மா.. அம்மான்னு அவளையே சுற்றிச் சுற்றி வருமாம்...''

''அவள் பெருமையை அவள் சொல்லிவிட்டுப் போகிறாள்... இதில் உனக்கென்ன நஷ்டம் வந்து விடப் போகிறது...?''

''நான் தனியாக இருப்பதை அவள் குத்திக் காட்டுகிறாள்...''

ஜீவாவுக்கு சந்தியாவின் ஏக்கமும்... மன வேதனையும் நன்றாகப் புரிந்தது... கையில் வெண்ணெயை வைத்துக் கொண்டு இவள் ஏன் நெய்க்கு அலைகிறாள் என்று அவன் நினைத்துக் கொண்டான்.

''தண்ணீரில் நிற்கும் போதே...

தாகம் என்பாய்...''

ஏதோ ஒரு பாடலின் இடையில் வரும் வரிகளை நினைத்துப் பார்த்தான் ஜீவா... சந்தியாவும் இதைப் போலத்தான் என்று அவனுக்குத் தோன்றியது.

அவள் தனிமையில் தவித்தாள்... அவளுடைய தனிமையை போக்கும் துணையாக அருகிலிருந்த ஜீவாவை திரும்பிப் பார்க்கவும் மறுத்தாள்... அவளைத் தவறாகப் பேசுகிறார்களே என்று மனம் துடித்தாள்... ஒரு தாலியைக் கட்டி என் மனைவியாக்கிக் கொள்கிறேன். அப்புறம்... யார் உன்னைத் தவறாகப் பேசுவார்கள் என்று பார்ப்போம் என்று கரம் நீட்டும் ஜீவாவின் கரத்தைத் தவிர்த்தாள்.

நேசம்... அது கடையில் வாங்க முடியாத பொருள்... விலை மதிப்பில்லாதது... உண்மையான நேசம் கிடைக்கக் கொடுத்து வைத்திருக்க வேண்டும்.

காதலிப்பதை விட... காதலிக்கப்படுவது பரம சுகமான விசயம்... அது சந்தியாவுக்கு கிடைத்தது... ஆனால் அவள் அதை உணர மறுத்தாள்.

சந்தியாவை விட அழகான பெண் அந்த ஊரில் இல்லையா? இத்தனைக்கும் சந்தியாவைப் பற்றித் தவறாக

பேசுகிறார்கள் என்று அவளே ஜீவாவிடம் சொல்லி அழுதிருக்கிறாள்.

ஆனானப் பட்ட ராமனே... சந்தேகத்துக்கு இடம் வந்த போது சீதையை காட்டுக்கு அனுப்பி வைத்த பூமி... நம் பூமி...

இதில்... தன்னைப் பற்றி அவதூறு நிறைய இருக்கிறது என்று சொல்லும் பெண்ணை... ஒருவன் உயிருக்குயிராய் காதலிக்கிறான் என்று சொன்னால்... அவன் மனதை என்னவென்றுதான் சொல்வது...?''

அவன் மனிதருள் மாணிக்கம் அல்லவா...? கிடைப்பதற்கு அரிய வைரம் அல்லவா...? அவனால் மனதார நேசிக்கப் படுவதற்கு சந்தியா கொடுத்து வைத்திருக்க வேண்டும் அல்லவா?

ஆனால் சந்தியா கொடுத்து வைக்க விரும்பாமல் விலகிப் போனதுதான் கொடுமை... அதை விட... அவள் வார்த்தைகளால், முரட்டுத் தோற்றம் கொண்ட ஜீவாவின் மென்மையான இதயத்தைக் குத்திக் கிழித்தது... கொடுமையிலும் கொடுமை. அன்று சந்தியா போனில் அழுதபோது,

''கவலைப்படாதே சந்தியா... உனக்கு நான் இருக்கிறேன்...'' என்று சொன்னான் ஜீவா.

அவள் போனை வைத்ததும்... டேனியல் புருவம் தூக்கினான்.

''அவள் பதிலுக்கு என்ன சொன்னாள்...?''

''பாவம்... அழுதாடா...''

''பாவமா...? அவளா...? போடா முட்டாள். நீ தான் பாவம்... அவள் இன்றைக்கென்ன புதிதாகவா அழுதாள்...? தினமும் தான் அழுகிறாள்... நீ சொன்னதுக்கு என்ன சொன்னாள்...?''

''ஒன்றும் சொல்லவில்லை...''

''என்னடா இது... அவளோ கல்யாணமாகாத பெண்... அவளிடம் போய்... கவலைப்படாதே... உனக்கு நான் இருக்கிறேன்னு சொல்லியிருக்கிறாய்... அவள் பதில் பேசாமல் இருந்தால் என்ன அர்த்தம்...?''

''என்ன அர்த்தம்?''

''டேனியல் என்ன சொல்லப் போகிறான் என்று ஜீவானந்தத்திற்கு தெரிந்துதான் இருந்தது... ஆனாலும்... அதை அவன் வாயால் கேட்க வேண்டும் என்று விரும்பினான்.

''அவள் உன் காதலை ஏற்றுக் கொள்கிறாள்ன்னு அர்த்தம்...''

''அதை எப்படிடா... நிச்சயமாக சொல்ல முடியும்... அவள் நண்பன் என்ற முறையில் நான் சொல்வதாய் நினைத்திருக்கலாமில்லையா...''

''டேய்... ஆணுக்கு ஆணும்... பெண்ணுக்கு பெண்ணும்... இப்படிச் சொல்லிக்கொண்டால் தப்பில்லைடா... அதுவே ஒரு ஆண்... பெண்ணிடம்... கவலைப்படாதே... உனக்கு நான் இருக்கிறேன்னு சொன்னால்... நிச்சயம் அங்கே நட்பு இருக்காதுடா... காதல்தான் இருக்கும்... இதைக் கூடத் தெரிந்து கொள்ளாமலிருக்க... சந்தியா என்ன... உன்னைப் போல முட்டாளா? அவள் புத்திசாலி...''

''இப்ப நீ என்னடா சொல்கிற...?''

''சந்தியாவிடம் உன் காதலைச் சொல்லு...''

''டேனியல்... உனக்கே நல்லாத் தெரியும்... நான் சந்தியாவை உண்மையாக நேசிக்கிறேன். அவள் கூட ஒருநாள் பேசாவிட்டாலும் எனக்குப் பித்துப் பிடித்தது போல ஆகிவிடுகிறதுடா...''

''அதுக்குத்தான் அவளிடம் பேசு என்கிறேன்...''

''அவளிடம் என் காதலைச் சொல்லி... அவள் மொத்தமாய் என் உறவை முறித்துக் கொண்டு விட்டால் உள்ளதும் குறைந்து போய் விடாதா...?''

''ஏண்டா... கவலைப்படாதே... உனக்கு நானிருக்கிறேன்னு நீ சொல்லுவ... அதை அவள் கேட்டுக் கொள்கிறாள்... இதுக்கு மேல... வேற என்னடா வேணும்...''

ஜீவாவிற்கும் டேனியல் சொல்வது சரியென்றுதான் மனதிற்குப் பட்டது... அவன் சந்தியாவிடம் அந்த வார்த்தைகளைச் சொன்னபோது... அவள் பேசாமல்தான் கேட்டுக் கொண்டாள்.

அந்த தைரியத்தில்தான் அடுத்த முறை கண்ணீரோடு சந்தியா வந்த போது... ஜீவா... பட்டென்று தன் மனதிலிருந்த காதலை வெளிப்படுத்தி விட்டான்.

''இது எப்போதுதான் முடிவுக்கு வரும் ஜீவா...'' என்று அழுதாள் சந்தியா...

''நான் ஒன்று சொல்லவா சந்தியா...''

''ஒன்றென்ன... ஓராயிரம் சொல்லுங்க...''

''முதலில்... இந்த ஒன்றுக்கு நீ உண்மையான பதிலை சொல்லு. அதற்குப் பின்னால் ஓராயிரம் என்ன ஒரு கோடி கூட நான் பேசுகிறேன்...''

''என்ன ஜீவா... ஏதோ சொல்லனும்னு சொல்லி விட்டுப் பேசாமல் இருக்கீங்க...''

''உன் கவலைகளும்... கஷ்டங்களும் முடிவுக்கு வர வேண்டுமானால் ஒரே வழிதான் இருக்கு...''

''என்ன வழி...?''

''நீ கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டால் உன்னை யாரும் தப்பாய் பேசவோ... நினைக்கவும் மாட்டாங்களே...''

''ச்சு... கல்யாணத்தைப் பற்றியெல்லாம் நான் நினைத்துக் கூடப் பார்த்தது இல்லை ஜீவா...''

''இனி நினைத்துப் பார்க்கலாமே...''

''நடக்கக் கூடியதைப் பேசுங்க...''

''ஏன் இப்படி விரக்தியாய் பேசறே...?''

''தாய்... தகப்பன் இருந்து மாப்பிள்ளை பார்த்தாலே... ஆயிரத்தெட்டு சீர்வரிசை கேட்கிறாங்க... நான் தனியாக இருக்கிறேன்... எனக்குப் போய் கல்யாணமா. வேறு பேசலாம் ஜீவா...''

''நான் உன்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்கிறேன் சந்தியா...''

படபடக்கும் இதயத்தோடு இந்த வார்த்தைகளைக் கூறிவிட்டு பரிட்சை முடிவை எதிர்பார்க்கும் மாணவன் போல சந்தியாவின் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றான் ஜீவா...

சந்தியாவின் முகம் மாறியது. அவள் ஜீவாவை முறைத்தாள். ''ஸோ... இப்படியொரு எண்ணத்தை மனதில் வைத்துக் கொண்டு தான் என்னிடம் இத்தனை நாளும் பேசிப் பழகினீங்களா?''

''இது மோசமான எண்ணமா...?''

"என் விருப்பத்தைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் நீங்கள ஆசைப்பட்டால்... அது மோசம்தான்..."

"உனக்கு என் மேல் விருப்பமில்லையா...?"

"இல்லை..."

முகத்தில் அடித்தது போல் சந்தியா பேசி வார்த்தைகளின் குரூரம் தாங்காமல் கண்களை மூடி நின்றா ஜீவா...

"ஓகே... என் மனதில் உன் மேல் காதல் இருந்தது கேட்டுவிட்டேன்... தவறாக இருந்தால் மன்னித்து விடு..."

"இதை எப்படி என்னால் மன்னிக்க முடியும்...?"

"காதலிக்கும் பெண்ணிடம் காதலைச் சொல்வது பெரி குற்றமா...?"

"சும்மா... கீறல் விழுந்த ரிகார்டு போல... சொன்னதை திரும்பத் திரும்பச் சொல்லாதீங்க..."

"கீறல் விழுந்தது என் இதயத்தில்தான் சந்தியா... அ உனக்குப் புரியவில்லையா...?"

"நான் புரிந்து கொள்ளணும்னு எந்த விதக் கட்டாயமு இல்லை... நான் போகிறேன்... இனி என்னுடன் பேசாதீங்க..

"பொறு சந்தியா... உன் விருப்பத்தைத்தானே கேட்டேன் நீ மறுத்த பின்னால்... நான் ஏன் அதைப் பிடித்துக் கொண் தொங்கப் போகிறேன்...? அதற்காக ஏன் என்னுடன் பே மாட்டேன்னு சொல்கிறாய்...? நீ எப்போதும் போல என்னிடம் பேச வேண்டும் சந்தியா..."

"இனி என்னால் அது முடியாது... குட்பை..."

சந்தியா கூப்பிடக் கூப்பிடத் திரும்பிப் பார்க்காமல் போ விட்டாள்... ஜீவா இடிந்து போய் நின்று விட்டான்...

7

என்னைக் கொன்று தின்னும் உன் நினைவுகளுடன்
இன்றும் என்றும் நான் போராடவோ?
என் கண் பார்க்க உனக்கு மனமில்லையோ?
அது காதலைச் சொல்கின்ற உணர்வில்லையோ...?
காதலாகி கசிந்துருகி...

லேசாக இருள் பரவ ஆரம்பித்தது. விவேகானந்தர் பாறைக்குச் செல்லும் படகுகள் நிறுத்தப்பட அங்கிருந்து திரும்பி வந்த படகிலிருந்து உதிர்ந்த மக்கள்... பேசிக் கொண்டே ஜீவாவைக் கடந்து சென்றனர்.

சந்தியாவின் மறுப்பையும்... விலகலையும் பற்றி கேட்டவுடன்

"அவள் ரொம்பவும் அலட்டிக் கொள்கிறாள்..." என்றுதான் டேனியல் சொன்னான்.

"வேண்டாம் டேனியல்... அவளைக் குறை சொல்லாதே..." என்றுதான் அந்த நிலையிலும் ஜீவா கூறினான்.

"என்ன பொண்ணுடா அது... கஷ்டமான சூழ்நிலையில் இருக்கு. சுற்றியிருக்கிறவங்களில் சிலர் அவளை சூறையாட நினைக்கிறாங்க. மத்தவங்க தேவையில்லாமல் கதை கட்டி விடுகிறாங்க... இந்த நிலையில் அவளைத் தவறான கண்ணோட்டத்தில் பார்க்காமல்... உயிருக்குயிராய் காதலிக்கும் நீ அவளுக்கு கிடைத்திருப்பது எவ்வளவு பெரிய விசயம்? கடலில் மூழ்குபவன் துரும்பைப் பற்றிக் கொண்டு கூட கரையேறத் துடிப்பான்... நீ கை கொடுக்கிறாய்... அதைப் பிடித்துக் கொண்டு அவள் கரையேற வேண்டாமா...?"

''அவள் மனதில் என்ன இருக்கோ...?''

''அப்படி இருக்கிறவள்... அவளுடைய சோகத்தை பகிர்ந்து கொள்ள உன்னைத் தேடியிருக்கக் கூடாது...''

''ஆறுதலாய் நான் நான்கு வார்த்தை பேசுவேன் என்பதால் சொல்லியிருப்பாள்...''

''அந்த ஆறுதலையும் உன்னிடம் ஏன் அவள் தேடினாள்...?''

''சொல்லி அழுக நினைத்திருப்பாள்...?''

''உன்னிடம் அவள் சொல்ல அழ வேண்டிய தேவையென்ன? நீயென்ன அவளுக்கு சொந்தமா... பந்தமா...?''

''பந்தம் இருந்தால்தான் பேச வேண்டுமா டேனியல்...?''

''இது போன்ற ஆண்களிடம் பந்தம் இருந்தால்தான் பேச வேண்டும்... காசு பணத்தை வாங்கிக் கொண்டு ஏமாற்றுவதும்... காதல் உணர்வுகளை மனதில் உண்டாக்கி விட்டு... உன்னை நான் காதலிக்கவில்லை. நட்போடுதான் பழகினேன் என்று சொல்லி தூக்கி எறிவதும் ஒன்றுதான்... இரண்டும் வேறு வேறில்லை...''

''நான்தானே அவளைக் காதலித்தேன்... அவள் என்னைக் காதலிக்கவில்லையே...''

ஏன் காதலிக்கவில்லை...? உனக்கும்... அவளுக்கும் பொதுவான நண்பன் உங்களிருவரையும் அறிமுகப் படுத்தி வைத்தால்... அவள் ஒரு 'ஹலோ...' வைச் சொல்லிவிட்டு... அவள் வழியில் போயிருக்க வேண்டியதுதானே... ஏன் உன்னிடம் பேச ஆரம்பித்தாள்...?''

''அதைத்தான் 'நட்பு' என்கிறாளேடா...''

''கத்தரிக்காய்...! எனக்கு நன்றாகத்தான் வந்துவிடும் வாயில். ஏண்டா இப்படி ஒரு ஏமாளியாக இருந்து தொலைக்கிறாய்... வாட்ட சாட்டமாக... பத்துப் பேரை ஒரே நேரத்தில் அடித்துத் தூக்கிப் போகும் ஆண்பிள்ளையாக இருந்து கொண்டு... அவளிடம் போய் மண்டியிட்டு விட்டு வந்திருக்கிறாயே... உனக்கு வெட்கமாக இல்லையா...?''

''அவள் வேண்டுமானால் என்னைக் காதலிக்காமல் இருக்கலாம்... ஆனால்... நான் அவளை உயிருக்குயிராய் காதலிக்கிறேன்டா... என்னால் அவளை வெறுக்க முடியாது...''

''மறக்கவாவது முடியுமா...?''

''அது என்னால் எப்படிடா முடியும்...?''

இதைச் சொன்ன ஜீவாவை எரிச்சலுடன் பார்த்தான் டேனியல்... கண் முன்னால் சிதைந்து போயிருந்த ஜீவாவின் மனதை நினைத்து அவனுக்கு விசனம் வந்தது...''

தனியொரு மனிதனாக இந்த ஜிம்மை உருவாக்க உன்னால் முடிந்தது... நீதான் பயிற்சி தர வேண்டும்ன்னு நிறைய பேரை... உன்னைத் தேடி வர வைக்க உன்னால் முடிந்தது... உனக்காக உயிரையே கொடுக்கும் நண்பர்களை சம்பாதித்துக் கொள்ள உன்னால் முடிந்தது... அவளை மறக்க மட்டும் முடிய வில்லையா...?''

''நீ 'வசந்தமாளிகை' என்கிற பழைய படத்தை பார்த்திருக்கிறாயா டேனியல்..?''

''அதுதான் காலத்தால் அழியாத காவியமாச்சே... பார்த்திருக்கிறேன்...''

''அதில் சிவாஜி கணேசன் ஒரு டயலாக் சொல்வார்...''

“அவர் டயலாக்கைப் பற்றி இந்த உலகமே அறியுமே எந்த டயலாக்கைப் பற்றிச் சொல்கிற...”

“குடிப்பதற்கு ஒரு மனமிருந்தால்...
அவளை மறந்து விடலாம்...
அவளை மறப்பதற்கு ஒரு மனமிருந்தால்
குடித்து விடலாம்...
ஆனால்... இருப்பதோ... ஒரே மனம்
நான் என்ன செய்வேன்...?”

ஜீவா நடிகர் திலகத்தை விட சோகமாக... அந்த வசனத்தை ஏற்ற... இறக்கத்துடன் சொல்லி விட்டு டேனியலை சோகமாய் பார்க்க...

“உன்னை... என்ன செய்யலாம்...?” என்று பல்லை கடித்தான் டேனியல்.

“என்னைப் புரிந்து கொள் டேனியல்... என்னால் அவளை மறக்க முடியாது... அதற்கு பதில் இறந்து விடுகிறேன்...”

டேனியல் பதறிப் போய் விட்டான். தன் முன்னால் கம்பீரமாக அமர்ந்திருந்த ஜீவாவின் சோக முகத்தைப் பார்த்து மனதிற்குள் அரண்டு போனான்...

இவன் முரட்டுத்தனமானவன்... ஆனால் குழந்தை உள்ளம் கொண்டவன்... இவன் பாட்டுக்கு எதையாவது ஏடாகூடமாக பண்ணி வைத்து விட்டால் என்ன செய்வது...?”

அடிவாங்கப் போகிறாய் ஜீவா...”

“அவள்தான் என் மனதில் பலமாக அடித்து விட்டாளே...”

“உன் கண்ணுக்கு அவள் மட்டும்தான் தெரிவாளா...? நான் தெரிய மாட்டேனா... நம் மத்த பிரண்ட்ஸ் தெரிய மாட்டாங்களா...”

“டேனியல்...”

ஜீவா கண்ணீர் விட்டதைப் பார்த்து டேனியல் அதிர்ச்சியானான்.

“அடச்சீ... கண்ணைத் துடை... நாங்களெல்லாம் உன்னை மலை போல் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம்டா... மலை சாயக் கூடாது ஜீவா... மனதை தைரியமாக வைத்துக் கொள்...”

“முடியவில்லைடா... நானென்ன கல்லா... மனிதன்டா... கல்லுக்குள் கூட ஈரம் இருக்கலாம்... என் மனதில் மட்டும் காதல் இருக்கக் கூடாதா...?”

“அவளுக்கு உன் மனதைப் புரிந்து கொள்ள மனம் இல்லைன்னு நினைத்துக் கொள் ஜீவா...”

“எனக்கு என்ன தண்டனையை வேண்டுமானாலும் கொடு... பிரிவைக் கொடுத்து விடாதேன்னு கெஞ்சினேன்... முடியாதுன்னு சொல்லி பிரிந்து போய் விட்டாள் டேனியல்...”

“அவளுக்கு கொடுத்து வைக்கவில்லைன்னுதான் நான் சொல்வேன்”

“இல்லைடா... எனக்குத்தான்... அவளுடன் சேர்ந்து வாழக் கொடுத்து வைக்கவில்லை... ஆறு நாள்கள் ஆகிவிட்ட துடா... பேச மாட்டேன்கிறாள்... நான் போன் பண்ணினால் கட் பண்ணி விடுகிறாள்... ஹாஸ்டலுக்குத் தேடிப் போனால்... இருந்து கொண்டே இல்லைன்னு சொல்லி அனுப்பி விடுகிறாள்... பித்துப் பிடித்தது போல் அலைகிறேன்டா...”

“அதுதான் உன் முகத்தைப் பார்த்தாலே தெரிகிறதே... ஏன்டா இப்படி உன்னையே... நீ உருக்குலைத்துக் கொள்கிறாய்...”

"உனக்குத் தெரியாதுடா... நான் படும் பாடு என்னன் உனக்குத் தெரியாது... நேற்று அவள் பின்னாலே போனேன்..."

"அவள் திரும்பிப் பார்த்தாளா...?"

"ஊஹூம்... அவள் நடந்து போன பாதையில் நடந் போவதில் எனக்கு எவ்வளவு சந்தோசமாக இருந்த தெரியுமா...?"

"நீ தேற மாட்டாய்டா ஏண்டா... ஆம்பளைகளின் கா தடத்தில் கால் வைத்து பெண்கள் நடந்து வருவதைத்தா சினிமாவில் நான் பார்த்திருக்கிறேன். நீ என்னடா.. கதையையே மாற்றுகிறாய்...? உன்னை என்ன செய்தால் தகும்..."

டேனியல் முறைத்துப் பார்க்க... நீ என்ன வேண்டுமானாலும் சொல்லிக் கொள்... எனக்கு அதைப் பற்றிக் கவலையில்லை என்ற பாவனையில் முகத்தை வைத்துக் கொண்டு கண்கள் தொலைதூரத்தின் தொடு வானத்தை இலக்கில்லாமல் வெறிக்க... அசையாமல் தன் போக்கில் பேசிக் கொண்டிருந்தான் ஜீவா...

"அவளின் பிரிவை என்னால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை டேனியல்..."

"இதையே எத்தனை தரம் சொல்வாய்...?"

"நான் சாகும் வரை சொல்வேன்..."

"வாழ வேண்டிய வயதில் சாவைப் பற்றிப் பேசினால்... உன் வாயிலேயே போட்டு விடுவேன்... படவா..."

"நான் தூக்க மாத்திரைகளை வாங்கி விட்டேன் டேனியல்..."

"அடப்பாவி... எப்போதுடா வாங்கினாய்...?"

"முந்தா நாள்... நைட்..."

"ஜீவா... எதையாவது பைத்தியக்காரத்தனமாய் பண்ணி வைத்து விடாதேடா... பாவி... ஏண்டா இப்படிச் செய்தாய்...?"

"விழுங்கி விடத்தான் நினைத்தேன் டேனியல்... இப்படி அவளைப் பார்க்க முடியாமல்... பேச முடியாமல்... அணு அணுவாய் சாவதற்குப் பதில் ஒரேயடியாய் செத்து விடலாமேன்னு நினைத்தேன்... ஆனால் செத்த பின்னால் அவளை எப்படி நான் காதலிக்க முடியும்? உயிரோடு இருந்தாலாவது எங்கேயாவது ஒரு மூலையில்... அவளுக்குத் தெரியாமல் நின்று ஒளிந்து கொண்டாவது அவளைப் பார்க்கலாம். செத்து விட்டால் என்ன செய்வது...?"

"ஏன்... பேயாய் மாறி அவளைப் போய் பார்க்க வேண்டியது தானே... மனிதனுக்குத்தான்... டிராவல் பண்ண கால் வேண்டும். டூவிலர் வேண்டும்... கார் வேண்டும் பேய்க்கு அந்த பிரச்சினையே இல்லை சும்மா ஜிவ்வுன்னு காற்றில் மிதந்து போய் வரலாம்..."

"அவள் பயந்து விடுவாளேடா..."

ஜீவா தீவிரமான முகபாவனையுடன் இதைச் சொல்லவும் டேனியல் தலையில் கை வைத்துக் கொண்டான்.

அவனறிந்த ஜீவா... இப்படி அப்பாவியாய் பேசுகிற வனல்லன்... உலகம் தெரிந்தவன்... அறிவாளி பலசாலி... அப்படிப்பட்டவன் வாயிலிருந்து வந்த பேச்சுக்களைப் பார்த்ததும் டேனியல் கவலையில் ஆழ்ந்தான்.

காதல் என்பது இப்படிப்பட்ட ஆள் கொல்லி நோயா..."

டேனியல் காதலித்ததில்லை... ஜீவா படும் பாட்டைப் பார்த்தவன் இந்த ஜென்மம் முடிவதற்குள்.... 'காதல்' என்று யாரும் சொன்னால் காத தூரம் ஓடி விட வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு அவன் எப்போதோ... வந்து விட்டான்.

"அது என்னடா கையில் காயம்...?" டேனியலின் பார்வை ஜீவாவின் கைமேல் படிந்தது...

"ஒன்றுமில்லை..." என்று கையை மறைத்துக் கொள்ள பார்த்தான் ஜீவா.

"அதை நான் சொல்ல வேண்டும்... முதலில் கையை காட்டு..." டேனியல் அதட்டிக் கொண்டே... ஜீவாவின் கையைப் பிடித்து இழுத்துப் பார்த்தான். ஜீவாவின் புறங்கையில்... நெருப்புப் பட்டது போல் ரணமா இருந்தது..

"என்னதுடா இது... தீக்காயம் போலத் தெரிகிறதே..." டேனியல் பதட்டத்துடன் வினவினான்.

"ம்ம்... சூடு வைத்துக் கொண்டேன்..." என்று சாதாரணமாகச் சொன்னான்.

"அடப்பாவி ஜீவா... உனக்கு என்னடா ஆச்சு.. இப்படிப்பட்ட பைத்தியக்காரத்தனத்தை செய்திருக்கிறாயே.. சூடு வைத்துக் கொள்வது என்ன சாதாரணமான விசயமா? இப்படி ரணமாக இருக்கிறதே ஏண்டா உனக்கு என்ன புத்தி.. கித்தி கெட்டுப் போச்சா..." டேனியலுக்கு கண் கலங்கி விட்டது.

"எனக்குத் தண்டனை கொடுத்துக் கொண்டேன் டேனியல்.."

"தண்டனையா... உனக்கா... நீயென்னடா தவறு செய்தாய்...?"

"அவள் மனதைப் புண்படுத்திவிட்டேனே... அதுதான்... என் கையை புண்ணாக்கிக் கொண்டேன்..."

காதல் என்பது... எப்படிப்பட்ட புத்திசாலியையும் மாற்றி அடிமுட்டாளாக்கி விடும்... வல்லமை படைத்ததா...?"

8

நான் இறப்பதற்கு முன் ஒரேயொரு வார்த்தை...
நீ சொல்லிவிடு...
என்னைக் காதலிப்பதாய்...
என் காதருகே நீ சொல்லும் அவ்வார்த்தை...
என் கடைசிப் பயணத்திலாவது என்துணையாய்
வரட்டும்...

காதலாகி... கசிந்துருகி...

இருள் மெல்லிய படலமாய் சூழ ஆரம்பித்து விட்ட போதிலும் கடற்கரையில் கூட்டம் குறையவில்லை. தூரத்தில் தெரிந்த விவேகானந்தர் பாறையில் ஜொலித்த மின் விளக்குகள்... கடலின் நடுவில் அழகாய் தெரிந்தன. அந்த அழகை கண்களால் பருகியும்... மனதிற்குள் செலுத்த முடியாத துர்ப்பாக்கியசாலியாக ஜீவா படகோரமாய் சரிந்து கிடந்தான்.

அன்று கையை ரணமாக்கிக் கொண்டு கிடந்தவனைக் கடிந்து கொண்ட... டேனியல்... மருத்துவமனைக்கு அவனை இழுத்துக் கொண்டு போனான்.

"நீ மெச்சூரிட்டியான ஆள்னு நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன் ஜீவா... இப்படிப் பைத்தியக்காரத்தனம் பண்ணிவிட்டாயே... வெளியில் யாரிடமும் இதைச் சொல்லி விடாதே... கேட்டால் கை கொட்டி சிரித்து விடுவாங்க..."

"சிரிக்கிறவங்க... சிரித்து விட்டுப் போகட்டும்... உண்மையில் இந்தக் காயம் எனக்கு வலிக்கவேயில்லை டேனியல் என் மனது வலிக்கிற வலி இருக்கிறதே... அது என்னைக் கொல்கிறதுடா... யார் மேலும் அளவு கடந்த அன்பை வைத்து விடக்கூடாது டேனியல் அந்த அன்பு நிராகரிக்கப்படும் போது ஏற்படும் மன வேதனை

இருக்கிறதே... அப்பப்பா... அதைத் தாங்கிக் கொள்ள
முடியாதுடா டேனியல்... என் எதிரிக்குக் கூட இப்படிப்பட்
கொடுமை நடந்து விடக்கூடாது..''

டேனியல் பதில் சொல்லவில்லை... ஜீவாவின் துயர
அவனை மிகவும் பாதித்தது... பக்குவப்பட்ட மனதையுடை
ஒருவன் தன் கையைத் தானே சுட்டுப் பொசுக்கிக் கொள்ளு
கொடூரத்தைச் செய்கிறானென்றால்... காதல் என்ப
கொடுமையான ஒன்றாக அல்லவா இருக்கிறது...?''

தெளிந்த அறிவுடையவன் இத்தகைய செயலை
செய்திருக்கிறான் அவனுக்கு மன நோய் என்று ம
நோயாளியைப் போல அவனைக் கருத முடியுமா? இல்லை
மனநோய் மருத்துவரால்தான் இந்த நோய்க்கு சிகிச்சை த
முடியுமா?''

பாத்திரம் அறிந்து பிச்சை போட வேண்டும் என்
பெரியவர்கள் அந்தக் காலத்தில் தெரியாமலா சொல்லி
வைத்தார்கள்?

இப்படி உயிரைக் கொடுக்கும் அளவுக்கு காதலை ஒருத்தியின் மேல் வைப்பதற்கு முன் ஜீவா யோசித்துப் பார்த்திருக்கக் கூடாதா என்று டேனியலுக்கு ஆற்றாமையாக இருந்தது...

இதை ஜீவாவிடம் கேட்டபோது...

''யோசித்து வருவதற்குப் பெயர் காதல் இல்லை டேனியல்...'' என்று பதில் சொன்னான்.

''நல்லது... கெட்டது... நான்கையும் யோசித்து விட்டு ஒரு செயலில் இறங்க வேண்டும்ன்னு பெரியவங்க சொல்லியிருக்கிறாங்க ஜீவா...''

''காதல் என்பது செயல் இல்லை... அது ஒரு உணர்வு... சொந்தம்... ஏழேழு ஜென்மத்திற்கும் நினைவிலிருந்து

அகலாமல் தொடர்ந்து வரும் பந்தம்... சிலரைப் பார்க்கும் போது இவங்களை எங்கேயோ பார்த்திருக்கிறோமே என்று நினைப்போமே... அது போலத்தான் இதுவும்... யாராவது ஒருவரிடம்தான் நமக்கு ஜென்மம்... ஜென்மமாய் தொடர்பு இருப்பது போல ஒரு அன்பு ஏற்படும்... அதுதான்டா சந்தியாவின் மேல் எனக்கு ஏற்பட்டு இருக்கிறது...''

டாக்டருக்காக காத்திருந்த வரவேற்பு ஹாலில்... டிவி பொருத்தப்பட்டிருந்தது... அதில் கறுப்பு வெள்ளைப் படம் ஒன்று ஓடிக் கொண்டிருக்க... டேனியல்... ஜீவா கூறிய வார்த்தைகளின் கனம் தாங்காதவனாய் கனத்த மனத்துடன் டிவியைப் பார்த்தான்.

''சொந்தம் எப்போதும்
தொடர் கதைதான்...
முடிவே இல்லாதது...
எங்கே போனாலும்
தேடியழைத்து...
இணைக்கும் கதை இது...''

சிவாஜியும்... சாவித்ரியும் பாடிக் கொண்டே காரில் செல்ல... ஜீவாவின் முறை வந்து... அழைப்பு வந்தது... டேனியல்... ஜீவாவுடன் டாக்டரின் அறைக்குள் சென்றான்.

''இந்த இடத்தில் எப்படி நெருப்புக் காயம் பட்டது...?'' டாக்டர் புருவம் உயர்த்தினார்.

''இவன் தானாய் சமைத்துச் சாப்பிடுவான் டாக்டர்... சமையல் பண்ணும் போது... பாத்திரம் சுட்டுவிட்டது...'' டேனியல் ஜீவாவை முறைத்துக் கொண்டே பொய் சொன்னான்.

''சமையல் பாத்திரம்... புறங்கையில் சுடுமா...'' அப்போதும் டாக்டர் விடாமல் கேள்வி கேட்டார்.

''இவன் சமைக்கும் லட்சணத்திற்கு... புறங்காலிலே சுடும் டாக்டர்...'' என்று டேனியல்... ஜீவாவைப் பார்த் பல்லைக் கடித்தான்.

''என்னவோ போங்க... எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை..'' என்றார் டாக்டர்.

''புரியாத வரைக்கும் நல்லது... நீங்க தப்பிச்சீங்க...'' என்று மனதில் நினைத்துக் கொண்டான் டேனியல்...

டாக்டர் ஊசி போட்டு விட்டு... மாத்திரை மருந்துகள எழுதிக் கொடுத்தார்... அவர் கேட்ட பீஸைக் கொடுத் விட்டு... மாத்திரை மருந்துகளை வாங்கிக் கொண் ஜீவாவின் அறைக்கு அவனைத் தள்ளிக் கொண் சென்றான் டேனியல்.

''முதலில் சாப்பிடு...'' என்று கையோடு கொண் வந்திருந்த பார்சலைப் பிரித்து... ஜீவாவை சாப்பி வைத்தான்.

''கையைக் காட்டு...'' என்று கைப் புண்ணுக்கு மருந் தடவி விட்டான்.

''மாத்திரை சாப்பிடு... தூக்க மாத்திரையை சொல்லவில்லை... புண்ணை ஆற்ற டாக்டர் கொடுத் மாத்திரையைச் சொல்கிறேன்..'' என்று அதட்டி... ஜீவாவை மாத்திரையைச் சாப்பிட வைத்தான்.

''நீ உன் வீட்டிற்குப் போகவில்லையா டேனியல்...?''

''எங்கே போய் தொலைவது...? நீ இப்ப பினாத்திக்கிட்டு... சட்டையைக் கிழிக்காத குறையாய்... கையில் சூடு வைத்துக் கொண்டு கிடக்கும் போது... நா என் பிழைப்பைப் பார்க்க எப்படிப் போவது...?''

''சாரிடா டேனியல்... என்னால் உனக்கும் தொல்லை... உன் சந்தியாவிற்கும் தொல்லை...''

''என் சந்தியாவா! இவன் திருந்தவே மாட்டானா...''

டேனியல் கொலை வெறியோடு ஜீவாவைப் பார்த்தான்.

''ஏன் டேனியல்... அப்படிப் பார்க்கிற...''

''உன்னை அடித்தே கொன்று விடுவேன்... இவ்வளவு ந்திருக்கு... அவள் என்னவோ பேரழகி போல் உன்னைத் திரும்பிப் பார்க்க மாட்டேன்னு சொல்லிவிட்டு போயிருக்கிறா... நீ கையைப் புண்ணாக்கிக்கிட்டு தூக்க மாத்திரைகளை வாங்கிக் கொண்டு புலம்பிக் கொண்டு இருக்கிறாய். உன்னை இந்த நிலைமைக்கு ஆளாக்கி விட்டு... அவள் ஹாயாக இருக்கிறாள்... இன்னும் அவளை உன் சந்தியான்னு சொல்லிக்கிட்டு இருக்கிறாயா...?''

''திட்டாதே டேனியல்...''

''உன்னைக் கொல்லனும்டா...''

''கொன்று விடு டேனியல்... என்னைக் கொன்று புதைத்துவிடு அப்படிப் புதைக்கும் போது... என் கல்லறையில் சிறு ஜன்னலை மட்டும் வை...''

''அது எதுக்குடா...?''

''அந்த ஜன்னல் வழி அவளை நான் பார்ப்பேனில்லையா...?'' டேனியலுக்கு தலையைப் பியத்துக் கொள்ள வேண்டும் போல இருந்தது... முன்பெல்லாம் ஜீவாவிடம் பேச வருவது என்றாலே உற்சாகமான ஒரு விசயமாக டேனியலுக்கு இருக்கும்... இப்போது அந்த நிலைமை மாறிவிட்டது... எப்போது பார்த்தாலும் சாவு... கல்லறை... கைக்கு நெருப்புக்காயம்... என்று ஜீவா ஆகிப் போனதில்... டேனியல் அதிக மனப்பாதிப்புக்கு ஆளானான்.

9

இன்பத்தை பகிர்ந்து கொள்ள...
ஆயிரம் பேர் வருவார்கள்...
துன்பத்தில் தோள் கொடுக்க...
தோழன் மட்டும்தான் வருவான்...
காதலாகி... கசிந்துருகி...

இருள் போர்வை கவிய ஆரம்பித்தது... கடற்கரையி கூட்டம் கொஞ்சம் குறைய ஆரம்பித்து இருந்தது... அ இருள் போர்வை ஜீவாவுக்கு பிடித்தமான ஒன்றாக இருந்தது அவன் இருளோடு இருளாக தன்னைப் புதைத்துக் கொண் கடந்த கால நினைவுகளில் இருந்தான்.

டேனியல் ஜீவாவை விட்டு நகரவில்லை.

"ஜீவா... பழையபடி ஜிம்முக்குப் போ... உன்னை நம்பி எத்தனை பேர் தினமும் உன் ஜிம்முக்கு வருகிறாங்க... உ திறமையை வீணடிக்காதே... அது கடவுள் உனக்கு கொடுத்த சொத்து... அதை பயன்படுத்தாமல் வீணடிக் உனக்கு உரிமையில்லை..."

ஜீவா ஜிம்முக்கு திரும்பினான்... வேலையில் மன செலுத்த ஆரம்பித்தான்... அவன் பயிற்சி கொடுத்து கொண்டிருந்த போது... ஜீவாவின் அம்மா மகேஸ்வரி அவனைத் தேடிக் கொண்டு வந்தாள்...

"என்னவோ வெயிலில் வந்திருக்கீங்க... கோபி... போ ஒரு கூல் டிரிங்க் வாங்கிக் கொண்டு வா..."

கூல் டிரிங்கை குடித்தபடி... மகேஸ்வரி பே ஆரம்பித்தாள்.

"நீ வீட்டுப் பக்கமே சரியாக வருவதே இல்லை ஜீவா..."

"பணம் கொடுத்து விடுகிறேனேம்மா..."

"என்னடா... பணம் கொடுத்து விட்டால் போதுமா? பெற்ற தாயையும் கூடப் பிறந்தவங்களையும் பார்த்துப் பேச வேண்டாமா...?"

"எனக்குத்தான் எல்லாம் அவளாகப் போய் விட்டதேம்மா..." குற்ற உணர்வுடன் ஜீவா மௌனமாக இருந்தான்.

"போகுது போ... உனக்கு வேலை அதிகம் இருந் திருக்கும்... அதனால் வர முடியாமல் போயிருக்கும்... இந்தா... இந்தப் போட்டோவைப் பாரு..."

மகேஸ்வரி கொடுத்த போட்டோவில் ஒரு பெண் சிரித்த முகத்துடன் வெகு அழகாக இருந்தாள்...

"யாரும்மா இது..."

"பொண்ணு பேரு கலா.. டிகிரி படிச்சிருக்கு கம்ப்யூட்டர் தெரியுமாம்... இந்த ஊரிலேயே ஏதோ ஒரு கம்பெனியில் வேலை பார்க்குதாம்..."

"இதையெல்லாம் ஏம்மா என்கிட்ட சொல்கிறீங்க..."

"உன்கிட்டச் சொல்லாமல்... வேறு யாருகிட்டச் சொல்றது...? பொண்ணுக்கு முப்பது பவுன் நகை போடுகிறாங்க... யமஹா வண்டி வாங்கிக் கொடுக்கிறாங்க... கையில் ரொக்கமாய் பணம் கொடுத்து கல்யாணச் செலவையும்... அவங்களே பார்த்துக்கிறாங்க..."

தாயின் பேச்சுப் போகும் திசை ஜீவாவிற்குப் புரிந்துவிட்டது. அவன் முகம் மாறியது.

"அம்மா... எனக்குக் கல்யாணம் வேண்டாம்..."

"ஏண்டா... இந்தப் பெண்ணுக்கு என்ன குறை..."

"கல்யாணம் பண்ணிக்க எனக்கு இஷ்டமில்லைம்மா..

"புரியாமல் பேசாதே ஜீவா... எதுவும் அந்தந்த வய நடந்து விட வேண்டும்... காலத்தில் பயிர் செய்ய தெரியாமலா... பெரியவங்க சொல்லியிருக்கிறாங்க..."

"இந்த மண்ணில்... சந்தியாவைத் தவிர... எந்தப் பயி முளைக்காதேம்மா.." ஜீவா மனம் குமுறினான்.

"எனக்குப் பிடிக்கலைன்னா விட்டு விடுங்கம்மா."

"டேய்... சொந்தமா தொழில் செய்கிறாய்... கை நிறை சம்பாதிக்கிறாய்... உனக்குப் பெண் கொடுக்க... பெண்ணை பெத்தவங்க நான் நீன்னு போட்டி போடுறாங் மாட்டேன்னு சொல்லாமல் சரின்னு சொல்லு ஜீவா."

ஜீவா சரியென்று சொல்லவில்லை... மகேஸ் எவ்வளவு கெஞ்சியும் அவன் கல்யாணத்திற்கு சம்மதிக்க இல்லை...

மறுநாள் டேனியல் கோபமாய் ஜீவாவைத் தேடிவந்தா அவன் முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடித் கொண்டிருந்தது... ஜீவாவை முறைத்தான்.

"உனக்கு அறிவிருக்காடா... அறிவைக் கடன் கொடு விட்டாயா...?"

"அம்மா... உன்னிடம் ஏதாவது சொன்னாங்களா... என்று அமைதியாய் கேட்டான் ஜீவா.

"சொன்னாங்க... எல்லாத்தையும் சொன்னாங்க.. ஏன் ஜீ இப்படி பிடிவாதம் பிடிக்கறே..."

"என்னால் எப்படிடா கல்யாணம் பண்ணிக் கொள் முடியும்...?"

"ஏன் முடியாது...? இப்போது நீ இருக்கும் நிலைமைக்கு கல்யாணம் என்பதுதான் மிகச் சரியான மருந்து... நீ வாழ வேண்டும் ஜீவா..."

"யாருக்காக வாழ வேண்டும்?"

"உனக்காக உன் அம்மா... அண்ணன்... தங்கைக்காக... உன் நண்பர்களுக்காக... ஏன் எனக்காக நீ வாழ வேண்டும்..."

"வாழு... வாழு... என்றால் எப்படிடா... வாழ்வதற்கு ஆசை வேண்டாமா? எனக்கு அது சுத்தமாக இல்லை..."

"நீ சொல்வது உனக்கே பைத்தியக்காரத்தனமாக இல்லையா...?"

"இல்லை..."

"உன்னை பெத்தவங்க உன் நல்லதற்குத்தானே சொல்வாங்க.."

"எனக்கு அது நல்லதுதான்... என்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்ளப் போகிறவளுக்கு கெட்டதாச்சே..."

"டேய்... நான் ஏற்கனவே... உன்மேல்... ரொம்ப காண்டாக இருக்கிறேன்... இதில் நீ இப்படி வந்து பண்ணினே... பிளந்து கட்டி விடுவேன்... உன்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்வதற்கு கொடுத்து வைத்திருக்கனும்டா... உனக்கு என்னடா குறை...?"

"என் இதயம் சந்தியாவிடம் இருக்கிறதுடா... என் இதயத்துடிப்பு... அவள் பெயரைச் சொல்லித்தான் துடிக்கிறது... ஒரு நாளின் இருபத்து நாலு மணி நேரமும் அவளையே நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்..."

"அதுதான் எனக்குத் தெரியுமே... மனுசனை தூங்க விடாமல் எழுப்பி... வைத்துக் கொண்டு இம்சை பண்ணுகிற

ஆசாமியாச்சே நீ... தூங்கினாலும் அவளைப் பற்றி கன
கண்டுக்கிட்டு கிடக்கிற ஆளாச்சே நீ! இதை என்னவே
புதிதாய் சொல்கிறது போல என்னிடம் வந்து சொல்கிறாயே
இந்த ரோதனையைத்தான் நான் தினமும் பார்த்துக்கிட்
இருக்கேனே...''

''சந்தியாவை மனதில் வைத்துக் கொண்டு... இன்னொ
பெண்ணுடன் என்னால் வாழ முடியுமா? பாவம்... முன்னே
பின்னே தெரியாத... யாரோ ஒரு பெண்ணின் வாழ்க்கை
நான் ஏன்டா கெடுக்க வேண்டும்.''

ஜீவா பேசிய நியாயத்தைக் கேட்டுத் தலையில் கை
வைத்துக் கொண்டான் டேனியல்...

''டேய்... நீ உருப்படுகிற வழியை பாருடா...''

''இப்போது உருப்படியாகத்தானே இருக்கிறேன்...''

''இதுதான் நீ உருப்படியாக இருக்கும் லட்சணமா
ஏன்டா... சந்தியா... சந்தியா...ன்னு அவளையே நினைத்
புலம்பிக் கொண்டு அலைகிறாய்... உனக்கென்று ஒ
வாழ்க்கை இருக்குடா...''

''சந்தியாவுக்குன்னும் ஒரு வாழ்க்கை வேண்
மில்லையா...?''

''அவள்... எப்படியோ போகிறாள்... உனக்கென்ன...?''

''அப்படி என்னால் அவளை விட்டு விட முடியாது
டேனியல்... அவளை முழுமையாகப் புரிந்தவன் தான்
அவளோடு வாழ முடியும். என்னை விட அவளை நன்றாக
புரிந்து கொண்டவன் யாருமில்லை. என்னை விட்
இன்னொருவனை அவள் கல்யாணம் செய்து கொண்டால்
நிம்மதியாக அவளால் வாழ முடியாதுடா டேனியல்...''

''அவளுக்கென்ன வந்தது... அமைதியாக இருந்த
குளத்தில் கல்லை விட்டெறிந்து கலக்கியது போல... உன்
மனதைக் கலக்கி விட்டுவிட்டு... அவள் நிம்மதியாகத்தானே
இருக்கிறாள்... அதுபோல யாரைக் கல்யாணம் பண்ணிக்
கொண்டாலும் நிம்மதியாகத்தான் வாழ்வாள்...''

''இல்லை டேனியல்... அவளைச் சுற்றியிருக்கிறவங்க...
அவள் மனதைப் புண்படுத்தி பேசுவதை அவளைக்
கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ளப் போகிறவன் நம்பிவிட்டால்
அவள் வாழ்க்கை நரகமாகி விடாதா? அதுவே நான்
என்றால்... யார் என்ன சொன்னாலும் கேட்பேனா? என்
சந்தியாவைப் பற்றி எனக்குத்தானே தெரியும்? என்னை
விட யாருக்குடா... அவளைப் பற்றித் தெரியும்...''

ஜீவா உணர்ச்சிவசப்பட்டான்... டேனியல் புருவங்களை
நெரித்து நண்பனை செய்வதறியாத கோபத்துடன்
முறைத்துப் பார்த்தான்.

10

நீ நடந்த பாதையிலே...
நான் தினமும் நடந்தேன்...
உன் கால் பதிந்த தடங்களிலே...
என் கண்ணீர் தடம் பதித்தேன்...
காதலாகி... கசிந்துருகி...

கன்யாகுமரி அம்மனின் கோயிலில் இருந்து
மணியோசை கேட்டது... கோயில் கோபுரத்தின் உச்சியில்
தெரிந்த விளக்கு... ஜீவாவின் மனதிற்கு ஆறுதலை கொடுக்க
விழைவது போல்- ஒளிர்ந்து கொண்டிருந்தது... ஜீவா... தன்

முழங்கால்களை மடித்து... கைகால் கட்டிக் கொண்டு பட
தலை சாய்த்துக் கொண்டான்.

திருமணத்தை மறுத்த ஜீவாவிடம் டேனியல் போரா
பார்த்து விட்டான்... ஜீவா உறுதியாக திருமணத்தை மறு
விட்டான்.

"இந்தக் கருமத்திற்கு அவளிடம் திரும்பவும் பே
தொலைடா..."

"எப்படிடா பேசுவது...?"

"திரும்பவும் வாயால்தான் பேசணும்னு உனக்கு வச
சொல்லமாட்டேன்... இப்படி ஒன்றும் தெரியாத பச்
குழந்தைபோல் கண்ணைச் சிமிட்டிக் கொண்டு இருக்காமல்
அவளிடம் பேசு..."

"டேனியலே... ஜீவாவின் போனைப் பிடுங்கி
சந்தியாவின் நம்பரை அழுத்தித் தந்தான்.

மனம் படபடக்க... போனைக் காதில் வைத்துக் கொண்
காத்திருந்தான் ஜீவா... அவள் குரல் கேட்கப் போகும்
மகிழ்வில் அவனது கண்கள் பனித்தன.

"இப்படியொரு காதலை அவள் மேல் வைத்திருக்கிறா
இதற்கு அவள் தகுதியானவள் தானா... இவன் மனதை
கசக்கி காலடியில் போட்டு அவள் மிதித்துக் கொண்டிரு
கிறாள்... இந்த மடையன்... அவளுக்கு பூப்போட்டு பூஜை
செய்து கொண்டிருக்கிறான்.

டேனியல் எரிச்சலுடன் ஜீவாவைப் பார்த்து அதட்டினான்

"டேய்... முதலில் கண்ணைத் துடைடா..."

"ஸ்ஸ்... அவள் பேசப் போகிறாள்... நீ பேசாமலிரு..."

"என்னவோ... விக்டோரியா மகாராணியே பேசப் போவது
போல இப்படி பில்ட் அப் கொடுக்கிறானே..." டேனியலின்
பார்வையில் கனல் தெறித்தது.

"ஹலோ..." சந்தியாவின் குரல் மறு முனையில்
ஒலித்ததும்.

"சந்தியா..." என்றான் ஜீவா பரவசத்துடன்.

"உங்களுக்கு ஒரு தரம் சொன்னால் தெரியாதா? எதுக்கு
எனக்குப் போன் பண்ணுகிறீங்க."

"இல்லை... சந்தியா... உன்னிடம் பேச வேண்டும்ன்னு."

"என்னிடம் பேச என்ன இருக்கிறது?"

"என்ன சந்தியா இப்படிச் சொல்லி விட்டாய்... நாம்
உட்கார்ந்து பேசலாம்..."

"பேசி...?"

"ஒரு முடிவுக்கு வரலாம்..."

"என்ன முடிவுக்கு வருவது..."

"ஒரு நல்ல முடிவுக்கு வரலாம்..."

"நல்ல முடிவென்றால்...?"

"நம் கல்யாணத்தைப் பற்றித்தான் சந்தியா..."

"நினைத்தேன்... அங்கே சுத்தி... இங்கே சுத்தி...
கடைசியில் இங்கேதான் நீங்க வந்து நிற்பீங்கன்னு எனக்குத்
தெரியும்..."

'சந்தியா...!"

"பேசாதீங்க... உங்களோடு பேசவே எனக்குப் பிடிக்க
வில்லை..."

"சந்தியா..."

"நல்ல மாட்டுக்கு ஒரு சூடு... நல்ல மனிதருக் ஒரேயொரு வார்த்தை... அவ்வளவுதான் நான் சொல்வேன்..."

சந்தியா போனை கட் பண்ணிவிட்டாள்... ஜீவாவிற் முகம் கருத்து விட்டது. டேனியல்... அவன் முகத்தை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

"என்னடா... சொன்னாள்...?"

"ஒன்றுமில்லை...?"

"ஏண்டா பொய் சொல்றே...? அதுதான் அவள் பேசியது எட்டு ஊருக்குக் கேட்டதே... எனக்குக் காதில் விழாமல் போகுமா நல்ல மாட்டுக்கு ஒரு சூடுங்கிறா... நீயும் கேட்டுக்கிட்டு மரம் போல நின்னுக்கிட்டு இருக்கே..."

"என்னை வேறு என்னதாண்டா பண்ணச் சொல்கிற...?"

"போடி... நீயும்... உன் உறவும்ன்னு தூக்கி எறிய வேண்டாமா?"

"டேனியல்... இந்தப் பேச்சை விட்டு விடலாம்."

"அவளை ஒரு வார்த்தை சொல்லி விடக்கூடாதே... உடனே என்னிடம் முறைத்துக் கொள்வாயே... உன்னைப் போன்ற ஒரு காதலன் கிடைத்ததற்கு அந்தப் பெண் கொடுத்து வைத்திருக்க வேண்டும். ஆனால் அவளைப் போன்ற ஒரு காதலி கிடைத்ததற்கு நீ பாவம் பண்ணியிருக்க வேண்டும்.

"என் காதலை அவள் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லைன்னா... அவள் மேல் பழி சொல்வதா? விடுடா..."

"அவளாகத்தானே உன்னிடம் போனில் பேசினாள்... அவளுடைய சொந்தக் கதை... சோகக்கதையை எல்லாம்

சொல்லிப் புலம்பினா... இதை மட்டும்... உனக்குக் கேட்க விருப்பமா... விருப்பமில்லையான்னு கேட்டுக்கிட்டா சொன்னாள்...?"

"நானும் அவள் மனசில் என்ன இருக்குன்னு தெரிந்துக்கிட்டு என் காதலைச் சொல்லியிருக்கணும்டா..."

"அவளும்... உன் மனதில் என்ன இருக்குன்னு தெரிந்துக்கிட்டு பழகியிருக்கணும்..."

டேனியல் சொல்வதில் இருந்த உண்மை... ஜீவாவுக்கும் தெரிந்து தான் இருந்தது... ஆனால் அவன் எதுவும் பேசாமல் மௌனம் சாதித்தான்.

"என்னடா வாயடைச்சுப் போய் உட்கார்ந்து விட்ட... உண்மை சுடுதா...?" என்று பாதி கேலியும்... பாதி கிண்டலுமாக வினவினான் டேனியல்.

"நீ சொல்வதில் உண்மையிருக்கலாம் டேனியல்... ஆனால் ஒன்றை மட்டும் நீ நினைவில் வைத்துக் கொள்... அவளோடு பேசிப் பழகிக் கொண்டிருந்த வரைக்கும் நான் அவ்வளவு சந்தோசமாக இருந்தேன்... இப்போது ஒரு நடைபிணமாக வாழ்கிறேன்..." ஜீவாவின் வார்த்தைகள் துயரத்துடன் வெளிவந்தன.

"எதைச் சொன்னாலும் அதற்குப் பதில் சொல்லி விடுடா... அவளை மறக்கப் பார் ஜீவா... அதுதான் உனக்கு நல்லது... இப்போது நீயிருக்கும் மனநிலை நீடித்தால்... உன் ஆரோக்கியம் கெட்டு விடும்மா... ஜிம் மாஸ்டருக்கு உடல் ஆரோக்கியமும்... மன ஆரோக்கியமும் நன்றாக இருக்க வேண்டும்... இரண்டும் மிக மிக முக்கியம்... அதுதான் உன் தொழிலின் மூலதனம்...." டேனியல் பொறுமையாக நண்பனுக்கு ஆலோசனை சொன்னான்.

''ம்ச்ச்... அவளில்லாத வாழ்க்கையை வாழ்ந்து நான் என்ன சாதிக்கப் போகிறேன்டா... என் வாழ்க்கை இவ்வள கசப்பானது என்று தெரிந்திருந்தால்... கருவறையிலே நான் இறந்திருப்பேன்...'' துக்கத்துடன் ஜீவா சொன்னது டேனியல் அதிர்ந்து விட்டான்.''

ஜீவானந்தத்தின் முரட்டுத் தோற்றத்தையும் ஆகி தியையும் பார்த்த எவரும்... அவனுக்குள்ளே... இப்படி ஒ மென்மையான இதயம் இருக்கிறது என்பதை அறிந்திருக் மாட்டார்கள்.

இப்படிப்பட்ட காதலை சந்தியா புரிந்து கொள் வில்லையே என்று டேனியலுக்கு வருத்தமாக இருந்தது...

''குமாரிடம் பேசினாயா...?'' என்று மெதுவான குரலி அவன் வினவினான்.

''இல்லை...'' என்றான் ஜீவா...

''ஏன்...? அவன்தானே சந்தியாவிற்கு கார்டியன் போல உதவி செய்து கொண்டிருக்கிறான். அவனிடம் நீ இந் விசயத்தைப் பேசிப் பார்க்கலாமே.''

''இதை எப்படிடா குமாரிடம் நான் சொல்வேன்?''

''உன் காதலைச் சொல்ல ஏன்டா இப்படித் தயங்குகிறாய்?''

''குமார் என்னைத் தவறாக நினைத்துவிட மாட்டானா?''

''அவன் தவறாக நினைக்க இதில் என்ன இருக்கிறது?''

''அவன்தானே... சந்தியாவை என்னிடம் அறிமுகப் படுத்தி வைத்தான்...? அவன் அறிமுகப் படுத்தி வைத்த பெண்ணிடம் நான் காதல் சொன்னதை அவன் எப்படி எடுத்துக் கொள்வான் என்றே எனக்குத் தெரியவில்லை டேனியல்... குமாரிடம் சொல்லவும் முடியாமல்... அவனிடம்

கஷ்டங்களை வெளிப்படுத்தவும் முடியாமல் [illegible] சிந்த முடியாமல் நான் எனக்குள்ளே ஒரு [illegible] போட்டுக் கொண்டு வாழ்கிறேன்டா... அதில் நானும் என் சந்தியாவும் மட்டும்தான் இருக்கிறோம்.''

ஜீவா... ஜிம்மின் வாசலருகே போய் நின்று கொண்டு [illegible] வெறித்தான்.

11

சொல்லால் நீயென்னை சுட்டுவிட்டாய்...
சொல்லில் அதைவடிக்க முடியவில்லை...
ரணக்காய மென்றும் ஆறிவிடும்...
மனக்காயம் எந்நாளும் ஆறாது...
காதலாகி... கசிந்துருகி...

கடற்கரையில்... அங்கொருவர்... இங்கொருவராக இருக்க... ஜீவா... கண்களை மூடிக் கொண்டு... கடந்த காலத்தில் சஞ்சரித்தான்.

டேனியல் எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தான்.

''நீ குமாரிடம் பேசிப் பார் ஜீவா... உன் காதல் நிறைவேறுவது குமாரின் கையில்தான் இருக்கிறது. அவன் சொன்னால் நிச்சயம் சந்தியா கேட்டுக் கொள்வாள்...''

''காதல் என்பது தானாக வரவேண்டும் டேனியல்... சிபாரிசு பண்ணி வரக்கூடாது...''

''அவளிடம் உன் மனதைச் சொல்லி குமார் புரிய வைப்பான் ஜீவா... அதற்காகவாவது அவனிடம் பேசு...''

டேனியல் வற்புறுத்தி விட்டுச் சென்றுவிட்டான் ஜீவா... ஜிம்மிற்குள் சுற்றி வந்தான்... மனம் வலித்தது சந்தியா பேசிய வார்த்தைகள் நெஞ்சைச் சுட்டன.

'நல்ல மாட்டிற்கு ஒரு சூடு...' மனம் நொந்தான் ஜீவா

'சூடு வைக்கவா நீ காத்திருக்கிறாய்... சந்தியா? உன்னை ஒரு முறை பார்த்து விட்டால் கூட எனக்கு அது போதும் எத்தனை கஷ்டங்கள் வந்தாலும்... ஒரு நொடியில் வீழ்த் விடுவேன்... எந்தப் பகையையும் வென்று வெற்றி வா சூடுவேன்... உன்னை பார்த்துப் பேச யாராவது எனக்கு உத செய்தால் எத்தனை ஜென்மம் எடுத்தாலும் அவர்களை நா மறக்க மாட்டேன். உன்னை நினைத்து நான் உயிர் வாழ்ந் கொண்டிருக்க... நீ மட்டும்... உன் நாவால் என்னைச் சுட் விட்டாயே நீ பேசிய பேச்சுக்கள் என்னை நிழல் போ துரத்தி வருகின்றன. சந்தியா... உன்னால் உண்டாக்கப் பட் காயங்கள். ஒருநாளும் ஆறாது... நீ வந்து ஆற் விட்டால்தான் ஆறும்... வருவாயா... உன் மனதை தருவாயா...? என் மேல் இரக்கம் காட்ட மாட்டாயா?''

ஜிம்மின் உள்ளே இருந்த எப்.எம்மில்.

''காதல் வந்தால்... என்னிடம் சொல்லு
உயிரோடிருந்தால் வருகிறேன்...''

என்ற பாடல் ஒலித்தது... ஜீவா ஒரு நிமிடம் நின்றான்.

''மாஸ்டர்'' என்று ஒருவன் அழைக்கவும்... தொழிலை கவனிக்கச் சென்று விட்டான்.

அன்று மாலை... என்றும் இல்லாத திருநாளாக குமா ஜீவாவைத் தேடி வந்தான்.

''வா... குமார்...'' ஜீவா... குமாரை நேரடியாகப் பார்த்து பேசுவதைத் தவிர்த்தான்.

''எப்படியிருக்க ஜீவா பார்த்து ரொம்ப நாளாச்சு..'' குமாரின் விழிகள்... அவனை ஊடுருவின...

''ம்ம்... ஏதோ இருக்கேன்...'' விரக்தியுடன் பதில் சொன்னான் ஜீவா...

''ஏன்... எதையோ பறி கொடுத்ததைப் போல் இருக்கிறாய் ஜீவா...'' குமார்... நேராக ஜீவாவைப் பார்த்தான்...

'என் நிம்மதியைப் பறிகொடுத்து விட்டேன்.''

மனதில் நினைத்ததை வெளியில் சொல்ல முடியாமல் தலையைத் தொங்கப்போட்டுக் கொண்டு குமாரின் எதிரே அமர்ந்தான் ஜீவா...

இருவரும்... எதுவும் பேசிக் கொள்ளாமல் மௌனமாக இருந்தனர். குமார் மெதுவாக மௌனத்தைக் கலைத்தான்.

''டேனியல் போன் பண்ணியிருந்தான்.''

இதை ஜீவா எதிர்பார்த்திருந்தான். திடீரென்று குமார் வந்ததையும்... அவனது குற்றம் சாட்டும் பார்வையையும் கண்டவுடனேயே அவனுக்கு இது டேனியலின் வேலை என்று புரிந்து விட்டது.

குமார் சொன்னதற்கு மறுமொழியால் எதைச் சொல்வது என்று தெரியாமல் தவிப்புடன் தரையைப் பார்த்தான் ஜீவா.

''பெண்பிள்ளை போல ஏண்டா தலையைக் குனிந்து கொள்கிறாய்? குமாரின் கேள்வி காட்டமாக வந்தது.

''குமார்...''

''டேனியல் எல்லாவற்றையும் சொல்லி விட்டான்... உன்னிடம் இதை நான் எதிர்பார்க்கவில்லை ஜீவா...''

''கடைசியில் நீயும் என்னைப் புரிந்து கொள்ள வில்லையா...?''

"என்னிடம் இதைப்பற்றி ஒரு வார்த்தை கூட சொல்லவில்லையே ஜீவா..."

"மறைத்து விட்டேன் குமார்... உன் முகம் பார்த்து இதை சொல்ல முடியாமல்... போலியாக நடித்து விட்டேன்."

"அவளிடம் காதலைச் சொல்லுவதற்கு முன்னால் என்னிடம் கலந்து பேசவேண்டும் என்று ஏன் உனக்கு தோன்றவில்லை ஜீவா..."

அதற்கு மேல் தாங்க மாட்டாதவனாக ஜீவா கலங்கிய கண்களுடன் நிமிர்ந்து குமாரைப் பார்த்தான்.

"என்னை என்ன செய்யச் சொல்கிறாய்... சொல்லு நீ சொல்வதை நான் செய்கிறேன். காதலுக்கு தூது எதற்கு குமார்? என் மனதை நானேதான் அவளிடம் தெரியப் படுத்த வேண்டும் என்று நான் நினைத்தது தவறா...?"

"அவள் மனதில் என்ன இருக்கிறதுன்னு தெரிய வேண்டாமா?"

"ஓ.கே. நான் அவள் மனதில் இல்லையென்றே வைத்துக் கொள்... இனி அவள் மனதில் எனக்கொரு இடம் கொடுக்கலாமில்லையா...? காதலிப்பதை என்னவோ... நான் கொலைக்குற்றம் செய்து விட்டதைப் போல் அவள் பேசுகிறாள்... என்னை வெறுக்கிறாள்... என் முகம் பார்க்காமல் விலகிப் போகிறாள்... இது சரியா...?"

"உனக்குக் காதலைச் சொல்ல உரிமையிருப்பது போல... அந்தக் காதலை மறுப்பதற்கு... சந்தியாவுக்கும் உரிமை இருக்கிறது இல்லையா...? அவளுடைய கோபத்தை அவள் எப்படி வெளிப்படுத்துவாள்? இப்படித்தானே அவளால் வெளிப்படுத்த முடியும்...?"

கோபப்படட்டும்... நான் வேண்டாமென்று சொல்ல இல்லை... என்னைத் திட்டட்டும்... ஏன் நாலு அடிகூடக் அடிக்கட்டும்...

ஆனால் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு போகிறாளேடா. அதைத்தான் என்னால்... தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை..."

"ஜீவா. சந்தியா உன்மீது குற்றம் சொல்லி எனக்குப் நான் எதுவும் பண்ணவில்லை. நேற்றுக் கூட அவளைப் பார்த்தேன். உன்னைப் பற்றித் தவறாய் எதுவும் சொல்ல இல்லை."

ஜீவாவின் கண்கள் இதைக் கேட்டதும் மின்னின... அவனுக்கு ஆழ் மனதில் மிகுந்த சந்தோசம் உண்டானது... அவனுக்கும் சந்தியாவுக்கும் இடையில் நடக்கும் இந்த காதல் யுத்தத்தைப் பற்றி அவள் குமாரிடம் ஒருவார்த்தை கூடச் சொல்லவில்லையென்றால் அதற்கு என்ன அர்த்தம்?

இந்த யுத்தம் ஜீவாவுக்கும் சந்தியாவுக்கும் இடையில் இருவருக்கும் தனிப்பட்ட யுத்தம். அதில் வேறு யாரும் தலையிட முடியாது என்றுதானே அர்த்தம்?

அவன் மனம் கொஞ்சம் நம்பிக்கையின் பக்கம் சாய்ந்தது... அவன் மனம் விட்டுக் குமாரிடம் பேச தைரியம் கொண்டான்...

"என்னை என்ன செய்யச் சொல்கிறாய் குமார். எனக்கு ரொம்ப கஷ்டமாக இருக்கிறது... அவளை என்னால் மறக்க முடியவில்லை... ஒருதரமாவது நான் பார்த்துப் பேச வேண்டும். உட்கார்ந்து பேசினால் எல்லாம் சரியாகிவிடும். அதற்கு மட்டும் நீ உதவி செய்..."

ஜீவாவின் கோரிக்கையைக் கேட்ட குமார் யோசனையில் ஆழ்ந்தான். பின்னர் நிமிர்ந்து ஜீவாவைப் பார்த்தான்.

"நீ சந்தியாவை போர்ஸ் பண்ணக் கூடாது [illegible] உன்னைப் பற்றி மட்டும் நீ நினைக்காதே... அவ[illegible] பற்றியும் கொஞ்சம் நினைத்துப் பார். நம்மை [illegible] வந்தவர்களை நாம் கைவிடக் கூடாது... நமக்காக வாழ[illegible] பிறருக்காகவும் வாழப் பழகிக் கொள்ள வேண்[illegible] சந்தியாவை நீ உண்மையிலேயே காதலிக்கிறாய்[illegible] கொஞ்ச நாள் காத்திரு. அவள் நிச்சயம் உன்னைத் [illegible] வருவாள்... உன் காதலை ஏற்றுக் கொள்வாள்..."

குமாரும்... ஜீவாவின் காதலுக்கு உதவி செய்யவில்[illegible]

12

கல்லில் வடித்த ஓவியமாய்...
என் மனதில் நான்வடித்த ஓவியம் நீ...
கல் ஓவியம் கூட கரைந்து போகலாம்...
என் மனதில் உன்நினைவு மறைந்து போகாது...
- ... காதலாகி... கசிந்துருகி... -

கன்யாகுமரிக் கடலின் அலைகள் இருளில் வெள்ளை[illegible] கொடிகள் எழுந்து அடைவதைப் போல அடைந்து ஓடிவந்[illegible] கரையில் விழுந்து திரும்பின. இருளில் தன்னைக் கரைத்[illegible] கொண்டு கிடந்த ஜீவா ஆகாயத்தை பார்த்த வண்ண[illegible] படுத்து கண்களை மூடிக் கொண்டான்...

மூடிய கண்களுக்குள் அவன் முன்பொரு தடவை கண்[illegible] கனவு உலா வந்தது...

அது கனவு போலவே இல்லை... உண்மையில் நடந்[illegible] நிகழ்வு போல இருந்தது. மண மேடையில் அவன் அமர்ந்திருந்தான். மந்திரங்களை ஓதிக் கொண்டு முன்னா[illegible]

[illegible] அமர்ந்திருந்தார். தோழிகள் மணப் பெண்ணை [illegible] வந்து அவன் பக்கத்தில் அமரச் செய்தனர். [illegible] மேளம். கெட்டிமேளம்." யாரோ ஒருவர் குரல் [illegible].

[illegible] தாலியை எடுத்துக் கட்டும் போது மணப்பெண் [illegible] அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தாள்.

[illegible]... சந்தியா...?

ஜீவா கண் விழித்துக் கொண்டான். அறையின் [illegible] வெளிச்சக் கீற்றுத் தெரிந்தது. அவன் எழுந்து [illegible] வழியாக வெளியே பார்த்தான். சிட்டுக் குருவிகள் [illegible]. கொஞ்சிப் பேசிக் கொண்டிருந்தன. இவனைப் [illegible] விருட்டென்று பறந்து விட்டன. ஜீவாவின் மனம் [illegible]... சந்தோசம் தாங்க முடியாமல் அவன் மெல்லிய [illegible] விசிலடித்தான்.

"அண்ணே டீ..." என்று வந்த டீக் கடைக்காரப் பையன். ஜீவாவின் உற்சாகமான முகத்தைக் கண்டு முகம் மலர்ந்தான்.

"என்னடா அப்படிப் பார்க்கிற..." என்றபடி டீயைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டான் ஜீவா.

"இப்போத்தான் நீங்க பழைய அண்ணன் போலவே இருக்கறீங்க."

"ஏண்டா. இத்தனை நாளாய் புது அண்ணன் போல இருந்தேனா ஹா. ஹா."

"அழுது வடிஞ்ச முகமாய்... சகிக்க மாட்டாமல் இருந்தீங்க."

எதற்கும் இருக்கட்டுமென்று தள்ளி பாதுகாப்பாய் நின்று கொண்டு சொன்ன டீக்கடைக்காரப் பையன் ஓட யத்தனித்தான்.

''டேய். இங்க வாடா...'' என்று கையசைத்து அவ
அருகில் அழைத்தான் ஜீவா...

''அண்ணே... விட்டுருங்க அண்ணே. தெரிய
சொல்லிவிட்டேன் அண்ணே...'', டீக்கடைக்காரப் பை
கண்களில் பயத்துடன் கெஞ்சினான்.

''அடச்சீ பயப்படாதே. பக்கத்தில் வாங்கிறேனில்
ஜீவா அதட்டினான்.

டீக்கடைக்காரப் பையன் பயம் விலகாமலேயே ஜீவாவி
அருகில் வந்தான்.

ஜீவா எழுந்து அலமாரியைத் திறந்து பர்ஸை எடுத்
அதிலிருந்து ஒரு நோட்டை உருவி டீக்கடைக்
பையனிடம் நீட்டினான்.

''வாங்கிக்கடா...''

''அண்ணே...''

''வைத்துக் கொள்.''

''ஹை... ஆயிரம் ரூபாய் நோட்டு.''

டீக் கடைக்காரப் பையனின் விழிகள் ஆச்சரியத்தி
அகலமாகின... அவன் பிரமிப்புடன் ஜீவாவைப் பார்த்தான்

''எனக்கே... எனக்காண்ணே...''

''உனக்கே... உனக்குத்தான். வச்சுக்க.''

அந்தப் பையனின் முகத்தில் தெரிந்த ஆனந்தத்தை
பார்க்கும் போது ஜீவாவிற்கு... மனம் கொள்ளாத சந்தோசமா
இருந்தது.

அவன் தன் டைரியை எடுத்து அதில் எழுதினான்.

'கனவில் கூட கடவுளைக் காணலாம் என்பது
என் வாழ்வில் இன்று உண்மையானது...
எனக்கும் என் சந்தியாவிற்கும் திருமணம் நடந்தது.
என்று அது உண்மையாக நடக்குமோ...
அன்றே எனக்கு அது உண்மையான நந்நாள்...
திருநாள்... விழாநாள்...

கண்களை மூடி யோசித்தவன் இன்னும் எழுதினான்.

'வாழ்வில் ஆயிரம் விழாநாள் வரலாம்.
நீ வரும் நாள் தானே எனக்கு திருநாள்.
வருவாய் நீயென்றே விழி பார்த்தேன்.
உன் மனதை தருவாயென்றே விழி சோர்ந்தேன்...'

ஜீவா டைரியை மூடிவிட்டு எழுந்தான். குளிக்கச் சென்றான். அவன் ஜிம்மிற்குள் சிரித்த முகமாய் நுழைந்ததும் உதவியாளர்கள் ஆச்சரியப்பட்டனர்.

''இன்னைக்கு எல்லாருக்கும் மதியம் விருந்து கொடுக்கப் போகிறேன். எத்தனை பேர்ன்னு கணக்கெடுத்து ஹோட்டலுக்குப் போய் வாங்கிட்டு வந்திருங்க...''

பணத்தை தாராளமாகச் செலவு செய்தான். அன்று மாலை ஜீவாவைக் காணவந்த டேனியல் கோலாகலமாய் இருந்த ஜிம்மைக் கண்டதும் கேள்வியாய் ஜீவாவைப் பார்த்தான். அவனோ பதிலுக்கு கண் சிமிட்டினான். டேனியலின் முகத்தில் வியப்புக் குறி.

''என்னடா ஜாக்பாட் விழுந்திருக்கா...''

''அதை வைத்து நான் என்ன செய்ய...?''

''ஜாக்பாட்டை வைத்து ஒன்றும் செய்ய முடியாதா...? நீ ஒரு தனிப் பிறவிடா...''

''டேனியல் இன்றைக்கு நைட் டின்னர். நான் உனக்குத் தருகிறேன்...''

''அப்படின்னா. செமத்தியான மூடில்தான் நீ இருக்கிறாய் டின்னரின் போதே உன்னிடம் விசயத்தை கறந் கொள்கிறேன்.''

இரவு உணவின் போது ஜீவா சந்தோசம் கொப்புளிக்கு முகத்துடன் பழைய ஜீவாவாய் கதை பேசிக் கொண்டிருக்க அவனைப் புதிதாய்... புதிராய் பார்த்தபடி

''என்னன்னு இப்போதாவது சொல்லுடா.'' என்றா டேனியல்.

''இன்றைக்கு காலையில் ஒரு கனவுடா.''

''திரும்பவும் கனவா?''

''கேளேன்.''

''சொல்லு. சொல்லு. செமத்தியாய் விருந்து கொடுத்து கொண்டிருக்கிறாய். நீ சொல்வதை நான் கேட்டுத்தானே ஆக வேண்டும்.''

''அந்தக் கனவில் எனக்கும் சந்தியாவிற்கும் கல்யாண நடந்ததுடா...''

சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த டேனியலின் கை அப்படியே நின்றது. அவன் ஜீவாவையே ஒரு நிமிடம் இமைக்காமல் பார்த்தான். அவன் முகத்தில் ஒளிர்ந்த மகிழ்வைக் கண்டவனின் இதயத்தில் இரக்கம் சுரந்தது.

டீக்கடைக்காரப் பையனுக்கு ஜீவா தானம் செய்த ஆயிரம் ரூபாய் முதல் ஜிம்மில் அவன் கொடுத்த விருந்து வரை டேனியலுக்கு தெரிந்துவிட்டிருந்தது.

'இந்த ஒருநாள் கனவிற்காக மட்டும் இவன் எத்தனை ரூபாய் செலவு செய்திருப்பான். வெறும் கனவிற்கே இப்படி மகிழ்ந்து போகிறவன் நிஜத்தில் சந்தியாவின் கரம் பிடித்தால் எந்த அளவிற்கு மகிழ்ந்து போவான்...'

சந்தியா அப்படியொன்றும் அழகு இல்லை. சாதாரணமான தோற்றம் உடையவள். அவளை விட அழகான படித்த... சாதியான பெண்களை திருமணம் செய்ய வாய்ப்பிருந்தும் ஜீவா அதைத் தவிர்த்து விட்டு. 'சந்தியா... சந்தியா...' என்று உருகிக் கொண்டிருக்க காரணம் என்ன?

சந்தியா என்ன பாக்தாத் பேரழகியா? இல்லை பட்டத்து இளவரசியா...?

ஜீவாவின் மனதிற்கு பிடித்தமானவள். தன்னிடம் இருக்கும் ஏதோ ஒரு இயல்பால் ஜீவாவின் மனதை வசீகரித்தவள்... ஜீவாவின் மனதை ஆக்ரமித்தவள். அவனால் உயிருக்குயிராய் காதலிக்கப்படுபவள்.

இவைதான் சந்தியாவை நினைத்து ஜீவாவை ஏங்க வைத்தன...

அன்று இரவு. அறைக்குச் செல்ல மனமில்லாமல் ஜீவா ஜிம்மிலேயே தங்கிவிட்டான்.

'நினைத்தாலே இனிக்கும்' நிகழ்ச்சி ஒளிபரப்பாகிக் கொண்டிருந்த நடுநிசியைத் தொடும் வேளையில் அவன் தூக்கம் மறந்தவனாய் தூங்க மறந்தவனாய் டிவி பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். இளம் வயது வாலிபன் சிரித்த முகத்துடன் சின்னத்திரையில் தோன்றி அழகாக கவிதை சொன்னான். கறுப்பு வெள்ளைப் பாடல் காட்சி திரையில் விரிந்தது...

''பொன்னெழில் பூத்தது புதுவானில்...
வெண்பனி தூவும் இளவேனில்...
என் மனத் தோட்டத்து வண்ணப்பறவை...
சென்றது எங்கே... சொல். சொல். சொல்.''

ஜீவா கண்களை மூடிப் பாடலை ரசித்தான். கதாநாயகனுக்குப் பதில் ஜீவா அந்தப் பாடலைப் பாட... சந்தியா அவன் முன்னால் நடந்து சென்றாள். மனக்கண்ணில்

தோன்றிய அந்தக் காட்சி மிகவும் பிடித்துப் போக... ஜீ வாய்விட்டு அந்தப் பாடலுடன் இணைந்து பாடினான்.

''தென்னை வனத்தினில்...
உன்னை முகம் தொட்டு...
எண்ணத்தைச் சொன்னவன்
வாடுகிறேன்...
உன்னிரு கண்பட்டு...
புண்பட்டு நெஞ்சத்தில்...
உன் பட்டுக் கைபட பாடுகிறேன்...''

சந்தியா அவனருகில் வந்தாள்... அவன் கழுத் கைகளை மாலையாக்கி காதலுடன் அவனை உற் பார்த்துப் பொய் கோபம் முகத்தில் ததும்ப பாடினாள்...

''என்னுயிர் என்பது...
உன்னுயிர் என்றபின்...
என்னுடன் கோபம்...
கொள்ளுவதோ...
ஒன்றில் ஒன்றானபின்...
தன்னைத் தந்தானபின்
உன்னிடம் நான் என்ன
சொல்லுவதோ...''

ஜீவாவிற்கு மனம் நிறைந்து விட்டது. இந்த நாள் போ இனிமையான நாள் என்றுமே அவன் வாழ்வில் வந்ததில் என்று நினைத்தான்.

13

நீ சிந்துகின்ற கண்ணீர் துடைப்பேன்...
உன்நிழலாக என்றும் இருப்பேன்...

நீ சுமக்கும் மனச் சுமையிறக்க...
உன் சுமைதாங்கியாய் துணையிருப்பேன்...
...காதலாகி... கசிந்துருகி... -

இரவு நேரம் வந்து விட்டதால் கடற்கரையில் ஜன நடமாட்டம் நின்று போயிருந்தது. ஏதோ ஒரு டூரிஸ்ட் பஸ் வந்து நிற்க அதிலிருந்து இறங்கிய ஜனங்கள் இருட்டில் அருகே போகப் பயந்து... கன்யாகுமரி அம்மனின் கோயில் நோக்கி நடந்தார்கள்.

ஒரு இளஞ்ஜோடி மட்டும் கை கோத்துக் கொண்டு கிசுகிசுப்பாய் பேசியபடி கடலருகில் சென்றது. திரும்பிவரும் போது படகிற்கு பக்கத்தில் இருட்டில் படுத்திருந்த ஜீவாவைப் பார்த்து அந்தப் பெண் பயந்து அலறி விட ஜீவா எழுந்து அமர்ந்தான்.

''ஸ்ஸ். யாரோ ஒருத்தர் இருட்டில் படுத்திருக்கிறார். அவரைப் பார்த்து நீ பயப்படலாமா.''

அந்தப் பெண்ணுடன் வந்தவன் இதுதான் சாக்கென்று அவளை அணைத்து தைரியம் கொடுக்கும் சாக்கில் தன்னோடு இறுக்கிக் கொள்ள ஜீவா ஒரு பெரு மூச்சுடன் அவர்களுக்கு தனிமையைத் தந்துவிட்டு கோயிலை நோக்கி நடந்தான்...

'இவன் யாரோ... எவரோ... காதல் இவனுக்கு கை கூடியிருக்கிறது... இவன் காதலிப்பவள் இவனைக் காதலிக்கிறாள். இவன் சந்தோசமாக இருக்கும் தனிமையை நான் ஏன் கெடுக்க வேண்டும்?

ஜீவா அங்கிருந்து அகன்றதும் அந்த ஜோடியின் நெருக்கம் அதிகமானது...

கோயிலின் உள்ளே தீபாராதனை காட்டிக் கொண்டிருக்க ஜீவா அம்மனின் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே. கண்களில் நீர் மல்க நின்றான்.

'என் மனம் துடிக்கும் துடிப்பு உனக்கு கேட்கவில்லையா... என் வேண்டுதல் உன் செவி எட்டவில்லையா... நான் அப்படியென்ன பெரிய கேட்டுவிட்டேன்... என் வாழ்க்கைப் பாதையில் ஒருத்தி சந்தித்தேன். ஏனோ அவள் என்னை மிகவும் வசீகரித்த அவளை எனக்கு ரொம்ப... பிடித்துப் போய் விட் ஆனால் அவளுக்கு ஏன் என்னைப் பிடிக்காமல் போனது என்னிடம் என்ன குறையை அவள் கண்டாள்? ஒரு தா அவளை என் மடி தாங்குவேனே... ஒரு தோழனாக அ மனச் சுமையை இறக்குவேனே... ஒரு காதலனாக அ மேல் அன்பைப் பொழிவேனே... ஒரு கணவனாக அவ என் கண்ணுக்குள் வைத்துக் காப்பேனே... இத்தனை செய்ய நானிருக்கும் போது என்னை ஏன் அவள் பிரி சென்றாள்? நீ வரம் கொடுத்தால் அவள் திரும்பி வருவா நீ மனது வைத்தால் அவள் தன் மனதைத் தருவாள். நீ வர கொடுத்துவிடு தாயே... என் காதலை நிறைவேற்ற ம வைத்துவிடு...'

மனமுருகி பிரார்த்தனை செய்தவன் கண்திறந்தபோது கற்பூர ஆரத்தியுடன் அர்ச்சகர் எதிரே நின்று கொண்டிருந்தார்.

''அம்பாள் மனசு வைப்பாள். மனம் கலங்காம வீட்டுக்கு போங்க. குங்குமப் பிரசாதம் வாங்கிக்கங்க...''

மனம் சிலிர்த்தது. பேசும் தெய்வத்தைப் பார்த்து கன்னத்தில் போட்டுக் கொண்டவன்... கற்பூர ஆரத்தியை தொட்டு கண்ணில் ஒற்றிக் கொண்டான்... குங்குமம் வாங்கிக் கொண்டு திரும்பியவன் அப்படியே நின்று விட்டான்.

அவனருகில் டேனியல் நின்று கொண்டிருந்தான்.

''டேனியல்...''

...ருந்து உன்னைக் காணோமாமே. உன் ஜிம்மின் ... உனக்குப் போன் பண்ணினார்களாம். ஸ்விட்ச் ஆப் ...ருந்தாயாம். பயந்து போய் எனக்குப் போன் ...ங்க. ஊரெல்லாம் தேடிவிட்டு... கடற்கரைக்கு ...தேன். நான் நினைத்தது சரியாகத்தான் இருக்கிறது... ...தான் இருக்கிறாய்... வா. போகலாம்.''

...த்தால் கிறிஸ்தவன். அன்பால் நண்பன். எந்தவித ...பாடும் இல்லாமல்... ஜீவாவைத் தேடி கோயிலுக்கு ...ருக்கிறான்... ஜீவா நெகிழ்ந்து போனான்.

'கடவுள் நம் அருகில்
இருக்க நினைத்தார்...
நண்பனின் வடிவில்...
நம் அருகில் வந்தார்...'

அவன் மனம்... அவசரக் கவிதையை எழுதியது.

''சாப்பிட்டாயா ஜீவா. இப்போது சாப்பிட்டிருக்க மாட்டாய். அது எனக்குத் தெரியும். மதியம் சாப்பிட்டாயா...''

ஜீவா மௌனமாக நடந்ததில் இருந்தே... அவன் நாள் முழுவதும் பட்டினி கிடந்தது புரிந்து விட டேனியல் கோபமானான்.

''உன்னிடம் படித்துப் படித்துச் சொல்லி விட்டேன். வயிற்றை வாடப் போடாதேன்னு... நீ கேட்கிற வழியாய் இல்லை. வா முதலில் ஹோட்டலுக்குப் போகலாம்... உன் ...லர் எங்கே...''

கடற்கரையோரமாக நிறுத்தப்பட்டிருந்த தன் வண்டியில் ஏறியபடி டேனியல் வினவினான்.

''ஜிம்மில் இருக்கிறது...''

''ஜிம்மிலா... அப்போ அங்கேயிருந்து இதுவரை எப்படி வந்தாய்?''

''சும்மா யோசித்துக் கொண்டே நடந்து வந்தேன்.''

''கால் போன போக்கில் வந்தேன்னு சொல்லு. மச்சி உனக்கும் புத்தி சொல்லி, புத்தி சொல்லி எனக்கும் அலுத்து விட்டது. எப்படியோ போன்னு விட்டு விடவும் முடியவில்லை. வா வந்து வண்டியில் ஏறு...''

ஹோட்டலுக்குப் போகும் வழியெல்லாம் டேனியல் ஜீவாவைத் திட்டித் தீர்த்தான்.

ஜீவாவின் கம்பீரத்திற்கும் பணத்திற்கும் அழகான பெண்கள் ஆயிரம் பேர் வரிசையில் வருவார்கள். இவன் இருக்க மாட்டாமல் அந்த சந்தியாவைக் காதலித்து விட்டு அவதிப்படுகிறான். இதற்கு ஜீவாவிற்கு தலையெழுத் தில்லை. டேனியல் சொன்னால் கேட்காத பிறவியாக ஜீவா போய்விட்டான். அந்த சந்தியாவிற்கு மனம் என்பதே இல்லை... மனது என்று ஒன்று இருந்திருந்தால் அவள் ஜீவாவின் அன்பை நினைத்துப் பார்த்திருப்பாள். அலட்சியப் படுத்தியிருக்க மாட்டாள். அவளுக்காக தன் வாழ்வையே ஜீவா பாழடித்துக் கொண்டிருப்பது முட்டாள்தனம்.

ஜீவா பொறுமையாக டேனியல் திட்டுவதைக் கேட்டுக் கொண்டான்...

''இறங்கு... என்னவோ... உன்னை நான் கொஞ்சிக் கொண்டிருப்பதைப் போல சந்தோசமாய் என் திட்டுக்களை கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறாயே. நான் உன்னைத் திட்டிக் கொண்டிருப்பது உன் மரமண்டையில் ஏறுச்சா இல்லையா...?''

''யார் என்னைத் திட்டுகிறாங்க. நீதானே திட்டுகிறாய். எவ்வளவு திட்டனுமோ... அவ்வளவு திட்டு...''

''எனக்குத்தான் வாய் வலிக்கும். நீ திருந்தவே போவதில்லை... வந்து இப்போதாவது வயிற்றுக்குள் ஏதையாவது போடு... ஃபுட் கிவ் அஸ் எனர்ஜின்னு சின்ன வயதில் சயின்ஸ் பாடத்தில் படித்த ஞாபகம் இருக்கா. இல்லையா?''

ஜீவா லேசாக சிரித்தான். நண்பனின் முகத்தில் சிரிப்பை வரவழைத்து விட்ட நிம்மதியுடன் டேபிள் தேடி அமர்ந்த டேனியல் எதிரில் அமர்ந்த ஜீவாவைக் கனிவுடன் பார்த்தான்.

''நேரா நேரத்திற்கு சாப்பிட்டு விடு ஜீவா...''

''சரிடா.''

''ஏன். இன்றைக்கு இப்படி பிஹேவ் பண்ணி விட்டாய்.''

''ம்ச்ச.''

''எது நடந்தாலும் எதிர்த்து நிற்பவன் நீ ஜீவா. உன் கம்பீரத்தை குறைத்துக் கொள்ளாதே. கடமையிலிருந்து தப்பித்து ஓட நினைக்காதே... புரிந்ததா...''

''ம்ம்ம்.''

ஜீவா சாப்பிட ஆரம்பித்தான். இப்படி நோயாளி போல் ஆகிவிட்டானே என்ற மனவருத்தத்துடன் டேனியலும் சாப்பிட ஆரம்பித்தான்.

''அடி எல்லாம் எல்லாம்...
உனக்கும் பிடிக்க...
என்னை ஏன் பிடிக்காதென்றாய்...?''

ஹோட்டலின் மூலையில் போடப்பட்டிருந்த மெல்லிசை கச்சேரி மேடையில் மைக்கைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தவர் பாடிக் கொண்டிருக்க ஜீவா சாப்பிடுவதை நிறுத்தி விட்டு... பாட்டைக் கவனிக்க ஆரம்பித்து விட்டான்.

"இந்தப் பாட்டுப் பாடுகிறவன் வேற... நேரம் கா தெரியாமல் இந்தப் பாட்டைப் பாடி வைக்கிறான். ஜீவா. இப்ப நீ தட்டைப் பார்த்துச் சாப்பிடுகிறா இல்லையா.''

டேனியல் அதட்டி மிரட்டி ஜீவாவைச் சாப்பிட வைத்து எழுப்பி கூப்பிட்டுக் கொண்டு போனான்.

14

ஓர் பார்வை நீ தந்தால் போதும்-என்
உயிர் பூ தானே மலரும்...
ஓர் வார்த்தை உன் இதழ் உதிர்த்தால்போதும்-என்
ஜீவன் தானே வளரும்...
- ... காதலாகி... கசிந்துருகி... -

ஜீவாவைச் சுற்றிப் பலர் இருந்தனர். அவனுக்கு ஒன்று என்றால் ஓடிவர உற்றாரும் உறவினரும் நண்பர்களும் தயாராக இருந்தனர். ஆனால் அவன் தனிமையாக உணர்ந்தான். யாருமற்ற அநாதை போல் தனக்குள்ளேயே ஏங்கினான்...

டேனியல் மட்டும் அவன் மனதைப் புரிந்து கொண்டவனாக அவனுடனேயே இருந்தான். வேலை நேரம் போக மற்ற நேரத்தில் ஜீவாவை விட்டு அவன் நகர்வதில்லை.

"அவளைப் பார்க்க வேண்டும் போல் இருக்குடா.'', என்றான் ஜீவா. ஒரு நாள் சொன்னான்.

"ஆரம்பித்து விட்டாயா? ஏண்டா குடிகாரன்களைக் கூட குடியை மறக்க வைக்க மருத்துவம் கண்டுபிடித்து விட்டார்கள்... இந்த கருமம் பிடித்த காதலை மறக்கடிக்க ஒரு

வைத்தியத்தையும் யாராலேயும் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லையே...''

"தயவு செய்து என்னைப் புரிந்து கொள் டேனியல்... அவளை ஒரு முறை பார்த்து விட்டால் போதும். என் வேலைகளைச் செய்து விட தெம்பு வந்து விடும்.''

"ஜீவா... இந்தப் பெண்கள் இருக்கிறார்களே... அவர்கள் பின்னாலேயே நாம் அலைந்தால் முறுக்கிக் கொள்வார்கள். அவர்களையெல்லாம் விட்டுப் பிடிக்க வேண்டும். நீ கொஞ்ச நாள் அவளைக் கண்டு கொள்ளாமல் வேலையைப் பார். உன் பின்னால் அவள் தானே வருவாள்...''

டேனியல் தீவிரமாய் ஜீவாவுக்கு உபதேசம் பண்ணிக் கொண்டிருக்க... அவன் விழிகள் இலக்கில்லாமல் ஆகாயத்தை வெறித்துக் கொண்டிருந்தன.

'ம்ஹூம். இவனுக்கு புத்தி சொல்வதற்கு பதில் செவிடன் காதில் சங்கை ஊதிவிடலாம்.'

ஓங்கி ஜீவாவின் முதுகில் ஒரு அறை கொடுத்தான்...

"ம்ம். என்னடா சொன்னாய்?''

"சுரைக்காய்க்கு உப்பில்லைன்னு சொன்னேன். உன்னிடம் பேசுவதற்கு பதில் அந்தக் குட்டிச் சுவரில் தலையை மோதிக் கொள்ளலாம். ஏதோ மீட்டிங் இருக்குன்னு சொன்னாயே.''

"ம்ம். ஹெச். ஆர். மீட்டிங்.''

"போகனுமா. வேண்டாமா...?''

"கட்டாயம் போக வேண்டும்.''

"அப்போ எழுந்திரு. கிளம்பிப் போய் மீட்டிங்கை அட்டெண்ட் பண்ணும் வழியைப் பாரு... மசமசன்னு நிற்காதே...''

டேனியல் முடிக்கி விடவும் ஜீவாவும் மீட்டிங்க
கிளம்பினான். ஹெச். ஆர். மீட்டிங்கை முடித்து விட்டு
திரும்பிய போது இரவு மணி எட்டாகி விட்டது. சாலை
மெர்க்குரி விளக்குகள் ஒளி வெள்ளத்தைப் பாய்
கொண்டிருந்தன... யோசனையுடன் நடந்து கொண்டி
ஜீவா ஆனந்தத்துடன் நின்று விட்டான்.

அவனுக்கு எதிரே சந்தியா வந்து கொண்டிருந்
அவள் அவனைப் பார்க்கவில்லை...

எவளைப் பார்க்க வேண்டும் என்று அல்லும் பக
ஜீவா துடித்தானோ... அவள் கண்ணெதிரே நடந்து வர
ஜீவா ஒரு கணம் உறைந்து நின்று விட்டான்.

அந்த நேரத்தில் அவளை அந்த வழியில் அவ
எதிர்பார்க்கவே இல்லை... எந்த நேரமும் அவளை நினைத்
கொண்டிருந்த காரணத்தினாலோ என்னவோ அன்று அவ
அந்த இரவு வேளையில் சந்தியாவை எதி
பார்த்துவிட்டான்.

அமைதியாக நடந்து வந்து கொண்டிருந்தவளின் மு
ஜீவாவைப் பார்த்ததும் மாறிவிட்டது...

'மன்னிக்க மாட்டாயா... கொஞ்சம் மனமிரங்கி
ஜீவாவின் பார்வை இறைஞ்சியது...

சந்தியா வேகமாக ஜீவாவைக் கடக்கப் போனாள். நி
சந்தியா...'' என்றான் ஜீவா.

அவள் நின்றாள். முகத்தை திருப்பிக் கொண்டு
சாலையை பார்த்தாள். 'நில்' என்றதும் அவள் நின்று
விட்டதே ஜீவாவிற்குப் போதுமானதாக இருந்தது...

''கடவுள் இருக்கிறார் சந்தியா... அவர் என்னைக்
கைவிடவில்லை... உன்னை ஒரு தரமாவது பார்த்து
விடனும்னு தவித்தேன்... இப்போது பாரேன். நான்

... உன்னைச் சந்தித்து விட்டேன்.'' ஜீவா
...

... மேட்டிற்கு காய்ச்சல். அவசரமாய் அவளுக்கு
... வாங்க வேண்டியிருந்தது. வெளியில் வந்தேன்.
... உங்களைப் பார்ப்பேன்னு தெரிந்திருந்தால்
... மாட்டேன்.'', சந்தியா வெறுப்பை
...

... சந்தியா. என் என்னை வெறுக்கிறாய்?''

...காரணத்தைச் சொல்லி விட்டேனே...''

...இல்லை. அது சரியான காரணமில்லை.''

...வேறு எது காரணம்?''

...ன் பிடிவாதம். வெறும் பிடிவாதம் இல்லை. வறட்டுப்
பிடிவாதம்.''

ஜீவா அதுவரை சந்தியாவிடம் அப்படிப் பேசியதே
இல்லை... மிகவும் தன்மையாகப் பேசுவான்.

முதன் முதலாக குரலை உயர்த்தி அவன் அப்படிப்
... சந்தியா அயர்ந்து விட்டாள்.

''என்னது. வறட்டுப்பிடிவாதமா?''

''ஆமாம். வறட்டுப் பிடிவாதம் தான். வேறு என்ன? உன்
மனதில் நான் இல்லையா? உன் மனசாட்சியைக் கேள். அது
உண்மை சொல்லும்.''

''அப்போ. நான் பொய் சொல்கிறேனா...?''

''ஆமாம். பொய்தான் சொல்கிறாய்.''

ஜீவாவின் முகத்தில் என்றுமில்லாத கடுமை அன்று
நிலவியது... காதல் நினைவுகள் துரத்த ஓடிக்

கொண்டிருந்தவன் ஓட்டத்தை நிறுத்தி சந்தியாவை எதிரே நின்று விட்டான்.

15

கல்லைச் செதுக்கினால்...
சிற்பம் வரும்...
என் மனதைச் செதுக்கினால்...
நீதான் வருவாய்...

குளுமையான அந்த இரவு நேரத்தில் கடல் காற்று அவர்களின் உடலைத் தழுவிச் சென்றது... சந்தடி அதிகமில்லாத அந்த அகன்ற சாலையில் வெளிச்சத்தை உமிழ்ந்த மெர்க்குரி விளக்கின் ஒளியில் சந்தியா ஒரு தேவதையைப் போல் இருந்தாள். அவனைப் பார்க்க முடியாமல் பேச முடியாமல் தவித்துப் போயிருந்த ஜீவா அவளுடைய அழகால் ஈர்க்கப்பட்டான்.

'ஒளியிலே. தெரிவது... தேவதையா...?' அவன் மனம் கேட்டது...

சந்தியா அவனுடைய விழிகளை நேருக்கு நேராக பார்க்காமல் தவிர்ப்பதை புரிந்து கொண்டவனின் மனதில் மெல்லிய சாரல் அடித்தது.

'ஏன் இவள் என்னை நேராக கண்ணோடு கண் பார்க்க மாட்டாளாமா...? இவள் மனதில் என்மேல் காதல் இல்லையென்றால் என் கண் பார்த்துப் பேச வேண்டியது தானே...'

அவன் மனதின் வெம்மை மறைந்து பனிபோல் ஒரு ஜில்லென்ற உணர்வு மனதில் பரவுவதை உணர்ந்தான்.

"...என்னைப் பார் சந்தியா..."

"...ஏன் உங்களைப் பார்க்க வேண்டும்?"

"...என்னைப் பார்க்காமல் இருக்க வேண்டும்?"

"...அவசியமில்லை. அதனால் நான் பார்க்கவில்லை..."

"... பொய் சொல்லாதே..."

"... சொல்கிறேனா. நானா? ஹ."

"... அலட்டிக் கொள்ளாதே சந்தியா. உனக்குத்தான் ... காதல் இல்லையே... அப்புறம் ஏன் என் முகத்தைப் ... பேசப் பயப்படுகிறாய்?"

"... எனக்கா? ஹ..."

"... இந்த 'ஹ.' போடுவதை நிறுத்து. நீ இப்படி ... குலுக்கி 'ஹ.' சொல்லி விட்டால் நான் நம்பி விடுவேனாக்கும்."

"நீங்க நம்பினால் எனக்கென்ன... நம்பாவிட்டால் எனக்கென்ன?"

"இப்படிச் சொல்லி விட்டால் எப்படி? நான் ...வேண்டியது உனக்கு அவசியம்மா..."

"அம்மாவா நானா உங்களுக்கா? இந்த அம்மா போடும் வேலையையெல்லாம் வேறு யாரிடமாவது வைத்துக் கொள்ளுங்க. என்னிடம் வேண்டாம்."

"நீயே சொல்லி விட்ட பின் நான் உன்னிடம் இதைச் சொல்வேனா? என் அம்மாவிடம் சொல்லிவிட்டுப் போகிறேன்."

"ஹலோ..."

"கையில் போன் இல்லாமலே ஹலோ போடுகிறாயே. யாரிடம் பேசுகிறாய்?"

''என்னிடம் பேசுகிறாயா? என் பெயர் 'ஹ இல்லையே... ஜீவா என்ற ஜீவானந்தமாச்சே.''

''வழியை மறித்து வம்பு இழுக்கறீங்களா.''

''இல்லைன்னு உனக்கே தெரியும்.''

''லேடிஸ்கிட்ட கலாட்டா பண்ணுகிறீங்களா?''

''இங்கே நீ மட்டும்தானே இருக்க. லேடிஸ்ன்னு பன்மையில் சொல்கிற...?''

''இப்ப நான் ஒரு சத்தம் கொடுத்தேன்னு வையுங்க. ஊரே கூடி உங்களை மொத்தி விடும்.''

''அப்படியொரு ஆசை உன் மனதில் இருக்கா? இது அது எனக்குத் தெரியாமல் போச்சே... உன் ஆசை தெரிந்து கொண்ட பின்னால் அது நிறைவேற என்னா ஒத்துழைப்பை தராமல் இருப்பேனா? நீ சத்தம் போ ஊரைக் கூட்டு. நான் தாராளமாய் தர்ம அடியை வாங் கொள்கிறேன். ம்ம்... சத்தம் போடு.''

ஜீவா ஊக்குவிக்க பொறியில் மாட்டிய எலிபோல் சந்தி திருதிருவென விழித்தாள்.

அதுநாள் வரை நட்பாகப் பழகிய ஜீவாவை தர்ம அ வாங்க வைப்பதா? அவளால் அதை நினைத்துக் கூட பார்க்க முடியவில்லை.

இப்போது அவளெதிரில் நிற்கும் ஜீவா புதியவனாக அ கண்ணுக்குத் தெரிந்தான். இதுவரை அவளறிந்த ஜீவா இப்படி நிமிர்வாக அவளெதிரில் நின்று சவா விட்டதில்லை.

ஜீவாவிடம் தெரிந்த இந்த இன்னொரு முகம் அவளை தடுமாறச் செய்தது. இந்த ஜீவா கெஞ்சுதல் இல்லாத ஜீவா

ஆமாம். நான் அப்படித்தான். இப்ப அதுக்கு என்னாங்கிற...' என்று தெனாவெட்டாக பேசும் ஜீவா...

இவனை எப்படிக் கையாள்வது என்று திகைத்து நின்று விட்டாள் சந்தியா.

''என்ன மேடம் அசையாமல் நிற்கறீங்க. ஊரைக் கூட்டும் உத்தேசமில்லையா?'' ஜீவா கிண்டலாக வினவினான்.

''எப்படி உங்களால் இப்படி எதுவுமே நடக்காதது போல் பேச முடிகிறது...?'' சந்தியா. தன் வெறுப்பை இழுத்துப் பிடித்துக் கொண்டு கேட்டாள்.

''எதுவுமே நடக்காவிட்டால் எதுவுமே நடக்காதது போல்தானே பேச முடியும்? உனக்கும் எனக்கும் இடையில் என்ன நடந்து விட்டது...?''

''ஒன்றுமே நடக்கவில்லையா?''

''அதைத்தானே நானும் சொல்கிறேன். என்னை நீ காதலித்தாயா? இந்த கன்யாகுமரியை என்னுடன் சுற்றி வந்தாயா? கடற்கரையில் உட்கார்ந்து நேரம் போவது தெரியாமல் பேசிக் கொண்டிருந்தாயா? அந்தப் பேச்சுக்கள் மட்டும் போதாதுன்னு... விடிய... விடிய செல்போனில் பேசி என் உயிரை எடுத்தாயா? என்னைப் பார்க்க முடியாமல் தவித்துப் போய் தாபத்தில் கை வளையல்கள் உருவி விழ... இளைத்துப் போனாயா? பசி தூக்கம் மறந்து பித்துப் பிடித்தவள் போல் பிதற்றினாயா? இன்னும்...''

''ஐயோ... போதும். போதும்.''

சந்தியா கையெடுத்துக் கும்பிடாத குறையாய் அலறிய பின்னால்தான் ஜீவா அவள் பிழைத்துப் போகட்டுமென்று பேச்சை நிறுத்தினான்.

''ஏங்க... உங்களிடம் நான் என்ன கேட்டேன். நீங்க என் பதிலைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கீங்க... விட்ட வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன் வசனத்தைப் போல் மஞ் அரைத்துத் தந்தாயா? நாற்று நட்டாயா. கள வெட்டினாயான்னு... நீங்கள் பாட்டுக்கு வரிந்து கட்டி கொண்டு வசனம் பேச ஆரம்பித்து விட்டீங்களே.''

''நான் சொன்னதை நீதான் புரிந்து கொள்ளவில்லை.''

''என்ன... என்ன புரிந்து கொள்ளவில்லை.''

''இதையெல்லாம் நீ செய்திருந்தால். நமக்குள் ஏதாவ நடந்திருக்குன்னு நான் நினைத்துக் கொள்ளலா இங்கேதான் ஒன்றுமே நடக்கவில்லையே... நீ செய் வேண்டிய இத்தனை வேலைகளையும்... ஆம்பளையா நான் செய்து கொண்டிருந்தேன். நீ திரும்பிப் பார்க்காம ராணி ரங்கம்மாபோல திமிராய் போய் கொண்டிருந்தா இப்பப் போய் என்னிடம் வந்து நமக்குள் நடந்ததை மறந் விட்டாயேன்னு கேட்டால் நான் என்னன்னு பதிலை சொல்வது?''

சந்தியா உண்மையிலேயே பதிலைச் சொல்ல முடியாம உதட்டைக் கடித்தாள். ஜீவா வெற்றிப் பார்வையுடன் பேச்சைத் தொடர்ந்தான்.

''இதோ பார் சந்தியா... என் மனதில் கள்ளம் இல்லை... காதல் இருந்தது. அதை உன்னிடம் சொன்னேன். நீ பிகு பண்ணிக் கொண்டு மறுத்து விட்டாய். ஓ.கே. நமக்குள் காதல் வேண்டாம். உன் மனதில் கள்ளம் இல்லாவிட்டால் தைரியமாக பழையபடி என்னுடன் பேசிப் பழக வேண்டியது தானே...''

சந்தியாவை இந்த வார்த்தைகள் தாக்கின.

16

இறப்பதற்கு மனமுமில்லை...
இன்னுமொரு பிறப்பெடுத்தால்...
உன்னை நான் சந்திப்பேனோ...
அதனால் உயிர் துறக்க முடியவில்லை...
... காதலாகி... கசிந்துருகி...

அந்த பிளாட்பாரத்தில் எதிரும் புதிருமாய் சண்டைக்கோழிகள் போல ஜீவாவும் சந்தியாவும் முறைத்துக் கொண்டு நின்றார்கள்.

'எவ்வளவு தைரியமிருந்தால்... இவன் என் மனதில் கள்ளம் இருக்கிறது என்று சொல்வான்.' சந்தியா பொருமினாள்.

''கள்ளமா? என்னிடமா? இதை நீங்க சொல்லி நான் கேட்க வேண்டியிருப்பதுதான் கொடுமை...''

''ஏன் நான் சொன்னால் என்ன? என் மனதில் கள்ள மில்லைன்னு நான் ஏற்கனெவே சொல்லி விட்டேனே...''

''அப்போ என் மனசில்தான் கள்ளமிருக்குன்னு சொல்கிறீங்களா.''

''ஆமாம்...''

''எதை வைத்து அப்படிச் சொல்கிறீங்க?''

''உனக்கு பயம்.''

''எதைப் பார்த்து பயம்?''

''உன்னைப் பார்த்தே... உனக்கு பயம்.''

''என்ன உளறுகிறீங்க... குடித்திருக்கீங்களா...?''

"இப்போது குடிக்கவில்லை... குடிக்காமல் [illegible] உன்னோடு பேசிக் கொண்டிருக்கிறேன். சந்தேகமிருந்[illegible] என்கிட்ட வந்து பார்... வாசனை வராது..."

"ஜீவா..."

"கோபம் வருதில்ல...? குடித்திருக்கிறாயான்னு என்[illegible] பார்த்து நீ கேட்ட போது எனக்கும் கோபம் வராதா? அது[illegible] வாசனை பிடித்துப் பாருன்னு சொன்னேன். [illegible] கேள்விக்குப் பதிலைத்தானே சொன்னேன். இதுக்கு [illegible] இப்படி கத்துகிறாய்?"

"இப்படிக் கூட உங்களால் பேச முடியுமா?"

"பேச வைத்தவள் நீதானே. நான் பாட்டுக்கு தேமே[illegible] நான் உண்டு என் பிரண்ட்ஸ் உண்டுன்னு ஊரைச் சுற்[illegible] கொண்டு இருந்தேன். மகராசி நீ வந்து நடுவில் புகுந்[illegible] என் நிம்மதியே போச்சு..." ஜீவா பல்லைக் கடித்தான்.

"உங்கள் நிம்மதி காணாமல் போனதற்கு நா[illegible] காரணமில்லை. நீங்கள்தான் காரணம். போனது உங்[illegible] நிம்மதி மட்டும் தானா? என் நிம்மதியும் சேர்த்துத்தா[illegible] காணாமல் போய் விட்டது.", சந்தியா எரிச்சலுடன் பதி[illegible] சொன்னாள்.

"வேண்டுமானால் காணவில்லைன்னு பேப்பரி[illegible] விளம்பரம் கொடுத்துப் பார்க்கலாமா. அவர்க[illegible] கண்டுபிடித்துக் கொடுப்பார்கள்.", என்றான் ஜீவா, கொஞ்சம் கூட சிரிக்காமல்.

"பேப்பரில் விளம்பரம் கொடுப்பீங்களா? எப்படி?"

"காணவில்லை. என் நிம்மதியையும் சந்தியாவின் நிம்மதியையும் காணவில்லை... இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்வரை அவை நன்றாகத்தான் இருந்தன. திடீரென்று ஒரு திடுக்கிடும் திருப்பம் வந்ததால் அவை காணாமல்

[illegible]விட்டன. கண்டுபிடித்துத் தருபவர்க்கு... 'காதல் [illegible]டா...' பாடல் கேசட் இலவசமாகத் தரப்படும். எப்படி [illegible]கள் நன்றாக இருக்கிறதா...?"

சந்தியாவிற்கு மனதிற்குள் சிரிப்பு வந்து தொலைத்தது. [illegible]ம்... பரிவைக் கண்டிருக்கிறாள். தோழமையைக் [illegible]டிருக்கிறாள். அவனுடைய காதலை மறுத்தபின் ஒரு [illegible]ணாக மாறி அவன் கெஞ்சிய கெஞ்சலைக் [illegible]டிருக்கிறாள். இந்தக் கிண்டலையும் கேலியையும் [illegible]யையும் இதற்குமுன் அவள் கண்டதேயில்லை.

"நான் போகிறேன்."

"பொறும்மா... ஸாரி ஸாரி... உனக்குத்தான் அம்மான்னா பிடிக்காதே... பொறுங்க மேடம். இப்போச் சரியாச் சொல்லி [illegible]டேனா? எங்கேயோ ஆரம்பித்த பேச்சு எங்கேயோ [illegible]ருந்தால் அப்படியே விட்டுவிட்டுப் போய் விடுவதா? [illegible]தையும் கண்டு கொள்ளாமல் அம்போன்னு விடுவதுதான் உங்களுக்குப் பழக்கமா...?"

ஜீவாவின் குத்தல் மொழி சந்தியாவிற்குப் புரிந்துதான் இருந்தது... அவள் பதில் சொல்லவும் செய்தாள்.

"எனக்குப் பிடிக்காததை அம்போன்னு விடாமல் இருக்கிக் கொண்டு பறக்கச் சொல்கிறீங்களா?"

"ஆல்ரெடி நீங்க பறந்துக்கிட்டுத்தான் இருக்கீங்க அம்மணி. கொஞ்சம் தரையில் கால் பாவி நில்லுங்க."

"என்னைப் பற்றித் தேவையில்லாமல் பேச வேண்டாம்."

"அதுதானே கள்ளம் இல்லாதவங்களைப் பற்றிப் பேசலாம். உன்னைப் பற்றி நான் பேசலாமா? பேசக் கூடாதுதான்."

"திரும்பத் திரும்ப இது என்ன வார்த்தையின்னு என்னைப் பார்த்துச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கீங்க... கள்ளம் புகுந்தது உங்கள் மனசிலா. இல்லை என் மனசிலா?"

"என் மனதில் காதல்தான் புகுந்தது. கள்ளம் இல்லை... உன் மனதில்தான் கள்ளம் புகுந்திருக்கிறது. அதனால்தான் என்னுடன் பேசிப் பழகப் பயப்படுகிறாய்."

"ஏனாம்?"

"என்னுடன் பழையபடி பழகினால் உன் மனதிலிருக்கும் என் மீதான காதல் எனக்குத் தெரிந்து விடுமே... அந்த பயம்தான்."

"இது என்ன புதுக்கதை..."

"கதையில்லைன்னு நிரூபி..."

"எப்படி நிரூபிக்க...?"

"பழையபடி என்னோடு பழகு. உன் மனசில் 'தில்' இருந்தால்... இந்தச் சவாலை ஏற்றுக் கொள்."

"என் மனதில் 'தில்' இருக்கு... அதை உங்களிடம் பழகித்தான் நான் நிரூபிக்கனும்னு ஒன்றும் அவசியமில்லை..."

"ஜகா வாங்குகிறாயா? இதிலிருந்தே... உன் மனதில் கள்ளம் இருப்பது தெரிகிறதே..."

ஜீவா வழி விடாமல் அவளுடன் மல்லுக்கு நின்றான். சந்தியா அவன் பேசிய பேச்சுக்கு என்ன பதில் சொல்வது என்று யோசித்தாள்.

17

காதலும் ஒருவகையில்
கடவுளைப் போன்றது...
கண்ணுக்குத் தெரியாமல்...

நம்பிக்கை அளிப்பது...
காதலாகி... கசிந்துருகி...

சந்தியா ஒரு முடிவோடு ஜீவாவை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

"சரி... நான் இந்த டீலுக்கு வருகிறேன்."

"தட்ஸ் குட். டீலா நோ டீலான்னு. நீ ரொம்பவும் யோசித்து மண்டை சூடாகிவிட்டாய் போல. வருகிறாயா? அந்தக் கடையில் கூல் டிரிங்க்ஸ் சாப்பிட்டுவிட்டுப் போகலாம்..."

"என் தலை வெப்பத்தை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். நீங்க உங்க வழியைப் பார்த்துக்கிட்டு போகலாம்..."

"இப்போதுதானே நீ சவாலை ஏற்றுக் கொண்டு டீலுக்கு வந்தாய். இப்போது பயந்து பின் வாங்குகிறாயே..."

"எனக்கு உங்களைப் பார்த்து பயமில்லைன்னு நான் புரூவ் பண்ணனும்னா... உங்களுடன் கூல்டிரிங்க் சாப்பிட வரணுமா?"

"ஆமாம்."

"இதை மணிரத்னம் 'மௌனராகம்' படத்தில் அப்ளை பண்ணி விட்டார். நீங்க வேறு விதமா முயற்சி பண்ணுங்க ஜென்டில் மேன்."

"என்னை ஜென்டில் மேன்னு ஒப்புக் கொண்டதற்கு ரொம்ப நன்றி... அப்போ கூல்டிரிங்க் சாப்பிட வரமாட்டே."

"மாட்டேன்."

"சரிவா உன்னை ஹாஸ்டலில் விட்டுவிட்டுப் போகிறேன்."

"என் ஹாஸ்டலுக்குப் போக எனக்கு வழி தெரியும். நீங்க ஒன்றும் வழிகாட்ட வேண்டாம்."

"நான் வழிகாட்ட வரவில்லைம்மா. வழித்துணையாய் வருகிறேன். என்ன முறைக்கிறாய்? வாடி போடின்னாத்தான் தப்பு. வாம்மா. போம்மான்னால் என்ன தப்பு...? எனக்கு இப்படித்தாம்மா பேச வரும்.''

"எனக்குத் துணையாய் நீங்கள் வர வேண்டாம்.''

"வாழ்க்கைத் துணையாய் தானே வரக்கூடாது வழித்துணையாய் வரலாமில்லையா...?''

"என் வழியில் நான் போகிறேன். உங்கள் வழியில் நீங்கள் போங்க... என் வழியில் குறுக்கே வராதீங்க.''

சந்தியா விருட்டென்று கிளம்பப் போக ஜீவா தன் கையை அவளுக்கு முன்னால் நீட்டி வழி மறித்தான்.

"நீ என்னுடன் பேச ஆரம்பித்த போது மணி எட்டு இப்போது ஒன்பதே கால். இந்த நேரத்தில் நீ தனியாகப் போவது சரியில்லை சந்தியா...''

"எது சரி எது தப்புன்னு... எனக்குத் தெரியும். நீங்க உங்க வேலையைப் பார்த்துக்கிட்டுப் போங்க...''

சந்தியா கோபத்துடன் நடந்து... அங்கேயிருந்த மெடிகல் ஷாப்பில் மாத்திரைகளை வாங்கிக் கொண்டு திரும்ப நடந்து வந்தாள். அங்கே நின்று கொண்டிருந்த ஜீவாவைக் காணவில்லை. மனதில் நிம்மதி தோன்றுவதற்குப் பதில் பயம் தோன்றுவதை உணர்ந்தாள்.

வேகமாக எட்டு வைத்து அவள் நடந்து போது பின்னாலேயே இரண்டு பேர் தொடர்ந்து வந்தனர். தன் கையிலிருந்த கர்சீப்பை கீழே போட்டு விட்டு எடுப்பது போல் குனிந்தவள் யார் அவர்கள் என்று பார்த்தாள்...

... மெடிகல் ஷாப்பில் மாத்திரை வாங்கிக் ...ருந்த அங்கே அந்த இருவரும் நின்று ...ருந்தது அவள் நினைவிற்கு வந்தது.

...த்தான் பாலோ பண்ணுகிறான்களா...'

...ன் வயிற்றில் பயம் பந்தாக உருண்டது...

அவள் நின்று நின்று நடக்க ஆரம்பித்தாள். அவர்கள் ...ரும் அவள் நின்றால்... நின்றார்கள். நடந்தால் நடந்தார்கள். அவர்கள் தொடர்ந்து வருவது சந்தியாவிற்கு ...ாய் தெரிந்து விட்டது...

அவளுடைய ஹாஸ்டலுக்குப் போக வேண்டுமானால் ...அடர்ந்த நீண்ட பாதைவழியாகத்தான் அவள் போயாக வேண்டும். அந்தச் சாலையில் வேறு... ஆள் நடமாட்டம் இல்லை... சந்தியா திகிலுடன் நின்று விட்டாள். அவளைத் தொடர்ந்து வந்தவர்களும் அசையாமல் நின்று கொண்டிருந்தனர்...

'கடவுளே... காப்பாற்று.' சந்தியா. கடவுளை துணைக்கு அழைத்தாள்.

எப்போதையும் விட... இப்போது தனிமை அவளை அதிகமாக அச்சுறுத்தியது... இத்தனை நாளும் ஆறுதல் சொல்ல ஜீவா என்ற நண்பன் அவளுக்கு இருந்தான். இப்போதுதான் நண்பன் காதலனாக மாறி அவளை விட்டு விலகிச் சென்று விட்டானே...

சந்தியாவிற்கு கண்கள் கரித்தன...

"சந்தியா...'' அவளுடைய பக்கவாட்டில் இருந்த கடையின் மறைவிலிருந்து குரல் கேட்டது...

'இது இது ஜீவாவின் குரல் அல்லவா...' சந்தியா... ஆனந்தத்துடன் திரும்பினாள்.

கடையின் மறைவிலிருந்து. ஜீவா வெளிப்பட்ட அவளருகே வந்து நின்றான்... அவளுக்குப் பின்னால் நி கொண்டிருந்தவர்களைத் திரும்பிப் பார்த்தான்.

ஜீவாவின் உயரத்தையும். வாட்டசாட்டமான தோற்றத் பார்த்த அந்த இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் பே கொண்டே போவது போல் பாவனை செய்தவாறு அ இடத்தை விட்டு. அகன்றார்கள்.

அவர்களை அலட்சியமாய் பார்த்து விட்டு சந்தியா பக்கம் திரும்பிய ஜீவா முடியை ஒருகையால் ஒ விட்டுக் கொண்டு... எதுவுமே நடக்காதது போல...

"போகலாமா." என்றான்.

சந்தியா பதில் பேசாமல் அவனுடன் இணை நடந்தாள்.

18

என்ன குறை... என்னிடம் கண்டாய்...?
என்னை வெறுக்க. காரணமென்ன...?
உன்னிடத்தில் எனைக் கொடுத்தேன்...
வேறு என்ன தவறு செய்தேன்...?
- ... காதலாகி. கசிந்துருகி... -

எது வேண்டுமென்று கடவுளிடம் மனப்பூர்வமா வேண்டிக் கொள்கிறோமோ அது கட்டாயம் நடக்கும் என்ப உண்மைதான் என்று ஜீவா நினைத்து கொண்டான்...

சில நாள்களுக்கு முன்னால் ஒரு நாள் முழுவது கன்யாகுமரியின் கடற்கரையில் பித்துப் பிடித்தது போ அவன் சுற்றினான். அன்று இரவு கன்யாகுமரி அன்னையிட

மனமுருக அவன் வேண்டிக் கொண்டபோது... 'நீ கேட்டது நடக்க... அம்மன் அருள் செய்வாள்.' என்று அர்ச்சகர் அவனுக்குச் சொன்னார்.

இன்று அது உண்மையாகி விட்டது. என்று ஜீவா கண்கள் ஜொலிக்க நினைத்துக் கொண்டான். எந்தவித கோபதாபமும் இன்றி அவளும்... ஜீவாவும் பழையபடி பழக ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்று அவன் ஏங்கினான். அந்த ஏக்கம் நிறைவேறி விட்டதாய் உணர்ந்தான் அவன்.

சந்தியா ஜீவாவின் அருகில் மெளனமாக நடந்து வந்தாள். ஜீவாவும் பேச்சுக் கொடுக்க முனையவில்லை. வார்த்தைகள் தேவைப்படாத மெளனம் அவர்களைச் சூழ்ந்து கொண்டது...

'இது மெளனமான நேரம்...
இளம் மனதில் என்ன பாரம்.
மனதின் ஓசைகள்... இதழின் மெளனங்கள்.
ஏனின்று கேளுங்கள்...'

ஜீவாவின் மனதில் பாடல் வரிகள் தோன்றின... அவன் இது போதும் என்று நினைத்துக் கொண்டான்...

சந்தியாவிடம் காதல் மொழி பேச வேண்டாம். தொட்டுத் தழுவ வேண்டாம்... கூடல் வேண்டாம்... இப்படியே எதுவும் பேசாமல் இப்படியே நடந்து கொண்டிருந்தால் போதும் என்று அவனுக்குத் தோன்றியது... அவள் தலையில் சூடியிருந்த மல்லிகையின் மணம் காற்றோடு கலந்து வந்து அவனது நாசியை... வருட அதை முகர்ந்தபடி... காற்றில் அவளது சேலையின் முந்தானை பறந்து வந்து அவன் மேல் பட அந்தத் தொடுகையை ரசித்தபடி... முடிவில்லாமல் நடந்து கொண்டே இருக்க வேண்டும் போல ஜீவா ஆசைப்பட்டான்...

ஆனால் சந்தியாவின் ஹாஸ்டல் வந்து விட்டது. எதுவும் பேசாமல் தன் காதலை வற்புறுத்தாமல் துணையாக மட்டும் ஜீவா கூட வந்தது சந்தியாவிற்கு மிகப் பெரும் ஆறுதலாக இருந்தது.

"தேங்க் யு ஜீவா..." சந்தியா விடை பெற்றாள்.

மௌனமாகவே ஜீவா தலையசைத்தான். சந்தியா ஹாஸ்டலுக்குள் சென்று... மறையும் வரை பார்த்துக் கொண்டிருந்து விட்டு மெதுவாக தன் அறையை நோக்கி நடந்தான்.

சந்தியாவைப் பார்ப்பதற்கு முன்னால் வரை அவன் மனதில் பாரமாய் அழுத்திக் கொண்டிருந்த சுமை விலகி விட்டது போல் லேசாக உணர்ந்தான் ஜீவா...

லேசான சீழ்க்கையொலியுடன். அறைக்குள் வந்த ஜீவாவைக் கண்டதும்... டேனியல் ஆச்சரியப்பட்டான்...

"என்னடா... இது... இப்போப் போகும் போது அழுது வடிந்து கொண்டே போனாய்... வரும்போது சிரித்த முகமாய் வருகிறாயே. என்ன விசேஷம்?"

"சந்தியாவைப் பார்த்தேன்." ஜீவா கண் சிமிட்டினான்.

"உன் காதலை ஏற்றுக் கொண்டாளா?" டேனியல் ஆவலுடன் வினாவினான்...

"அவளென்ன ஏற்றுக் கொள்வது? நான் அவளை ஏற்றுக் கொள்ள வைக்கிறேனா இல்லையா என்று பார்." ஜீவாவின் வார்த்தைகளில் உறுதியும் நம்பிக்கையும் இருந்தன...

"பேசினாயா?"

"பேசினேன்."

"உன் காதலைச் சொன்னாயா?"

"அதைத்தான் ஏற்கனவே நான் அவளிடம் சொல்லி விட்டேனே..."

"பின்னே... வேறு என்னதான் சொன்னாய்."

"அவள் மனதில் கள்ளம் இருக்கிறதுன்னு சொன்னேன்."

டேனியலுக்கு தூக்கி வாரிப் போட்டது. அவன் திகைத்தான்.

"என்னடா... அவளைப் பார்க்க வேண்டும். பார்க்க வேண்டும்ன்னு துடித்துவிட்டு கடைசியில் அவளிடம் வம்பிழுத்து விட்டு வந்திருக்கிறாயே..."

"வம்பிழுத்தால்தான் வேலையாகும். கலகம் பிறந்தால்தான் நமக்கான நியாயம் கிடைக்கும்."

"என்னடா சொல்கிற...? நீ சொல்வது சுத்தமாய் எனக்குப் புரியவில்லை..."

"டேனியல் மயிலே மயிலே இறகு போடுன்னு சொன்னால் எந்த மயிலும் இறகு போடாதுடா... நான் காதலை அவளிடம் சொல்லி விட்டு மூலையில் புதைந்து கதறிக் கொண்டிருந்தால் ஒருநாளும் அவள் இரக்கப்பட்டு என்னைத் தேடிவரப் போவதில்லை. இதெல்லாம் வேலைக்கு ஆகாதுடா மச்சான்."

"அப்பாடா... இப்போதாவது அதைப் புரிந்து கொண்டு சந்தியாவை தலை முழுகி விட்டாயே... இப்போதுதான் எனக்கு நிம்மதியாக இருக்கிறது..."

"அவளை யார் தலை முழுகியது?"

"நீதான். அதற்குத்தானே அவளிடம் வம்பிழுத்தாய்."

"இவன் ஒருத்தன் விடிய விடிய மகாபாரதம் கேட்டுவிட்டு விடிந்தபின் சுபத்திரைக்கு அர்ஜீனன் என்னவாக வேண்டும்ன்னு கேட்டு வைப்பான்...?"

"ஏண்டா... இதை வேறு மாதிரியில்ல சொல்வாங்க"

"இது மாத்தி யோசிக்கிற காலம்டா மாப்பிள. இப்படித்தான் இருக்கும். எப்போப் பார்த்தாலும். இராமாயணத்தை சொல்லி சீதைக்கு ராமன் என்னவாகனும்னு அவங்க வம்புக்கு இழுக்கனுமா என்ன? மகாபாரதமும் நம்ம இதிகாசம் தானே. அதை ஏன் விட்டு வைக்க வேண்டும். அதை கொஞ்சம் தொட்டு வைக்கலாமே..."

"தூள் கிளப்பறடா ஜீவா. கீப் இட் அப்."

"அதில பாரு டேனியல். ராமாயணத்தில் ராமன் சீதைக்கு மட்டும் தான் இம்பார்ட்டன்ஸ் இருக்கும். ஆனா மகாபாரதத்தில் ஏகப்பட்ட கேரக்டார்ஸ்... காட்டில் இருக்கும் குருவிகூட ஒரு கேரக்டராய் வரும். அதில் எத்தனை பேரை நாம் சொல்லலாம்ன்னு நினைத்துப் பாரு...?"

ஜீவா உற்சாகமாய் சொல்லிவிட்டு... மீண்டும் கண்சிமிட்டினான்.

19

காதலில் காத்திருத்தலும் சுகம்தான்...
அதற்காக காத்திருப்பை மட்டுமே...
என் சொந்தமாக்க நினைக்காதே...
உன்னையென் சொந்தமாக்கி வாழ்ந்துவிடு...
- ... காதலாகி... கசிந்துருகி... -

'இந்த ஜீவாதான் என்னுடைய நண்பன்...

மீள முடியாத துயரப் படுகுழியிலிருந்து. தன்னை மீட்டுக் கொண்டு கண்சிமிட்டும் தன் நண்பனை... ஆதுரத்துடன் பார்த்தான் டேனியல். அவனுக்கு நிம்மதியாக இருந்தது...

[illegible] என்னும் நோய்க்கு மருந்து கிடையாது. ஆற்றிவிட [illegible] வருவாள் என்று காத்திருப்பதை விட சோகத்தை [illegible] விட்டு... துடிப்புடன் எழுந்து காதலியை [illegible] செல்வதே உத்தமம்.

[illegible] மறக்க வேண்டாம். கடைசி வரை அவள் [illegible] துறக்க வேண்டாம். அவளுக்கு இடம் கொடுத்த [illegible] வேறு ஒருத்திக்கு இடம் கொடுக்க வேண்டாம். [illegible] தொட்ட விரலின் நுனி கூட வேறொருத்தியின் [illegible] வேண்டாம்...

[illegible] கற்பு உண்டு... காதலுக்காக தாராளமாக [illegible]. ஆனால் தன்னைத்தானே கொன்று தின்று [illegible] வாழக்கூடாது... தானும் துடித்து அடுத்தவரையும் [illegible] வைத்துக் கொண்டு வாழக் கூடாது... தன் [illegible] குழி தோண்டிப் புதைத்து விட்டு... மூலையில் [illegible] கூடாது. தன் தைரியத்தை தொலைத்து விட்டு [illegible] போல உலவக் கூடாது... முக்கியமாக ஒரு [illegible] நோயாளியைப் போல மாறக் கூடாது...

[illegible] ஒரு போர்க்களத்திலும் இறங்கி விட்ட வீரன் [illegible] வரை போராடுவான்... அதுதான் வீரம். அதுதான் [illegible]... தன் கடைசி வினாடி வரை தோல்வியை ஒப்புக் [illegible] எவன் ஒருவன் போராடுகிறானோ... அவனே தைரியலட்சுமிக்கு சொந்தக்காரன்... தைரியலட்சுமி இருக்கும் [illegible] தில்தான் மற்ற லட்சுமிகளும் குடியிருப்பார்கள்.

காதல் போர்க்களத்தில் மட்டும் இதை மறக்கலாமா? [illegible] உள்ள ஆயுதத்தை கீழே போட்டுவிட்டு [illegible] ஆயுதபாணியாய் நிற்கலாமா...? புற முதுகு காட்டி [illegible] லாமா? அது வீரமா? காதல் களத்தில் காதலியை ஜெயிக்க தன் திறமைகளை ஆயுதமாக பயன்படுத்த வேண்டும். கண்ணீரை ஆயுதமாக பயன்படுத்தக் கூடாது.

கோழைதான் கண்ணீர் விடுவான். வீரன் ஒரு
கண்ணீர்விட மாட்டான்.

எந்த ஒரு பெண்ணும் வீரனைத்தான் விரும்பு
கோழையை விரும்ப மாட்டாள். ஜெயித்தவர்களை
திரும்பிப் பார்க்கும் உலகம் இது. காதலிக்கும் பெண்
மனதை ஜெயிப்பது பெரிய விசயமா என்ன...?

உண்மையான காதலுக்கு என்றுமே தோல்வியி
அம்பிகாபதியினால் அமராவதியை மணந்து
முடிந்ததா? இல்லை சலிமினால் அனார்கலியை காப்
முடிந்ததா? அவர்களின் காதலிகளை அவர்களால்
முடியவில்லை. அவர்களுடன் வாழவும் முடியவில்
ஆனால் அவர்களின் காதல் காலம் கட
வாழவில்லையா?

உடல் ஒன்று சேர்ந்தால்தான் அது காதலா? கண்
முடிந்தால்தான் அது காதலா...? மனதுக்குப் பிடித்த
மணந்து கொண்டால்தான் அது காதலா?

'எங்கிருந்தாலும் வாழ்க...' என்று காதலியை அவள்
முடித்த கணவனுடன் வாழ வாழ்த்திவிட்டு அ
கணவனைக் காப்பாற்ற தன் உயிரைத் தியாகம் செ
கதாநாயகனைக் கொண்ட 'நெஞ்சில் ஓர் ஆலய
திரைப்படம் இன்றும் நம் மனதில் நிற்கவில்லையா...?

அது அந்தக் காலம். என்று நினைத்தால் புரி
கொள்ளாத காதலியை... சிறை பிடித்து. தன் மனதைப் பு
வைத்த 'சேது...' திரைப்படத்தின் 'சீய்யான்' நினைவு
வரவில்லையா?

இரண்டுமே வேறுபட்ட காதல் கதைகள். வேறுபட்
காதல் களங்கள். வேறுபட்ட கால கட்டங்கள். ஆனா

திரைப்படங்களுக்கும் பொதுவான ஒரு விசயம்

அந்த இரண்டு திரைப்படங்களின் கதா
களும் மூலையில் முடங்கி கண்ணீர் விட்டுக்
கொண்டிருக்கவில்லை. தன் கையைத் தானே சுட்டுக்
கொள்ளவில்லை... மன நோயாளி போல் பிதற்றிக்
கொண்டிருக்கவில்லை...

நெஞ்சில் ஓர் ஆலயம்.' படத்தின் கதாநாயகன் ஒரு
டாக்டர்... காதலில் தோற்றாலும் அவன் தன் தொழிலில் மிகப்
பெரிய வெற்றிப் பெற்றான். தொழிலை மூச்சாக நினைத்தான்.

'சேது...' திரைப்படத்தின் கதாநாயகன் உற்சாகமானவன்.
கவலைகளற்றவன்... நண்பர்களுடன் சுதந்திரமாக
சுற்றிவந்தவன். காதலைப் புரிந்து கொள்ளாத காதலியை
நினைத்து கண்ணீரோடு அவன் ஊரைச் சுற்றவில்லை...
காதலியைத் தூக்கிக் கொண்டு தான் வந்தான்...

ஜீவா. இந்த இரண்டு கதாநாயகர்களின் குணாதிசயங்
களையும் பெற்றவன். தன் உழைப்பினால் 'கிரேட் ஜிம்' மை
உருவாக்கியவன். மிகவும் திறமை பெற்ற பயிற்சியாளன்.
அதே சமயம் உற்சாகமாய் நண்பர்களுடன் ஊரை வலம்
வந்தவன்.

அவனுடைய திறமையையும் உற்சாகத்தையும் - காதல்
பறிப்பதற்கு அவன் விட்டு விடலாமா...?

காதலியின் பின்னால் கண்ணீர் விட்டுக் கொண்டு
யாசகனாய் அவன் சுற்ற வேண்டிய அவசியமே இல்லை.
கம்பீரமாய் பின் தொடரலாம். 'நான் உன்னைக்
காதலிக்கிறேன்.' என்று அவள்முன் மண்டியிட்டு
பூக்கொடுக்க வேண்டிய அவசியமே இல்லை. அவள் முன்
தலை நிமிர்ந்து நின்று முகம் பார்த்து காதல் சொல்லலாம்.

ஜீவா இதற்கு முன்னால் தன் காதலில் [illegible] கையாண்ட விதிமுறைகளை மாற்றிக் கொண்டு [illegible] இறங்கி விட்டதில் டேனியல் அதிக மகிழ்ச்சி கொண்[illegible]

பழைய ஜீவா புத்துணர்வுடன் எழுந்துவிட்[illegible] அவனுக்குள் மனம் கொள்ளாத பெருமிதம் சுரந்தது.

20

கை தொடும் தூரத்தில் நீயிருந்தும்...
என்மனம் தொடமுடியாமல் தூர நின்றாய்...
அருகினில் வந்திட மனம் துடித்தேன்...
நீ முகத்தைத் திருப்பி... ஏன் விலகிச் சென்றாய்
- ... காதலாகி... கசிந்துருகி... -

"இப்போதுதாண்டா நீ என் நண்பன்." மனம் குளி[illegible] சொன்னான் டேனியல்...

"பைபிள் படிப்பவன் நான் மகாபாரதம் சொல்வதை பொறுமையாய் கேட்கும்போதே என் மனதில் இமயம் போ[illegible] உயர்ந்துவிட்டாய். நீதான் என் நண்பேன்டா..." ஜீவா சிரித்தான்.

"அடப்போடா... நீ என்னுடன் எத்தனை தடவை சர்ச்சுக்கு வந்து மண்டி போட்டு யேசுவிடம் பிரார்த்தனை பண்ணியிருக்கிறாய். டேய் ஜீவா... மதங்கள் வேறாக இருந்தாலும் நம் மனது ஒன்றுதானேடா."

"நமக்கு மேலே ஒரு சக்தி இருக்குடா டேனியல். அதை நாம் கடவுள் என்று கையெடுத்துக் கும்பிடுகிறோம்."

[illegible] கடவுளை நான் கர்த்தர் என்கிறேன். நீ [illegible] என்கிறாய். வழிபடும் முறைகள் வேறு... ஆனால் [illegible] என்பவர் ஒருவர்தானேடா..."

[illegible] பக்குப்பட்டவர்கள்... இணைபிரியாத... ஒருவர் [illegible] ஒருவர் புரிந்த நண்பர்கள். வெகு நேரம் பேசிக் [illegible]ருந்து விட்டு டேனியல் சென்றுவிட அன்று ஜீவா [illegible] தெளிந்த மனத்துடன் உறங்கினான்.

"[illegible] இவ்வளவு நேரம்." என்று காய்ச்சலுடன் [illegible]ந்த சந்தியாவின் தோழி காயத்ரி வினவினாள்.

"[illegible] ஜீவாவைப் பார்த்தேன்...", சந்தியா. [illegible]ரையை எடுத்துத் தோழியிடம் கொடுத்தபடி கூறினாள்.

காயத்ரி மாத்திரையை விழுங்கிக் கொண்டே [illegible]யாவைப் பார்த்தாள்.

"பேசினாயா?"

"நான் பேசவில்லை. அவன்தான் என்னுடன் பேசினான்."

"பதிலுக்கு நீ பேசவில்லையா?"

"பேசித்தானே ஆகனும்... வேறு வழியில்லையே. அவன் [illegible] வழிமறித்துக் கொண்டு நிற்கும் போது... வாயை மூடிக் கொண்டா வரமுடியும்?" சந்தியா சுள்ளென்று பேசினாள்.

காயத்ரி காய்ச்சலின் சோர்வுடன் கட்டிலில் படுத்துப் பார்வையை இழுத்து விட்டுக் கொண்டாள்.

"உனக்கு ஏன் இவ்வளவு கோபம் வருகிறது சந்தியா. நீ ஜீவாவுடன் வேறு வழியில்லாமல் பேசனும்னு கூட இல்லையே. இன்றைக்குத்தானே அவனை நீ எதிரியாக நினைக்கிறாய். கொஞ்ச நாள்களுக்கு முன்னால் வரை நீ [illegible]றுக்கென்றால் கூட ஜீவாவுக்கு போன் பண்ணி கண்ணீர் விட்டவள்தானே..." காயத்ரி கண்களை மூடிக் கொண்டாள்.

''சொல்லிக் காட்டுகிறாயா...'' சந்தியா காயத்[illegible] முறைத்தாள்.

''நினைவு படுத்தினேன்.'', விழி திறக்காமல் கூறி[illegible] காயத்ரி.

''அன்றைக்கு இருந்த ஜீவாவாகவா இன்றைக்கு அ[illegible] இருக்கிறான்?''

''ஏன் அவன் தலையில் கொம்பு முளைத்து பார்ப்ப[illegible] பயங்கரமாய் அவன் மாறிவிட்டானா?''

''காயத்ரி...''

''சும்மா என்னையே அதட்டாதே சந்தியா. ஜீவா[illegible] போல ஒரு காதலன் கிடைக்க நீ கொடுத்து வைத்திரு[illegible] வேண்டும். உன் சூழ்நிலை கொஞ்சம் சிக்கலானது சந்தி[illegible] இந்த சூழ்நிலையைத் தவறாக பயன்படுத்திக் கொள்ளத்[illegible] சாதாரணமாக எல்லாரும் நினைப்பாங்க. ஆனால் ஜீவா? [illegible] எதையும் யோசிக்காமல் உன்னிடம் காதல் சொல்லியிரு[illegible] கிறானே... ரியலி ஹி இஸ் வெரி கிரேட்... அவன் உன்னை[illegible] உனக்காகவே நேசிக்கிறான் சந்தியா. யாருக்குக் கிடைக்கு[illegible] இப்படிப்பட்ட காதல்...?''

''எனக்கு இப்படிப்பட்ட காதல் வேண்டாம். [illegible] வேண்டுமானால் அவனைக் காதலி...''

''அவன் மட்டும் என்னைக் காதலிக்கிறேன்னு ஒ[illegible] வார்த்தை சொல்லட்டும். நான் அவன் பின்னாலேயே போய்விடுவேன். ஆனால் அவன்தான் என்னை[illegible] காதலிக்கவில்லையே. உன்னைதானே காதலிக்கிறான்...?''

''ஷட் அப் காயத்ரி. காய்ச்சலில் கிடக்கிறாயேன்னு பார்க்கிறேன். இல்லாவிட்டால் நன்றாக மொத்திவிடுவேன்.''

[illegible] கோபம் எதற்காக சந்தியா? ஜீவா என்னைக் [illegible]வில்லையென்று நான் வருத்தப்படுகிறேனே... [illegible]?''

''[illegible]''

[illegible]தியா தலையணையைத் தூக்கி காயத்ரியின் மேல் [illegible] எறிய அவள் புரண்டு படுத்துச் சிரித்தாள்.

''அவன் யாரைக் காதலித்தால் எனக்கென்ன வந்தது.''

''அப்படியா சொல்கிறாய். நான் வேண்டுமானால் டிரை [illegible]ப் பார்க்கவா.''

''அதை முதலில் செய். உனக்குக் கோடி புண்ணியமாகப் [illegible]ம். நான் தப்பித்துக் கொள்வேன்.''

இதைச் சொல்லும் போது சந்தியாவின் குரல் பிசிறடித்தது. போர்வைக்குள்ளிருந்து காயத்ரியின் சிரிப்புச் சத்தம் கேட்டது.

''ஏன்டி சிரிக்கறே...''

''உன் முன்னால் ஜீவாதான் சிரிக்கக் கூடாது. நானும் [illegible]வா சிரிக்கக் கூடாது?''

''காரணமில்லாமல் சிரித்தால் உன்னைப் பைத்தியமுன்னு நினைப்பாங்க...''

''யாரும் அப்படி நினைக்கமாட்டாங்க. சிரிக்கத் தெரிந்த புத்திசாலின்னு நினைப்பாங்க.''

''அப்போ நான் சிரிக்கத் தெரியாத முட்டாளா?''

''ஊஹீம். உன்னைப் போய் யாராவது முட்டாளுன்னு சொல்வாங்களா? ஜீவாவை உன் சுமைகளை இறக்கி வைக்கும் சுமைதாங்கியாய் மட்டும் யூஸ் பண்ணிவிட்டு அவன் மனதில் காதலை உண்டாக்கி விட்டு அவன் காதலைச் சொன்னதும் இரக்கமில்லாமல் அவன் மனதை

உன் காலடியில் போட்டு மிதித்து நசுக்கும் ராட்சசி இல்லையா நீ?''

காயத்ரி அதற்கு மேல் பேசமுடியாதவளாய் மாத்திரைகளின் வேகத்தில் தூங்கிப் போனாள். இரவு தூங்காமல் தன் எதிர்காலத்தை துழாவிக் கொண்டிருந்தாள் சந்தியா.

21

நீயிருக்கும் நெஞ்சத்தில்
வேறு யாரும் வரமுடியாது...
உன் நிழலாக நான் தொடர்வேன்.
உன் நினைவுகளை ஒருநாள் வெல்வேன்...
- ... காதலாகி... கசிந்துருகி... -

தன் வண்டியில் ஏறிக் கொண்டிருந்த ஜீவா குமாரைக் கண்டதும் கீழே இறங்கினான்.

''வாடா...'' என்றபடி ஜிம்மிற்குள் சென்றான்.

''வீட்டுக்குப் போயிருந்தேன். நீ இங்கேயிருப்பதாக அம்மா சொன்னாங்க. வீட்டுக்குச் சரியாகப் போவதில்லையாமே. ரூமிலேயே தங்கி விடுகிறாயாமே. ஏண்டா.''

''இனி... அடிக்கடி வீட்டுக்குப் போவேன்டா.''

குமாருக்கு காபி வரவழைத்துக் கொடுத்தான் ஜீவா. இருவரும் பொதுவாக சிறிது நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

''உன் கல்யாணத்தைப் பற்றி அம்மா வருத்தப் பட்டாங்கடா. நல்ல இடங்களில் பெண் வந்தும் நீ மாட்டேன்னு சொல்கிறாயாமே...''

கல்யாணத்துக்கு இப்போது அவசரமில்லை...''

இன்னும் சந்தியாவையே நினைத்துக் கொண்டிருக் கிறாயா?''

இது என்னடா கேள்வி? நான் என்றைக்குமே அவளைத்தானே நினைத்துக் கொண்டிருப்பேன்...?''

எனக்கென்னவோ நீ வீட்டில் சொல்வதைக் கேட்கமாட்டேன்னு தோணுது ஜீவா...''

வேறு பேசலாம் குமார்.''

குமார் பெருமூச்சுடன் மௌனமானான். இருவரும் பேசிக் கொள்ளவில்லை. சற்றுநேரம் கழித்து குமார்.

''நீ சந்தியாவைப் பார்த்தாயாமே...'', என்று கேட்டான்.

''யார் சொன்னது...?''

''சந்தியாதான் சொன்னாள்.''

''வேறு என்ன சொன்னாள்?''

''நீ மாறிவிட்டாய்ன்னு சொன்னாள்.''

''ஆமாம். நான் உஜாலாவுக்கு மாறிவிட்டேன்.''

''சந்தியாவின் பேச்சைவிடு. இப்போது நம் பேச்சிற்கு வரலாம்.''

''சொல்லு...''

''இந்த வாரக் கடைசியில் என் தங்கையின் நிச்சயதார்த்தம். அடுத்த மாதத்தில் முதல் வாரத்தில் கல்யாணம்.''

''நல்ல செய்திதானே. இதை ஏன் வந்தவுடன் சொல்லவில்லை?''

''இதைச் சொல்லத்தான் வந்தேன்... அம்மா பார்த்ததும் அவங்க உன்னைப் பற்றிக் கவலைப்பட்டாங்க அதுதான் பேச்சு வேறுதிசையில் மாறிவிட்டது.''

''அம்மாவிடம் சொன்னாயா?''

''சொல்லாமல் இருப்பேனா... நிச்சயதார்த்தத்திற்கு முடியாதாம். வேறு வேலை இருக்காம். கட்டாயம் கல்யாணத் துக்கு இன்விடேசன் தா வருகிறேன்னு சொன்னாங்க.''

''மேரேஜ் இன்விடேசன் அடித்து விட்டாயா?''

''இல்லை. இன்னும் நாள் இருக்கே. நீ நிச்சயத்திற்கு மறக்காமல் வந்து விடு...''

''மறப்பேனா?'' என்றான் ஜீவா அர்த்தத்துடன்.

குமாரின் தங்கை கவிதாவும் சந்தியாவும் நெருங்கிய தோழிகள். கவிதாவின் மூலமாகத்தான் குமாருக்கு சந்தியாவைத் தெரியும். அவள் கட்டாயம் கவிதாவின் திருமண நிகழ்வின் அனைத்து நிகழ்ச்சிகளிலும் பங்கேற்பாள்.

இது போதாதா ஜீவாவிற்கு?

கவிதாவின் நிச்சயதார்த்தம் நடந்த அன்று... அதிகாலை யிலேயே ஜீவா குமாரின் வீட்டிற்கு போய் விட்டான்.

அவன் எதிர்பார்த்தது போலவே சந்தியா வாசலில் மாக்கோலம் போட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அவள் போட்டுக் கொண்டிருந்த கோலத்தை உரசியபடி தன் வண்டியைக் கொண்டு சென்று நிறுத்தினான் அவன்... அவள் நிமிர்ந்து பார்த்தாள்...

வண்டியை விட்டு இறங்காமல் அலட்சியமாக முடியைக் கோதிவிட்டுக் கொண்டு ஜீவா அவளைப் பார்த்தான்.

[illegible] அவனுடைய பார்வையை சந்தியாவினால் [illegible] நேர் சந்திக்க முடியவில்லை. வேறுபக்கம் [illegible]த் திருப்பிக் கொண்டாள்.

''நான் ஏதும் உதவி பண்ணவா?'' என்றான் ஜீவா.

''ஆமாம் பெரிய உதவி பண்ண வேண்டும்.'', என்றாள் சந்தியா முகம் மாறாமல்.

''சொல் சந்தியா. உனக்கு உதவி செய்யத்தான் ஓடோடி வந்திருக்கிறேன். என்ன செய்ய வேண்டும்? வானத்தை வில்லாய் வளைக்கவா மேகத்தை போர்வையாக்கி [illegible]க்கவா...?'' ஜீவா அடுக்கு மொழியில் அள்ளி வீசினான்.

''அதையெல்லாம் ஒன்றும் கிழிக்க வேண்டாம்... நான் போட்டுக் கொண்டிருக்கும் கோலத்தை அழிக்காமல் உங்கள் [illegible]லரை அந்தப் பக்கமாக நகர்த்திக் கொண்டு போனால் அதுவே மிகப்பெரிய உதவி...'', என்றாள் சந்தியா அமைதியாக.

ஜீவாவிற்கு சிரிப்பு வந்தது. சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டு சந்தியாவை ஓர் பார்வை பார்த்தான்.

''நீ பெரிய உதவின்னு சொன்னதும் அது பெரிதாகத்தான் இருக்கும்ன்னு நான் நினைத்தேன்.''

''நினைப்பையெல்லாம் மூட்டை கட்டி வைத்து விட்டு நிஜத்திற்கு வாங்க... கனவு கண்டு கொண்டு இருக்காதீங்க.''

''பாரும்மா... அப்துல்கலாமே கனவு காணச் சொல்லி யிருக்கிறார். அவ்வளவு பெரிய மனிதர். நம் நாட்டிற்கே ஜனாதிபதியாக இருந்தவர். அவர் பேச்சைத் தட்டலாமா...?''

ஜீவா பச்சைப் பிள்ளை போல் முகத்தை வைத்துக் கொண்டு பேசியதைக் கண்ட சந்தியாவிற்கு... மனதிற்குள் ஆச்சரியம் குமிழிட்டது.

'இவனுக்கு இப்படியெல்லாம் கூடப் பேசத் தெரியு[illegible]

ஜீவா அவளைப் பார்த்துக் கொண்டே வண்டி[illegible] பின்னால் நகர்த்தி... சரியாக நிறுத்திப் பூட்டினான். மீண்[illegible] கோலத்தின் அருகே வந்து ஒரே தாவலில் அதை தா[illegible] கடந்தான்.

அதை எதிர்பார்க்காத சந்தியா. ஆச்சரியத்துடன் வி[illegible] விரித்து இமைகளை கொட்டி விழித்தாள்.

22

உனைப் பார்த்த அந்நொடியில்...
உயிர்த்தெழுந்தேன்... கண்மணியே...
நீ பிரிந்து சென்ற அந்நொடியில்...
உயிர் குறைந்தேன்... பொன் மணியே...
- ... காதலாகி... கசிந்துருகி... -

இமை கொட்டி விழித்துப் பார்த்த சந்தியாவை வெற்றிப் பெருமிதத்துடன் பார்த்து 'எப்படி?' என்ற பாவனையுடன் புருவம் உயர்த்தினான் ஜீவா...

'ஆஹா. இவன் கண்டுபிடித்து விட்டானே...' என்ற எச்சரிக்கை உணர்வுடன் சந்தியா முகத்தை கடுமையாக்கிக் கொண்டாள்.

''என்ன... பெரிய ஒலிம்பிக்கில் லாங் ஜம்ப் பண்ணி விட்டது போல இப்படிக் காலரை தூக்கி விட்டுக்கறீங்க?''

''தோடா... என்னையே நீ கலாய்க்கறியா? இந்நேரம் வரைக்கும் ஈ வாயில் போவது கூடத் தெரியாமல் வாயைப் பிளந்து நான் தாவி கோலத்தைக் கடப்பதைப் பார்த்துக்

[illegible] விட்டு என்னமாய் பல்டி அடிக்கிற... சூப்பர் [illegible].''

[illegible] அடித்து கோலத்தைத் தாண்டியது நீங்கள்தான். [illegible]...''

[illegible]யோ கோலத்தில் என் கால்விரல் நகம் கூடப் [illegible] தாண்டி விட்டேனில்ல. அதைப் பாராட்டுவாயா. [illegible] விட்டுவிட்டு வம்பு இழுக்கறே...''

''அனுமார் கூடத்தான் கடலைத் தாண்டினார். வானரம் [illegible]வது இயற்கையான விசயம்தானே... அதற்குப் போய் [illegible] பாராட்டுவிழா நடத்துவாங்களா...?''

''வானரமா? நானா?''

''வேறு யார் மரத்துக்கு மரம் தாவுவதைப் போல கோலத்தைத் தாண்டியதாம்...?''

''ஆக... என்னைக் குரங்காக்கிட்ட...''

ஜீவா... எந்தவித உணர்ச்சியையும் காட்டாமல் வினவ... சந்தியாவினால் இப்போது சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லை.

அவள் அரிசிப் பற்கள் தெரிய சிரித்தவாறு கோலத்தைத் தொடர்ந்தாள்... சந்தியாவிற்கு காபியை எடுத்துக் கொண்டு வாசலுக்கு வந்த கவிதா ஜீவாவைப் பார்த்ததும்

''வாங்கண்ணா...'' என்று வரவேற்றபடி. காபியை அவன் கையில் கொடுத்து விட்டாள்.

''ஏண்டி கை வலிக்கக் கோலம் போடுவது நான் காபியை நீ கொடுப்பது உன் அண்ணனிடமா? இது உனக்கே அநியாயமாய் தோணலையாடி.'' சந்தியா கவிதாவிடம் சண்டைக்குப் போனாள்.

''அண்ணனைப் பார்த்ததும் எனக்கு எல்லாமே மறந்து போச்சு. நீ கோலம் போட்டு முடிச்சாச்சா? உள்ளே வா. நாம ரெண்டு பேரும் சேர்ந்தே காபி சாப்பிடலாம்.'', என்று சந்தியாவை சமாதானப்படுத்தினாள் கவிதா.

''ம்ம்.'' என்று காபியை வாசனை பிடித்த ஜீவா சந்தியாவை ஜாடையாகப் பார்த்துக் கொண்டே கவிதாவிடம்

''என்ன மணம். என்ன மணம். காபின்னா இதுதான் காபி...'', என்றான்.

''அதைக் குடித்து விட்டுச் சொல்லச் சொல்லு கவிதா. வெறுமனே வாசம் பிடித்துவிட்டுச் சொல்ல வேண்டாம்ன்னு சொல்லு.'' சந்தியா நொடித்துக் கொண்டே கூறினாள்.

''ஸ்... ஆ...'', காபியை ரசித்துக் குடித்தான் ஜீவா...

''ம்ம். அப்படியே மாடு கழனித் தண்ணியைக் குடிப்பது போலவே இருக்கு...'', என்றாள் சந்தியா.

''என்னை வேண்டுமானால் மாடுன்னு சொல்லு. நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்... ஆனால் கள்ளிச் சொட்டு போல இருக்கும் இந்தக் காப்பியைப் போய் கழனித் தண்ணின்னு நீ சொல்லலாமா சந்தியா... இதைச் சொல்ல உனக்கு எப்படி சந்தியா மனது வந்தது.'', என்று உணர்ச்சி மயமாகி நடிகர் திலகம் போல்... ஏற்ற இறக்கத்துடன் கேட்டான் ஜீவா...

கவிதா கலகலவென்று சிரித்துக் கொண்டே சந்தியாவைப் பார்த்தாள்...

''நீ ஜீவா அண்ணனைக் கிண்டலடித்து விட முடியுமா? அவரை யாருன்னு நினைத்த?''

''உன் பிரண்ட் தானே. நீ வருவதற்கு முன்னால் மேடம் என்னைக் குரங்குன்னு நினைத்தாங்களாம். இப்போது மாடுன்னு சொல்லி விட்டாங்க. ஆக மொத்தம் அம்மை

யாருக்கு என்னைப் பார்த்தால் நான்கு கால் ஜீவராசிகள்தான் நினைவுக்கு வருகின்றது. மனித இனம் நினைவுக்கு வருவதே இல்லை.''

ஜீவா கிண்டலாக சந்தியாவைப் பார்த்துக் கொண்டே கூறவும் கவிதா ஆச்சரியத்துடன் சந்தியாவைப் பார்த்தாள்.

''ஏன் சந்தியா அண்ணனையா குரங்குன்னு சொன்ன?''

''ச்சு. அதெல்லாம் இல்லைடி அவர் பொய் சொல்கிறார்.''

''ஜீவா அண்ணன் பொய்யே சொல்லமாட்டாங்க. தெரியுமா?''

''உன் பிரண்டிற்கு எங்கே அதெல்லாம் தெரியப் போகுது? அவங்களுக்குத்தான் நல்லதே கண்ணுக்குத் தெரியாதே...''

''கவிதா உன் அண்ணனை வாயை மூடச் சொல்லு. அவர் கோலத்தை ஒரே தாவாக தாவி விட்டு பெரிதாய் பெருமை பீற்றல் களஞ்சியமா பீற்றிக் கொண்டார். நான் அனுமார் கடலைத் தாண்டிய போது கூட இப்படிப் பெருமையாய் பார்த்திருக்க மாட்டாருன்னு சொன்னேன். அதைத்தான் இப்படிச் சொல்கிறார்.''

''ஏண்டி அனுமார்ன்னு என் அண்ணனைப் பார்த்து எப்படி நீ சொல்லலாம். அவருடைய ஹேண்ட்சம்மான ஃபேஸ் அப்பீரியன்ஸைப் பார்த்து எத்தனைப் பெண்கள் அவரை சைட் அடிக்கிறாங்க தெரியுமா?''

''எனக்குத் தெரியாது. நான் அதைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை...''

இதைச் சொல்லிக் கொண்டே சந்தியா... ஜீவாவைப் பார்க்காதது போல் பார்த்து வைத்தாள். முன்பைவிட ஜீவா

இப்போது கம்பீரமான அழகனாக அவள் கண்களுக்குத் தெரிந்தான்.

23

பூ வாசத்தோடு காற்று வந்து...
என் முகத்தில் பட்டது...
அது உன்னைத் தொட்ட காற்று என்று...
என் மனதிற்குப் பட்டது...
- ... காதலாகி... கசிந்துருகி... -

ஜீவா சந்தியாவின் கள்ளப் பார்வையைக் கவனித்து விட்டான். வாசலில் காய்கறியைத் தள்ளுவண்டியில் போட்டு விற்றுக் கொண்டிருந்த வியாபாரியின் வண்டியிலிருந்து ரேடியோ பாடியது.

"கள்ள மலர் சிரிப்பிலே...
கண்களின் அழைப்பிலே...
கன்னி மனம் விழுந்ததம்மா..."

பாட்டைக் கேட்ட ஜீவா கண்களில் சிரிப்போடு...

"என்ன ஒரு பொருத்தமான பாட்டு.", என்று சொன்னான்.

சந்தியா சட்டென்று அவன் சொன்னதைப் புரிந்து கொண்டாள்.

'நான் பார்த்ததைச் சொல்கிறேன்.' அவளுக்கு முகம் சிவந்து விட்டது...

"என்னண்ணா... பாட்டெல்லாம் தூள் பரக்குது." என்று கேட்டாள் கவிதா...

"இந்தக் கள்ளப் பார்வை... கள்ளச்சிரிப்பு... இதைப் பற்றியெல்லாம் நீ என்ன நினைக்கிற கவிதா...", என்றான் ஜீவா.

அவனுடைய குறும்புப் பார்வை தன் முகத்தில் படர்வதை உணர்ந்து கொண்ட சந்தியா..

"கவிதா வா நாம் வீட்டிற்குள் போகலாம்." என்று சொல்லியவாறு வீட்டுக்குள் போக யத்தனித்தாள்.

"பொறுடி... இப்ப எதுக்கு வீட்டுக்குள்ள போகனும்னு பறக்கிற? வாசலில் கிறுகிறுன்னு காத்து வருது. அண்ணன் வேற ஜாலியாய் பாட்டெல்லாம் பாடிக்கிட்டிருக்கிறார். இப்ப உள்ளே போய் என்னத்தை செய்யப் போகிறோம். கொஞ்ச நேரம் காற்றாட இங்கேயே நிற்கலாமே..."

"உங்க அண்ணன் பாடும் பாட்டைக் கேட்பதற்குப் பதில் கழுதை கத்துவதைக் கேட்கலாம். இதைவிட கழுதையின் பாட்டு எவ்வளவோ அருமையாக இருக்கும்.", என்று சந்தியா சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே கவிதா அவளிடம் சண்டைக்கு வந்து விட்டாள்.

"என்னடி நானும் பார்த்துக்கிட்டே இருக்கேன். நான் வருவதற்கு முன்னாடி அண்ணனை குரங்குன்னு சொல்லியிருக்கிற... நான் வந்த பின்னால் என் முன்னாலேயே மாடுன்னு சொன்ன இப்ப கழுதைன்னு சொல்கிற... நீ உன் மனதில் என்னதான் நினைத்துக்கிட்டு இருக்க?"

"பாரு கவிதா. நான் உன் அண்ணனின் பேச்சிற்கே வரவில்லை... எது எப்படின்னாலும் நான் இவரை கழுதைன்னு சொல்லவே இல்லை. அப்படிச் சொன்னால் கழுதை கோபித்துக் கொண்டு... என்னுடன் சண்டைக்கு வந்துவிடாதா..."

"ஏய்ய் என்னடி உனக்கு இப்படி வாய் கிழியுது? அண்ணா இவள் பேசுவதைக் கேட்டீங்களா?''

கவிதா ஜீவாவிடம் புகார் செய்ய... அவனோ.

"ஹா. ஹா." என்று சந்தியா கூறுவதை ரசித்துச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தான்.

"கவிதா உன் பிரண்ட் என்னை என்ன வேண்டு மானாலும் சொல்லித் திட்டிக் கொள்ளட்டும். ஆனா 'அனுமார்.'ன்னு மட்டும் சொல்ல வேண்டாம்ன்னு சொல்லு ஏன்னா அனுமார் கட்டைப் பிரம்மச்சாரி. நான் குடியும் குடித்தனமுமாய் இருக்கனும்ம்னு ஆசைப்படுகிறவன்."

ஜீவாவின் பார்வை சந்தியாவின் பக்கம் மொய்க்க கவிதா யோசனையுடன் சந்தியாவைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். சந்தியா ஜீவாவின் பார்வையைத் தவிர்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

'இவங்க இரண்டு பேரும் நல்லாப் பேசிக்குவாங்களே. இப்ப ஏன் இப்படி ஜாடையாய் பார்த்துப் பேசிக்கிறாங்க.'

"ஆக உன் அண்ணன் மாடாகவும் கழுதையாகவும் இருக்க ஆசைப்படுகிறார் போல கவிதா.''

"இப்ப உனக்கு காபி வேணுமா வேணாமா?''

கவிதா கறாராகக் கேட்டாள் சந்தியா.

"அடிப்பாவி. காலைக் காப்பியில் கை வைத்து விட்டாயா?'' என்று கேட்டாள்.

"அப்போ பேசாமல் வாயை மூடிக் கொண்டு என் பின்னால் வா. என் ஜீவா அண்ணனைக் கிண்டலடித்தால் நான் பச்சைத் தண்ணீர் கூடத் தரமாட்டேன்...''

"ம்ஹீம் உன் கூடப் பிறந்த அண்ணனிடம் கூட நீ இப்படி பாசமழையைப் பொழிந்திருக்க மாட்டாய். இந்த அண்ணன்

மேல் பாசத்தை கொட்டோ கொட்டுன்னு கொட்டுகிறாய். பார்த்தும்மா பாசம் அதிகமானால் வழுக்கி விட்டுவிடும்.''

சந்தியா மீண்டும் மறைமுகமாய் ஜீவாவை வம்புக்கு இழுக்க அவன் மீசைக்குள் சிரித்தான்.

"அதற்காக பாசத்தைக் காட்டாமல் இருந்தாலும் அது கட்டாந்தரையாகி விடும்.'' என்று அவன் பதிலுக்குச் சொல்ல

"வெல்டன் அண்ணா. இப்படித்தான் போட்டுத் தாக்க வேண்டும்,'' என்று ஜீவாவிற்கு கை கொடுத்தாள் கவிதா.

சந்தியா... பொய் கோபத்துடன் வீட்டுக்குள் சென்று விட கவிதாவும் ஜீவாவும் அதைப் பார்த்துச் சிரித்தனர்.

சிரித்துக் கொண்டே திரும்பி கவிதாவின் முகத்தைப் பார்த்த ஜீவா திகைத்தான். கவிதா சிரிப்பில்லாமல் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

"என்னம்மா?''

"சந்தியாவிற்கும் உங்களுக்கும் இடையில் என்ன நடந்தது?''

கவிதாவின் இந்த நேரிடையான கேள்வியை ஜீவா எதிர்பார்க்கவே இல்லை... அவன் முகத்திலும் சிரிப்பு மறைந்தது...

24

உன் பார்வைக்காக ஏங்கி நிற்கும்...
உண்மையான காதலன் நான்...
எனைவிட்டு வேறுதிசை ஏன் பார்த்தாய்?

எனைப் போல் இப்புவியில் யாரிருப்பார்?
- ... காதலாகி... கசிந்துருகி... -

''கவிதா...''

''நான் ஏன் இப்படிக் கேட்கிறேன்னு நினைக்கறீங்க அண்ணா...?''

ஜீவாவின் தலை 'ஆமெ'ன்ற பாவனையில் மேலும் கீழும் அசைந்தது.

''உங்க கிட்டயும் சந்தியாகிட்டயும் வித்தியாசம் தெரியுதுண்ணா. நீங்க எப்போதும் கலகலப்பானவர்தான். புதிதாய் ஜோக்கடிக்கவில்லை. புதிதாய் சிரிக்க வைக்க வில்லை. ஆனால் சந்தியா எப்போதும் சோகமாகவே இருப்பாள். உங்களிடம் சோகமாகத்தான் பேசுவாள். ஆனால் நேரடியாய் உங்கள் முகத்தைப் பார்த்துப் பேசுவாள். நீங்களும் சந்தியா இருக்கும் போது ஜாலியாக பேச மாட்டீங்க. இப்போ எல்லாமே தலைகீழாய் மாறியிருக்கே. என்ன விசயம்?''

''சந்தியா உன்னிடம் எதுவும் சொல்லவில்லையா?''

''ஊஹூம்.''

ஜீவாவின் மனதில் மீண்டும் சாரல் அடித்தது. உயிர்த் தோழியிடமும் சந்தியா உண்மையை மறைத்திருக்கிறாள்.

''கவிதா.''

''என்னண்ணா?''

''நான் சந்தியாவைக் காதலிக்கிறேன்ம்மா.''

இதைக் கேட்டதும் - கவிதா குதூகலித்தாள்.

''நிஜமாகவா அண்ணா. இதை சந்தியாவிடம் சொல்லி விட்டீங்களா?''

''ம்ம்ம்.''

''அவள் என்ன சொன்னாள்?''

''முடியாதுன்னு சொன்னாள்.''

''வாட்...?''

கவிதா அதிர்ச்சியுடன் ஜீவாவின் முகத்தைப் பார்த்தாள். இப்போதுதான் அவள் அவன் முகம் வாடியிருந்தது... இளைத்திருந்தான்... கண்களில் பட்டது.

''என்ன அண்ணா சொல்கிறீங்க?''

''சந்தியா என் காதலை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை கவிதா... என் முகத்தைப் பார்த்து பேச மறுத்து விட்டாள். பிரண்ட் ஷிப்பை நான் தப்பாப் புரிஞ்சுக்கிட்டேன்னு சொல்லி என்னுடன் சண்டை போட்டாள்.''

''கடவுளே... இவள் ஏன் இப்படிப் பண்ணுகிறாள்? உங்களைப் போல ஒரு துணை கிடைக்க இவள் கொடுத்து வைத்திருக்க வேண்டாமா...?''

ஜீவா பதில் பேசவில்லை. கவிதாவிற்கு ஆற்றாமையாக இருந்தது.

''அதனால்தான் நீங்க கொஞ்ச நாளாய் எங்க வீட்டிற்கு வராமல் இருந்தீங்களா?''

''குமாரின் முகத்தில் நான் எப்படிம்மா விழிப்பது?''

''ஐயே இது என்னண்ணா. அவள்தான் உங்களைப் புரிந்து கொள்ளாமல் பேசுகிறாளன்னா நீங்களும் இப்படி இருக்கறீங்க. அப்படி நீங்க என்ன தப்பைப் பண்ணிட்டீங்க?''

''காதலைச் சொல்லி விட்டேனேம்மா. அதை மனதில் மறைத்துக் கொண்டு நான் நடித்திருக்க வேண்டும். அதை விட்டுவிட்டு உண்மையைச் சொன்னேனில்லையா...

அதற்குத் தான் அவள் என் முகம் பார்க்காமல் விலகிப் போய் என்னைத் தண்டித்தாள்ம்மா...''

''நீங்க சும்மா இருங்கண்ணா... நீங்க ஏன் இப்படி கில்ட்டியாய் பீல் பண்ணுகிறீங்க. அண்ணனின் முகத்தில் விழிக்க முடியாத பெரிய தப்பை ஒன்னும் நீங்க பண்ணி விடவில்லை...''

கவிதாவின் கோபம் ஜீவாவின் மனதிற்கு இதமாக இருந்தது. வாசலில் லேசாக வெயில் ஏற ஆரம்பித்திருந்தது.

''நீங்க உள்ளே வாங்கண்ணா.''

''ம்ம். வருகிறேன்.''

வீட்டுக்குள் திரும்பப் போன கவிதா சற்று நிதானித்தாள்.

''அண்ணா. ஒரு நிமிசம்.''

''என்னம்மா...''

''இப்போ எப்படி உங்களிடம் பேசுகிறாள்?''

ஜீவா மர்மப் புன்னகையொன்றை உதிர்த்தான்.

''அதுவா அது ஒரு பெரிய கதைம்மா. நான் ஏறக்குறைய செத்துப் பிழைத்து திரும்பி வந்திருக்கிறேன்.''

''அண்ணா...''

''ஆமாம் கவிதா தற்கொலை செய்து கொள்ள தூக்க மாத்திரைப் பாட்டிலையெல்லாம் எடுத்துவிட்டேன். செத்துப் போனால் இவளைப் பார்க்க முடியாதுங்கிற ஒரே காரணத்துக்காக மாத்திரைகளை விழுங்கவில்லை.''

''என் ஜீவா அண்ணனா இதைச் செய்யப் போனது? நீங்க தைரியசாலியாச்சேண்ணா.''

''ஆனால் நான்தான் காதலித்து தொலைத்து விட்டேனே.''

கவிதாவிற்கு கேட்கச் சகிக்கவில்லை. இவனிடம் என்ன குறையைக் கண்டு சந்தியா வெறுத்து விலகினாள் என்று அவள் நினைத்தாள்.

25

ஓர்வழிப் பாதை பயணம் இது...
ஒருவர் மட்டும் குடியிருக்கும் மனது இது...
விலை கொடுக்க நினைத்தாலும் முடியாத...
விலை மதிப்பில்லாத என் இதயம் இது...
- ... காதலாகி... கசிந்துருகி... -

ஜீவாவை சிறு வயது முதலே கவிதா அறிவாள். அவன் இருக்கும் இடத்தில் கலகலப்பு குடியிருக்கும். அப்பேர்ப் பட்டவன் மரணத்தின் விளிம்பைத் தொட்டுத் திரும்பியிருக்கிறான் என்பதை நினைத்துப் பார்க்கவே அவள் நெஞ்சம் நடுங்கியது.

'இவன்தான் எவ்வளவு பூஞ்சை மனம் கொண்டவன்.' அவள் வியப்புடன் ஜீவாவைப் பார்த்தாள்.

'இவனது அன்பை சந்தியா புரிந்து கொள்ள முடியாது. அவள் எல்லாரையும் சந்தேகப்பட்டே பழக்கப்பட்டவள். சூடுபட்ட பூனை... ஆறிய பாலைப் பார்த்தாலும் வாய் வைக்க அஞ்சுவதைப் போல... சந்தியா உண்மையான காதலைக் கண்டு அஞ்சி விலகுகிறாள்.'

''நீங்க இந்த அளவுக்கு உடைவீங்கன்னு நான் நினைத்தே பார்க்கவில்லை அண்ணா.''

''ம்ம். என்ன பாடுபட்டாலும் உன் பிரண்ட் மனம் மசிய மாட்டேன்னு சொல்லிட்டாள். நானும் வேறு வகையில்

அவளை வம்புக்கு இழுத்து என்னுடன் வைத்திருக்கிறேன்.''

''எப்படி...?''

''அவளுக்கு என்னைக் கண்டு பயம்னு சொன்னேன். என்னோடு நட்பாகப் பழகினால் காதலித்து விடுவோம்னு அவள் பயந்து விலகுகிறாள்னு சொன்னேன். இல்லைன்னு புரூவ் பண்ண என்ன செய்யனும்னு கேட்டாள். என்னோடு எப்போதும் போல் பழகனும்னு சொன்னேன்...''

''குட். சரியாகத்தான் அட்டாக் பண்ணியிருக்கீங்க.''

''அதுதான் என் முகம் பார்க்காமல் என்னோடு பேசி பழகுகிறாள்.''

'அவள் உங்கள் முகம் பார்க்காமல் பேசுவதற்கு காரணம் வெறும் பிடிவாதம் மட்டுமில்லை.'

கவிதா மனதிற்குள் நினைத்ததை ஜீவாவிடம் சொல்லவில்லை.

''வாங்க அண்ணா.'' என்று ஜீவாவை உள்ளே அழைத்துக் கொண்டு போனாள்.

ஹால் சோபாவில் அமர்ந்திருந்த சந்தியா காபி குடித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

''யாருடி காபி கொடுத்தது.'' என்று கவிதா கேட்டாள்.

''எதற்கு கேட்கிறாய்? ஏன் இவளுக்கு காபி கொடுத்தீங்கன்னு அவங்களைத் திட்டப் போகிறாயா?'' என்று மேல் பார்வை பார்த்தபடி சந்தியா கேட்டாள்.

''உன் புத்தி எதையும் ஒழுங்காகவே யோசிக்காதுன்னு தான் எனக்குத் தெரியுமே...''

கவிதா சந்தியாவின் அருகே அமர ஜீவா அவர்களுக்கு எதிரே இருந்த சோபாவில் அமர்ந்தான்.

''என்ன கவி பேச்செல்லாம் ஒரு தினுசா இருக்கு. யாரும் என்னைப் பத்தி உன்னிடம் போட்டுக் கொடுத்து விட்டாங்களா?''

சந்தியாவின் பார்வையில் வெப்பம் வந்திருந்தது... ஜீவா கைகளை விரித்து தோளை அசட்டையாக குலுக்கினான். அவனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சந்தியாவை தன்பக்கம் திருப்பி...

''என்னைப் பாருடி'' என்றாள் கவிதா கோபமாக.

''உன்னைப் பார்க்கத்தான் உன் வுட்பி வரப் போகிறாரே.''

சந்தியா சட்டென்று பேச்சை மாற்றி விட்டாள்...

சமையலறைக்குள் இருந்து ஈரக் கைகளை புடவை முந்தானையில் துடைத்தபடி வந்த ரேணுகா ஜீவாவைக் கண்டதும் முகம் மலர்ந்தாள்.

''வந்துட்டியா ஜீவா. கையும் ஓடலை. காலும் ஓடலை. எப்படித்தான் இந்த விசேசத்தை நல்லபடியாய் நடத்தி முடிக்கப் போகிறோமோன்னு பயந்துக்கிட்டே இருந்தேன். நல்ல வேளை. கை கொடுக்க நீ வந்துவிட்ட'', என்றாள் நிம்மதியுடன்.

''ஏம்மா. இது என் தங்கச்சி கல்யாண நிச்சயதார்த்தம். நான் வராமல் இருப்பேனா... என்ன செய்யனும்னு சொல்லுங்க. ஒரு நொடியில் செய்து முடித்து விடுகிறேன்.''

''வாசலில் ஷாமியானா கட்ட வேண்டும். மொட்டை மாடியிலயும் கட்டி விட்டால் தேவலை. விருந்தை மொட்டை மாடியில் கொடுக்கலாமுன்னு நினைக்கறேன். நீ என்ன நினைக்கற?''

"நீங்க நினைக்கிறதைத்தான் நானும் நினைக்கறேன்."

"மொத்தமாய் எண்பத்தி ஏழு சேராவது வாடகைக்கு எடுத்து வந்து விடனும்னு நான் நினைக்கிறேன். நீ என்ன நினைக்கறே?"

"நீங்க சரியாக சொல்லியிருக்கீங்கன்னு நினைக்கிறேன்."

"நீண்ட டைனிங்டேபிள்களை மொட்டை மாடியில் ஷாமியானா கட்டிவிட்டு வரிசையாக போட்டுவிட்டால் நல்லதுன்னு நான் நினைக்கிறேன். நீ என்ன நினைக்கறே."

ரேணுகா இதைக் கேட்டுவிட்டு ஜீவாவின் முகம் பார்த்தாள். அவன் பதில் சொல்ல வாய் திறக்கையில் அவனை முந்திக் கொண்டு சந்தியா பதில் சொன்னாள்.

26

உன்னோடு ஒருநாள்...
உயிராய் வாழ்ந்திடவே...
என் மனம் துடிப்பதை...
ஏனடி... நீ அறிய மறுக்கிறாய்...?
- ... காதலாகி... கசிந்துருகி... -

"அவர் என்ன ஆண்ட்டி சொல்லப் போகிறார்? நீங்க நினைத்ததையே அவரும் நினைத்ததாகச் சொல்லப் போகிறார்."

சந்தியா கிண்டலுடன் சொல்லவும் கவிதா சிரித்தாள். ரேணுகா சந்தியாவைக் கோபித்துக் கொள்ள முடியாதவளாய் மகளைக் கோபித்துக் கொண்டாள்.

"என்ன கவிதா இது ஜீவாவைக் கிண்டல் பண்ண எங்கே கற்றுக் கொண்டாய்?"

"இதோ இவளிடமிருந்துதான் கற்றுக் கொண்டேன்."

கவிதா சட்டென்று சந்தியாவின் பக்கம் கைகாட்ட அவள் அதை மறுத்தாள்.

"இவள் சும்மா சொல்கிறாள் ஆண்டி. நான் ஏன் யாரையும் கிண்டல் பண்ணப் போகிறேன்?"

"வாயடித்தது போதும். முதலில் எல்லாரும் சாப்பிட வாங்க. கொஞ்ச நேரத்தில் ஊரிலிருந்து நம்ம சொந்தக் காரங்க வந்து குமிஞ்சிடுவாங்க. அவங்களுக்கு மதிய விருந்து ரெடி பண்ணனும். மாப்பிள்ளை வீட்டிலிருந்து சாயங்காலமே வந்து விடுவாங்க. அவங்களுக்கு வந்தவுடனேயே, காபி டிபனைக் கொடுக்க வேண்டும்... நல்லபடியா நிச்சயதார்த்தம் நடந்து முடிந்தவுடனேயே ராத்திரி விருந்தை சிறப்பாக் கொடுக்கணும். ஸ்ஸ். அப்பா. இப்பவே கண்ணைக் கட்டுதே ஜீவா..."

"நீங்க ஏம்மா கவலைப்படறீங்க. நானிருக்க பயமேன். எல்லாத்தையும் நான் பார்த்துக்கறேன். நீங்க முதலில் கொஞ்சம் உட்காருங்க. கவிதா அம்மாவுக்கு ஃபேனைப் போடு...", என்று ஜீவா அக்கறையாக ரேணுகாவின் கையைப் பிடித்து உட்கார வைத்தான்.

"கவி. ஃபேன் ஏற்கனெவே சுற்றிக்கிட்டுத்தான் இருக்கு.", என்றாள் சந்தியா கேலியாக.

"எல்லாம் எனக்கும் தெரியும் கவி. கொஞ்சம் வேகத்தை அதிகப் படுத்துன்னு சொன்னேன்.", என்று சமாளித்தான் ஜீவா.

‘‘உன் அண்ணனிடம் இருக்கிற குவாலிபிகேசன்களிலேயே இந்த சமாளிபிகேசன்தான் பெரிய குவாலிபிகேசன்.’’ என்றாள் சந்தியா.

‘‘அரட்டை அடித்தது போதும். எல்லாரும் சாப்பிட வாங்க. சந்தியா கவிதா சாப்பிட்டவுடன் அவள் கைகளில் மெஹந்தி வரைந்து விடு...’’

‘‘ஆகட்டும் ஆண்டட்டி...’’

‘‘அப்புறம் மதியத்திற்குமேல் பியூட்டி பார்லரில் இருந்து வந்து விடுவாங்க. அதனால் நீங்க இரண்டுபேரும் கொஞ்சம் தூங்கி எழுந்து விடுங்க.’’

‘‘அதெல்லாம் நான் கவிதாவைப் பார்த்துக் கொள்கிறேன் ஆண்ட்டி...’’

சந்தியா பொறுப்பாய் பதில் சொல்லிக் கொண்டிருப்பதை கவனித்துக் கொண்டே ஜீவா

‘‘குமார் எங்கேம்மா?’’ என்று ரேணுகாவிடம் கேட்டான்.

‘‘சொந்த பந்தம் எல்லாம் பஸ் ஸ்டாண்டில் இறங்கிக் கொண்டு போன் பண்ணுவாங்க. ஒவ்வொரு செட்டாய் போய் கூப்பிட்டுக் கொண்டு வர இன்று ஒரு நாள் வாடகை கொடுத்து வேனைப் பிடித்து விடலாமுன்னு முடிவு செய்தோம். காலையில் வேனைப் பேசிக் கூப்பிட்டுக் கொண்டு வரப் போனான். இன்னும் ஆளைக் காணோம்.’’

‘‘அப்பா. எங்கே போய்விட்டார்?’’

‘‘ஷாமியானாவையும் நாற்காலி டேபிள்களையும் வாடகைக்கு எடுத்துக் கொண்டுவர இவர் இந்தப் பக்கம் போனார். இன்னும் இவரையும் ஆளைக் காணோம்.’’

‘‘அப்படியா...?’’

‘‘இரண்டும். இரண்டு அகப்பை... இரண்டுமே கழண்ட அகப்பை... நீயே சொல்லு ஜீவா. இவங்களை வைத்துக் கொண்டு நான் எப்படி இந்த விசேசத்தை நல்லபடி நடத்தி முடிப்பேன். இப்பவே எனக்கு குளிரும் காய்ச்சலும் வரும் போல இருக்கே.’’

‘‘இரண்டு பேருமே வேலையாகத்தானேம்மா போயிருக்காங்க.’’

‘‘என்ன வேலை செய்து என்ன செய்ய? செய்ய வேண்டிய முக்கியமான வேலையை இன்னும் செய்யவில்லையே.’’

‘‘எதைச் சொல்கிறீங்க?’’

‘‘அதுதான்ப்பா சாப்பாடு... பத்துப்பேருக்கு என்னால் சமைத்துப் போட முடியும். இருநூறு பேருக்கு விருந்து சமைக்க முடியுமா?’’

‘‘முடியாதுதான்.’’

‘‘ஊரில் இருந்து மதியமே சொந்த பந்தம் வந்து இறங்கிவிடும். அவங்களுக்கு சாப்பாட்டுக்கு சொல்ல வேண்டும்... நைட் விருந்திற்கு இன்னும் ஆர்டர் கொடுக்கவில்லை. இருக்கவே இருக்கிறது சாயங்கால காபி டிபன். அதற்கு என்ன செய்யனும் ஏது செய்யனும்னு ஒரு பேச்சும் சொல்லவில்லை.’’

ரேணுகா அங்கலாய்த்துக் கொண்டிருந்த போது வாசலில் வேன் சத்தம் கேட்டது.

‘‘குமார் வந்து விட்டான் போல.’’ என்று எழுந்து வாசலுக்குச் சென்றான் ஜீவா.

சற்று நேரத்தில் குமாரும் அவனும் ஷாமியானா பந்தல்களுடன் வீட்டிற்குள் வந்தார்கள். ரேணுகா கவலை

நீங்கியவளாக எழுந்து வாசலுக்கு சென்றாள். எல்லாரு வாடகை நாற்காலிகளை இறக்கிப் போட ஆரம்பித்தனர்.

27

நிலைக் கண்ணாடியில் என் முகம் பார்த்தேன்...
என் முகம் தெரியாமல் உன் முகம் தெரிந்தது...
நினைவுகள் எல்லாம் நீயாகிப் போனதால்...
நானே... நீயாக மாறிப் போனேன்...
- ... காதலாகி... கசிந்துருகி... -

கவிதாவின் கைகளுக்கு மெஹந்தி இட்டுக் கொண்டே பம்பரமாய் சுழன்ற ஜீவாவைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் சந்தியா.

''ஹலோ ஹோட்டல் சிவ ஜோதியா. மதிய லன்சுக்கு அறுபது சாப்பாடு வேண்டுமே... இல்லை வீட்டுக்கு கொண்டு வந்து டோர் டெலிவரியாய் கொடுத்துவிட வேண்டும் ஆமாம். பனிரெண்டு மணிக்கெல்லாம் வந்து விடவேண்டும்.''

செல்போனில் பேசி முடித்தவன் ரேணுகாவின் பக்கம் திரும்பி

''அம்மா அறுபது சாப்பாடு வாங்கினால் நூறு பேர் தாராளமாய் சாப்பிடலாம். போதுமில்லையா.'', என்று கேட்டான்.

''போதும் ஜீவா. இதுவே மிச்சமாக இருக்கும்.''

''கூடுதலாக இருந்தால் இல்லாதவர்களுக்கு கொடுத்து விடலாம்மா. பற்றாமல் போய்விடக்கூடாது.''

''இதுவே தாராளம் ஜீவா.''

ரேணுகாவின் பதிலில் திருப்தி அடைந்தவன் மீண்டும் செல் போனில் பேச ஆரம்பித்தான். சற்றுத் தள்ளி நின்று பேசியவன் ரேணுகாவின் அருகே வந்து

''அம்மா எனக்குத் தெரிந்த மெஸ்ஸில் நைட் டின்னருக்கு ஆர்டர் கொடுத்து விடலாமா?'' என்று கேட்டான்...

''நல்லா இருக்குமா ஜீவா?'' கவலையுடன் வினவினாள் ரேணுகா...

''பிரமாதமாய் இருக்கும்மா. மதிய சாப்பாட்டிற்கே அவங்களிடம் சொல்லலாமென்றுதான் நினைத்தேன். ஆனால் அவர்களுக்கு செய்து கொடுக்க டைம் வேண்டும்... அதனால்தான் நைட் டின்னருக்கு ஆர்டர் கொடுத்து விடலாம்ன்னு நினைத்து விட்டுவிட்டேன்.''

''நீ சொன்னால் சரியாகத்தான் இருக்கும். செய்.''

ரேணுகா ஜீவாவிடம் காட்டிய நம்பிக்கையைக் கண்டு சந்தியாவிற்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

ரேணுகா யாரையும் அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் நம்பிவிட மாட்டாள். ஆரம்பகாலத்தில் சந்தியாவையே ஆயிரம் கேள்விகள் கேட்டுவிட்டு அப்புறம் பழகிப் பார்த்தபின் தான் வீட்டுக்குள் அனுமதித்தாள்.

யாரையும் எடை போட்டு பழகும் ரேணுகா இந்த ஜீவாவிடம் மட்டும் அவ்வளவு மரியாதையையும் பாசத்தையும் வைத்திருக்கிறாள் என்றால் ஜீவா உண்மையிலேயே பெரிய ஆள்தான்.

''என்னடி ஜீவா அண்ணனையே விழுங்கி விடுவதைப் போல பார்க்கிற?'' என்று கேட்டாள் கவிதா.

''ஒன்றுமில்லையே...'', என்று மழுப்பினாள் சந்தியா.

"ஜீவாண்ணாவைப் பார்த்து சமாளிபிகேசன்னு சொல்லி விட்டு நீ சமாளிக்கப் பார்க்காதே... எதுக்கு எங்கண்ணனை அப்படிப் பார்த்தாய்?"

"ம்ம். உங்க அம்மாவுக்கு பலமாய் ஜால்ரா போடுகிறாரே எப்படி ஜால்ரா போடுகிறான்னு பார்த்துக்கிட்டு இருந்தேன் போதுமா... நீ ஒழுங்காய் ஆட்டாமல் கையை வை மெஹந்தி தீற்றி விடப் போகிறது."

சந்தியா கவிதாவை அதட்ட கவிதா சந்தியாவையே இமைக்காமல் பார்த்தாள். அவள் பார்வையைக் கண்டு சந்தியாவின் புருவங்கள் மேலே எழுந்தன...

"என்னடி..."

"நீ ஏன் ஜீவாண்ணாவை வேண்டாம்கிற..."

"கவிதா."

"என்னிடம் சொல்லாமல் நீ மறைத்தது இது ஒன்றைத்தான் சந்தியா. ஏன் மறைத்தாய்?"

"இதைச் சொல்ல வேண்டும்ன்னு தோணலை."

"அதுதான் ஏன்?"

"இதை பெரிய விசயமாய் நான் நினைக்கவேயில்லை."

"இது பெரிய விசயமில்லைன்னா வேறு எதுதான்... பெரிய விசயம்?"

"கவிதா இன்றைக்கு உன் கல்யாண நிச்சயதார்த்தம். நீ அதைப் பற்றி மட்டும் யோசி."

"உன் கல்யாணத்தைப் பற்றி யோசிக்கவே மாட்டாயா?"

"நான் கல்யாணமே செய்து கொள்ளப் போவதில்லை."

"ஏன்?"

"இந்த ஆண்கள் எல்லாருமே நயவஞ்சகர்கள்... ஏமாற்றுக்காரர்கள்."

சந்தியா இதைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போது ஏதோ வேலையாக அங்கே வந்த ஜீவா அப்படியே நின்றான். சந்தியாவையே ஊடுருவிப் பார்த்தான்.

"ஆண்கள்தான் ஏமாற்றுக்காரர்களா? பெண்கள் எல்லாரும் அப்பாவிகளா? அப்படி யார் உன் பிரண்டை நயவஞ்சகமாய் ஏமாற்றியதாம் கவிதா... அந்தக் கள்வனின் பெயரைக் கொஞ்சம் கேட்டுச் சொல்லேன்."

சந்தியா பதில் சொல்லாமல் மெஹந்தியை சரிசெய்வது போல் குனிந்து கொண்டாள்.

"காமாலைக் கண்ணுக்கு கண்டதெல்லாம் மஞ்சள்தானாம் கவிதா. நான்தான் அப்போதே சொல்லி விட்டேனே. உன் பிரண்டிற்கு நல்லது எதுவும் கண்ணுக்குத் தெரியாதுன்னு."

ஜீவா நறுக்கென்று சொல்ல சந்தியா கோபத்துடன் நிமிர்ந்தாள்.

28

நீ சிந்துகின்ற கண்ணீர் கண்டு...
மனம் துடிக்க உன்னருகில் வந்தேன்...
நீ சாய்ந்து கொள்ள தோள் தந்தேன்...
நீ பிரிந்து செல்ல. மனம் வெந்தேன்...
- ... காதலாகி... கசிந்துருகி... -

சந்தியாவின் இதழ்கள் துடித்தன. ஏற்கனவே ஜீவாவின் அருகாமையில் அவள் மனம் இனம் விளங்கிக் கொள்ள முடியாத ஒரு தவிப்பில் சிக்கிச் சிணுங்கிக் கொண்டிருந்தது.

தன் உணர்வுகளைக் கொட்ட வடிகால் கிடைத்துவிட்ட வேகத்துடன் அவள் ஜீவாவைப் பார்த்தாள்.

"கவிதா எனக்கு இரண்டில் ஒன்று தெரிய வேண்டும்."

"எந்த இரண்டில் ஒன்றைச் சொல்கிறாயடி.."

"உன் அண்ணன் ஏன் என்னைப் பார்த்து இப்படிச் சொல்கிறார்? ஏன் என் கண்களுக்கு மட்டும் எல்லாமே கெட்டதாகவே தெரிகிறதாம். கெட்டதுதானே கெட்டதாகத் தெரியும்?"

"கவி ஊரெல்லாம் நல்லவன் என்று சொல்கிற ஒருவனைப் பார்த்து உன் பிரண்ட் கெட்டவன்னு சொன்னால் நான் வேறு எப்படிச் சொல்வதாம்."

"எல்லாமே வேசம் போட்டு ஆளை ஏமாற்றுகிற வேடதாரிகள். இவர்கள் நடிப்பைப் பற்றி எனக்குத் தெரியாதா?"

"தெரிந்தால் சொல்லச் சொல்."

"முதலில் உன் அண்ணனைச் சொல்லச் சொல்."

"இப்போ உன் பிரண்டிற்கு ஏன் நான் அப்படிச் சொன்னேன்னு விளக்கம் வேண்டும். அவ்வளவுதானே..."

"அவ்வளவேதான்..."

"கவி. கிருஷ்ண பரமாத்மா ஒருநாள் துரியோதனனையும்... தாமரையும் கூப்பிட்டாராம்."

"ஊம்."

"இரண்டு பேரையும் உலகத்தை சுற்றிவரச் சொன்னாராம்."

"எதற்காகவாம் அண்ணா?"

"மனிதர்களின் குணம் எப்படியிருக்குன்னு தெரிந்து கொண்டு வரச் சொன்னாராம்."

"ஓஹோ."

"தருமர் திரும்பி வந்து ஆஹா உலக மக்கள் எல்லாருமே நல்லவர்கள். தங்கக்கம்பிகள்ன்னு சொன்னாராம். இந்தத் துரியோதனன் திரும்பி வந்து என்ன சொல்லியிருப்பான்னு நீ நினைக்கிற கவி...?"

கவிதாவுக்கு விடை தெரிந்துதான் இருந்தது. சந்தியாவின் முகத்திலோ எள்ளும் கொள்ளும் வெடித்தது.

"தெரியவில்லையே அண்ணா.", கவிதா வேண்டுமென்றே சொல்ல சந்தியா எரிந்து விழுந்தாள்.

"ஏய் உனக்காடி தெரியாது. வேண்டுமென்றே உன் அண்ணனைத் தூண்டி விடுகிறாயா?"

"பொறு சந்தியா. இன்ட்ரெஸ்டாய் நான் அதை கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறேனில்ல. ஊடே பேசாதே..."

"இது வெறும் கதையா?"

"பின்னே இல்லையா?"

சந்தியா கோபத்துடன் முறைக்க கவிதா அப்பாவி போல் கேள்வி கேட்டாள். போதாத குறைக்கு சந்தியாவின் எரிகின்ற கோபத் தீயில் எண்ணெயை ஊற்றுவது போல.

"நீங்க சொல்லுங்க அண்ணா..." என்று ஜீவாவைத் தூண்டிவிட வேறு செய்தாள்.

சந்தியாவின் முறைப்பை ரசித்துக் கொண்டே ஜீவா தொடர்ந்து சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

"துரியோதனன் சொன்னானாம். ஒருத்தர் கூட நல்லவன் இல்லைன்னு. எல்லாரும் ஏமாற்றுக்காரங்க... எல்லாரும்

நயவஞ்சகங்கன்னு சொன்னானாம். இதிலிருந்து என்ன தெரிகிறது...''

ஜீவா சந்தியாவைப் பார்த்துக் கொண்டே கவிதாவிடம் வினவ

''உன் அண்ணன் என்னை லேடி துரியோதனன்னு சொல்கிறார்ன்னு தெரியுது...'' என்று சந்தியா சொன்னாள்.

''ஹா. ஹா.'' என்று சிரித்துக் கொண்டே ஜீவா அங்கிருந்து போய் விட கவிதா விழுந்து விழுந்து சிரித்தாள்.

''பார்த்துடி பல் சுளுக்கிக் கொள்ளப் போகிறது.'' என்றாள் சந்தியா எரிச்சலுடன்.

கவிதா கையிலிருந்த மெஹந்தியை காய வைத்த வண்ணம் அறைக்குள் அமர்ந்து விட மொட்டை மாடியில் ஷாமியானா கட்டப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதை வேடிக்கை பார்க்க அங்கு சென்றாள் சந்தியா.

''வா சந்தியா.'' என்ற வண்ணம் குமார் படியிறங்கிப் போய்விட்டான்.

ஜீவாவும் இன்னொரு ஆளும் ஸ்டூல்களில் ஏறி ஷாமியானாவைக் கட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சந்தியா வருவதைக் கண்ட ஜீவா அவளைக் கவனிக்காதவன் போல சத்தமாக பாடிக் கொண்டே வேலையைக் கவனிப்பது போல பாவனை செய்தான்.

''மன்னிக்க மாட்டாயா - கொஞ்சம்
மனம் கிரங்கி...
நீ ஒரு மேதை...
நானொரு பேதை...''

கூட இருந்த ஆள் திரும்பி ஜீவாவை விசித்திரமாகப் பார்த்தான்.

''என்ன சார். இவ்வளவு நேரமும் அமைதியாய் இருந்தீங்க. இப்போது இப்படிக் கத்துகிறீங்க.''

''கத்துகிறேனா. பாட்டுப் பாடுகிறேன்ப்பா.''

''அதை நீங்க சொல்லக் கூடாது. நான் சொல்ல வேண்டும். சும்மா ஓட்டைப் பானைக்குள்ள நண்டை விட்டது போல காதோரமாய் நொய் நொய்ன்னு கத்திவிட்டு பாட்டுப் பாடினேன்னு பீலா விடறீங்களே. இது நல்லாவா இருக்கு சார்.''

ஜீவா அசடு வழிய சந்தியாவைப் பார்க்க அவள் 'களுக்.' கென்று சிரித்தாள்.

'ம்ஹூம் இவள் முன்னால் இவன் இப்படி வாரிவிட்டானே.' ஜீவா வேலையைப் பார்க்க முனைந்தபோது அந்த ஆள் சந்தியாவைப் பார்த்து விட்டான்.

''ஓஹோ இப்பத்தான் தெரியுது. பிகருக்கு முன்னால் சீன் காட்டறீங்களா... காட்டுங்க. காட்டுங்க.''

சந்தியா இப்போது சிரிப்பை அடக்க முடியாமல் வாயை பொத்திக் கொள்ள ஜீவா அந்த ஆளுக்கு மட்டும் கேட்கும்படி முணுமுணுத்தான்.

''யோவ் பொம்பளை முன்னால் மானத்தை வாங்காதே... அடக்கி வாசி...''

அந்த ஆள் வேலையை முடித்துவிட்டு இறங்கிச் சென்றுவிட ஜீவா மட்டும் சரிபார்ப்பது போல் மொட்டை மாடியைச் சுற்றி வந்து அண்ணாந்து பார்த்தான்...

''பார்த்து கழுத்து பிடித்துக் கொள்ளப் போகிறது... ஓவராய் பில்ட் அப் கொடுக்காதீங்க.'' என்றாள் சந்தியா.

அவள் நேரடியாக பேசி விட்ட மகிழ்வில் மனம் பரபரத்தாலும் வெளியே காட்டிக் கொள்ளாமல் திரும்பிப் பார்த்தான் ஜீவா.

"என்னிடமா பேசினாய்?"

"இங்கே நீங்களும் நானும் மட்டும்தானே இருக்கிறோம்!"

"ஆமாமாம்."

"அப்போ உங்களிடம் தானே நான் பேசியிருக்க முடியும்?"

"ஆமாமாம்."

"இந்த ஆமாம் சாமி போடும் வேலையை எல்லாம் கவிதாவின் அம்மாவிடம் மட்டும் வைத்துக் கொள்ளுங்க. எனக்கு இந்த ஜால்ரா போடுகிற ஆள்களைக் கண்டாலே சுத்தமாகப் பிடிக்காது..."

இப்போது ஜீவா தன் பாசாங்குகளை கைவிட்டு விட்டு சந்தியாவின் அருகில் வந்து அவளைத் தீர்க்கமாக பார்த்தான்.

"நான் ஜால்ரா போடாமல் இருந்தால் மட்டும் உனக்கு என்னை பிடித்து விடுமா?"

சந்தியா பேச்சிழந்தாள். அவனுடைய தீர்க்கமான பார்வையைச் சந்திக்க முடியாமல் முகம் திருப்பிக் கொண்டாள்.

"சொல் சந்தியா. நான் எப்படியிருந்தால் உனக்குப் பிடிக்கும்?"

"நான் கீழே போகிறேன்."

சந்தியா கீழே போக முயல. ஜீவா... அவள் கைபிடித்து அருகே இழுத்தான். பூமாலையாய் அவன் மேலே

விழுந்தவளின் முகம் நிமிர்த்தி அவள் இதழோடு இதழ் பதித்தான்...

'விலகி விடு. சந்தியா. விலகிவிடு...' சந்தியாவின் மனம் கூறினாலும் சந்தியாவினால் விலக முடியவில்லை.

ஒரு நிமிடம் கழித்து அவளை விடுவித்தபின் அவள் முகம் பார்க்காமல்

"ஐ ஆம் ஸாரி... நானும் மனிதன் தான் சந்தியா.", என்று சொல்லிவிட்டு கீழே இறங்கிச் சென்று விட்டான்.

சந்தியா அதிர்ந்து போனவளாக சுவரோடு சாய்ந்து நின்று கொண்டிருந்தாள்.

சற்று முன் நடந்ததை நினைத்து அவள் மனம் பொங்கிக் கொண்டிருந்தது. உடல் நடுங்க அவள் சுவரோடு சுவராக சாய்ந்து நின்று கண் மூடிக் கொண்டாள்.

மூடிய கண்களுக்குள் அவள் முகம் பற்றி அவளது அதரங்களைத் தேடிக் குனிந்த ஜீவாவின் முகம் தோன்றியது. ஒரு அலை வந்து ஓங்கி அவள் மேல் அடித்து இழுத்துச் செல்வதைப் போல் உணர்ந்தாள் அவள்...

'பிஞ்சாக நானிருந்தேனே...
பெண்ணாக மாற்றி விட்டானே...
அஞ்சாமல் அணைத்து விட்டானே...
கெஞ்சாமல் விலகிச் சென்றானே...'

அவள் மனம் பாடியது... முதல் முதலாக அவளைப் பெண்ணென்று உணர்த்தி விட்டுப் போனவனின் பின்னால் அவள் மனம் போகத்துடித்தது...

'அம்மம்மா. ஏனடி தோழி...
நிலாவினில் நின்றொரு நாழி...
சொல்லாலே உரைத்தது பாதி...
சொல்லாமல் அறிந்தது மீதி... அம்மம்மா...'

சந்தியா உதட்டைக் கடித்து தன் மன உணர்வுகளை அடக்க முயன்றாள். ஜீவாவை வெறுக்கக் காரணங்களை தேடி தன் மனதில் உருவேற்றிக் கொண்டாள்.

'அவன் அயோக்கியன்... நயவஞ்சகன். நண்பன் போல பழகி ஏமாற்றியவன்... நம்பிக்கைத் துரோகி...'

இதை நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் போதே... அவன் இதழ் பதித்த முத்தம் தேவையில்லாமல் அவளது நினைவிற்கு வந்து தொலைத்தது.

29

கல்லடியும் சொல்லடியும் பட்ட...
உன் காலடிச் சுவடுகளில் முத்தமிட்டேன்
போர்க்களத்தில் பூத்திருக்கும் பூவே...'
உன் புன்னகையை மட்டும் வரம் கேட்டேன்...
- ... காதலாகி... கசிந்துருகி... -

மதிய உணவு விருந்து நடந்து கொண்டிருந்தது. இன்னும் மாப்பிள்ளை வீட்டார் வந்திருக்கவில்லை... பெண் வீட்டினரின் சொந்த பந்தங்கள் வந்து குழுமியிருக்க ஜீவா ஓடி ஓடிப் பரிமாறிக் கொண்டிருந்தான்.

'இவன் என்ன சார்வரா... ஏன் இப்படி இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு வேலையைச் செய்து கொண்டிருக்கிறான்? உடம்பு சரியில்லாமல் விழுந்து விட்டால் என்ன செய்வது.'

சந்தியா மனதிற்குள் கவலைப்பட்டாள்...

'அவனுக்கு என்ன ஆனால் உனக்கென்ன...? நீதான் அவனை வேண்டாமென்று தூக்கி எறிந்து விட்டாயே. அப்புறம் ஏன் இந்த திடீர் அக்கறை?'

அவளுடைய இன்னொரு மனம் கேள்வி கேட்டது.

மனதின் போராட்டத்தை மறக்க அவள் எழுந்து கவிதாவைத் தேடிப் போனாள். தலைக்கு குளித்து விட்டு முடியை காயப் போட்டுக் கொண்டிருந்த கவிதா சந்தியாவைக் கண்டதும் சிரித்தாள்.

''மெஹந்தி... நல்லாச் சிவந்திருக்குடி.'' என்றாள்.

''எங்கே காட்டு பார்ப்போம்.''

கவிதா கை விரல்களைக் காண்பிக்க சந்தியா ரசித்துப் பார்த்தாள்...

பியூட்டி பார்லர் பெண் வந்துவிட சந்தியா ஒதுங்கி அமர்ந்து கவிதாவிற்கு அலங்காரம் நடப்பதைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

கவிதாவின் பெற்றோர் அவளுக்குப் பார்த்துப் பார்த்துச் செய்வதையும் அவளின் அண்ணன் அவளுக்காக சுழன்று சுழன்று வேலை பார்ப்பதையும் கவனித்துக் கொண்டிருந்தவளுக்கு தன்னிரக்கம் பொங்கியது.

'ம்ஹூம். பெத்தவங்க சரியா இருந்தால்தான் ஒரு பெண்ணுக்கு கல்யாண வாழ்க்கையும் ஒழுங்காக அமையும் போல...'

ஜன்னல் வழி பார்வையைச் செலுத்தியவளின் பார்வை வட்டத்திற்குள் ஜீவா சிக்கினான்... அவனது கம்பீரமான தோற்றத்தை தன்னையுமறியாமல் ரசித்தவள்

''சந்தியா.'' என்று கவிதா அழைக்கவும் உலுக்கிப் போட்டவளாக திரும்பிப் பார்த்தாள்...

கவிதா அழகுப் பதுமையாய் அவள் முன்னால் நின்று கொண்டிருந்தாள்...

''வாவ்.'' என்று வாய் விட்டுச் சொன்னாள் சந்தியா.

''எப்படியிருக்கேன்.'' கவிதா பேஷன்ஷோவில் நடக்கும் மாடல் போல நடந்து காண்பித்தாள்.

''அப்படியே உன் வுட்பியை மயக்கம் போட்டு விழ வைக்கும் அளவுக்கு அட்டகாசமாய் இருக்கே.'', என்றாள் சந்தியா.

''நிஜமாகவா?'' கண்களை அகல விரித்தாள் கவிதா

''நிஜமாகத்தான்'' என்று அவளது கன்னத்தைக் கிள்ளிய போது...

'இது போல எனக்கும் நடக்குமா?' என்ற ஏக்கம் சந்தியாவின் மனதில் எழுந்தது...

''சந்தியா நீயும் குளித்து டிரெஸ் சேன்ஜ் பண்ணிக்க பெண்ணுக்கு தோழி நீதானே...''

ரேணுகா முடுக்கி விட்டதும் சந்தியா குளித்து விட்டு பச்சை நிறத்தில் பட்டுச் சேலையொன்றைக் கட்டிக் கொண்டாள். காதுகளில் வெள்ளை முத்து பதித்த தோடு கழுத்தில் நீண்ட சரமாய் தொங்கும் முத்து மாலை...

தலையை வாரிப் பின்னலிட்டு மொட்டான மல்லிகைச் சரத்தை சூடி நின்ற போது ஒரு தேவதைபோல் சந்தியா இருந்தாள்.

''ஒரு மணி நேரம் மெனக்கெட்டு அலங்காரம் பண்ணி அம்மனுக்கு நகை சாற்றுவதைப் போல நகைகளைப் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன்... ஒரு நிமிடத்தில் என்னை ஓவர்டேக் பண்ணிவிட்டாயேடி...'' கவிதா செல்லமாக சிணுங்கினாள்.

மாப்பிள்ளை வீட்டார் வந்து இறங்கி விட்டார்கள். ரேணுகா சந்தியாவை உதவிக்கு அழைத்தாள்.

''சந்தியா நீயும் குமாரும் ஜீவாவும் தான் மாப்பிள்ளை வீட்டாரை பார்த்துக் கொள்ளனும். நீங்க மூணு பேரும் போடற சோப்பில் மயங்கிப் போய் அவங்க வாயைத் திறந்து நீங்களும் நொட்டை சொல்லவே கூடாது.'', என்று அவள் மாப்பிள்ளையிட...

''சரிங்க ஆண்ட்டி.'' என்று வேறு வழியில்லாமல் ஒப்புக் கொண்டாள் சந்தியா...

''அம்மா ஸ்வீட் காரமெல்லாம் வந்து இறங்கிவிட்டது. காகித பிளேட்களில் அதை வைத்து விட்டால் மளமளவென்று மாப்பிள்ளை வீட்டாருக்கு கொடுத்து விடலாம்.'' என்றபடி அறைக்குள் வந்த ஜீவா சந்தியாவைக் கண்டதும் பிரமித்து நின்று விட்டான்.

அதுவரை அவன் சந்தியாவை அதுபோன்ற அலங்காரத்தில் பார்த்தது இல்லை... தோளின் இருபக்கமும் குண்டு மல்லிகைச் சரம் வழிய அவள் வெட்டும் விழிகளால் அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தபோது அவன் கிறங்கிப் போனான்.

அவளை விழுங்கி விடுவது போல அவன் சங்கோஜமில்லாமல் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கவும் சந்தியாவிற்கு வெட்கம் பிடுங்கித் தின்றது.

'இவன் ஏன் இப்படிப் பார்த்துத் தொலைக்கிறான். என்னை முன்பின் பார்த்தறியாதவன் போல இவன் இப்படி வெறித்துப் பார்த்து வைத்தால்... நான் என்னதான் செய்வது.'

அவள் காகித பிளேட்களில் இனிப்பு கார வகைகளை பிரித்து வைப்பது போல தலையைக் குனிந்து கொண்டாள்.

''பெரிய டிரேக்கள் இருந்தால் எடுத்துக்கிட்டு வாங்கம்மா.''

''எதுக்கு ஜீவா?''

''என்னம்மா இப்படிக் கேட்டு விட்டிங்க? டிரேக்களில் அடுக்கித்தானே பிளேட்களை கொண்டு போக முடியும்? காபி கப்புகளை எதில் அடுக்கி கொண்டு போவது? டிரே அவசியம் வேண்டும்மா.''

''நான் அதை மறந்துவிட்டேன் பார்த்தாயா?''

ரேணுகா அவசரமாய் அங்கிருந்து செல்ல அதைக் அவசரமாய் சந்தியாவின் பின்னால் வந்து நின்று அவள் தோள் தொட்டு இறுக்கி அவள் தலையில் சூடியிருந்த மல்லிகையை முகர்ந்தான் ஜீவா.

''ஜீவா.'' என்று அழைத்துக் கொண்டு குமார் அங்கே வரும் சத்தம் கேட்டதும் புயல் வேகத்தில் விலகி பழையபடி ஓரமாய் நின்று கொண்டான் ஜீவா.

''அம்மா எங்கேடா?''

''டிரே எடுத்துக்கொண்டு வரப் போனாங்க.''

''நேரம் ஆச்சுடா. காலாகாலத்தில் டிபன் காபி வேலையை முடித்தால்தான் நாம் பங்சனை ஆரம்பிக்க முடியும்...''

குமார் கவலையுடன் கூறிக் கொண்டிருந்த போது ரேணுகா கையில் டிரேக்களுடன் அங்கே வந்து விட்டாள்.

''இந்தா ஜீவா. டிரே...''

ஜீவா சந்தியாவின் அருகே வந்து நின்று இனிப்பு காரம் இருந்த காகித பிளேட்களை டிரேயில் அடுக்கினான். சந்தியாவிற்கு படபடப்பாக இருந்தது.

அவள் ஜீவாவை அறியாதவள் அல்ல அவன் முகம் பார்த்துப் பேசிப் பழகியவள் ஆனால் இன்று அவள் கண்ட ஜீவா புதியவனாக இருந்தான்.

'இனம் விளங்கவில்லை...
எவனோ என்னகம் தொட்டுவிட்டான்.'

தியார் பெண்ணில்லையே முழுமையான ஆண் மகனாயிற்றே... அவரால் பெண்மை உணர்ந்த இந்த உணர்வை எப்படி உணர முடிந்தது.

இனம் விளங்காத உணர்வை எப்படி அவர் உணர்ந்தார். சந்தியாவின் அகம் தொட்டு விட்ட ஜீவா அவளையே சுற்றிச் சுற்றி வந்தான்.

போலியாகக் கூட கடுமை காட்ட முடியாமல் சந்தியா தவித்துப் போனாள்.

'இவன் காதலைச் சொன்னபோது முகத்தில் அடித்ததைப் போல பேசிவிட்டு இப்போது இவன் பின்னால் போனால் இவன் என்னைப் பற்றி என்ன நினைத்துக் கொள்வான்?'

இந்த நினைவு மனதில் எழுந்த பின்புதான் சந்தியாவால் தன் மனதை கட்டுக்குள் கொண்டு வரமுடிந்தது.

'நண்பனாகப் பழகிவிட்டு காதலைச் சொன்னான் என்று இவனைக் கோபித்துவிட்டு... இப்போது நண்பனாகப் பழகியவனை நான் காதலிப்பது சரியாகுமா?'

இந்தக் கேள்வியை இறுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டாள் சந்தியா. அது நேரம் வரை ஜீவாவை நிமிர்ந்து பார்க்க முடியாமல் கன்னம் சிவந்து கொண்டிருந்தவள் இப்போது தைரியமாக அவனை நிமிர்ந்து பார்த்து முறைத்தாள்.

அது நேரம் வரை அமைதியாக இருந்தவள் இப்போது அனல் பார்வை பார்க்கவும் ஜீவா காரணம் புரியாமல் திகைத்தான்...

ஏதோ வேலையிருப்பது போல சந்தியாவின் அருகே வந்து நின்று கொண்டவன்... அவளுக்கு மட்டும் கேட்குமாறு முணுமுணுத்தான்.

''என்ன ஆச்சு? திரும்பவும் பேய் பிடித்து விட்டதா?''

அவனின் நையாண்டிப் பேச்சை மனம் ரசித்தாலும் வெளியே கோபமாய் முகத்தை வைத்துக் கொண்டு அதே பாணியிலேயே அவளும் பதில் சொன்னாள்.

''பேயின் கண்களுக்கு மற்றவர்களைப் பார்த்தால் பேய் போலத்தான் தெரியும் போல...''

''ஓஹோ... திடீர்ன்னு என்ன கண்களில் அனல் பறக்குது?''

''எப்போதும் இருப்பதுதான்... திடீர்ன்னு புத்தி மாறுவது உங்கள் பழக்கம் எனக்கு அது பழக்கமில்லை...''

''பழக்கமில்லாத எதையும் நீ இன்றைக்கு சந்திக்கவில்லையா...?''

'இவன்... முத்தத்தை நினைவு படுத்துகிறான்.'

அது நேரம் வரை முகத்தை கித்தாய்ப்பாய் வைத்துக் கொண்டு பேசியவளின் முகம் மீண்டும் சிவந்து விட்டது.

30

உன்பாத ஒலியை வைத்து...
உன் வரவை நான் கணிப்பேன்...
என் விழியின் ஒளிர்வைக் கண்டும்...
ஏன். நீயும் விலகிப் போனாய்? -
- ... காதலாகி... கசிந்துருகி ... -

குடும்ப சபை கூடியிருந்தது... இரு வீட்டாரும் எதிரும் புதிருமாக அமர்ந்து கொள்ள நிச்சயதார்த்த பத்திரிகை வாசிக்கப்பட்டது. தாம்பூலத் தட்டுக்கள் மாற்றிக் கொள்ளப்பட்டன. மணமகளின் வீட்டினர் எடுத்துக்

கொண்டு வந்திருந்த பட்டுச் சேலையை உடுத்தி... கவிதா சபையில் வந்து வணங்கி எழுந்தாள். நிச்சயதார்த்தம் நல்ல முறையில் நடந்து முடிந்துவிட்ட நிம்மதியோடு ரேணுகா விருந்தினர்களை அழைத்துக் கொண்டு செல்ல மாப்பிள்ளை வீட்டார் விருந்து சாப்பிட சென்றார்கள்.

சந்தியா ஏனோ மனதிற்குள் தனிமையாக உணர்ந்தாள். வீட்டின் முன்பக்கம் இருந்த பூச்செடிகளின் மறைவில் இருளோடு இருளாய் கலந்து நின்று சாலையை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

சந்தியாவைக் காணாததால் ஜீவா கூட்டத்தின் மத்தியிலிருந்து நழுவி அவளைத் தேடினான். மொட்டை மாடியில் விருந்து நடந்து கொண்டிருந்தது. கவிதாவைச் சுற்றி அவளுடைய உறவினர்கள் அமர்ந்திருந்தனர். குமாரும்... அவனுடைய தந்தையும் மாப்பிள்ளை வீட்டாருக்கு விருந்து கொடுப்பதை மேற்பார்வை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். கீழே ஹாலிலும் மற்ற அறைகளிலும்... விருந்தினர் அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தனர்...

'சந்தியா எங்கே போனாள்?'

ஜீவாவின் பார்வை அவளை எல்லா இடங்களிலும் துழாவி ஏமாந்து... அவன் வீட்டின் முன்புறம் வந்தான். இருள் சூழ்ந்த அவ்வேளையில். அங்கே யாரும் இல்லை.

'இங்கேயும் அவளைக் காணோமே...'

யோசனையுடன் வீட்டுக்குள் திரும்பப் போனவன் வீட்டின் முன்புற பூச்செடியின் மறைவில் நிழலோவியமாய் அவள் இருளில் மறைந்து நிற்பதைக் கவனித்து விட்டான்.

சத்தமில்லாமல் அவளை நெருங்கினான். அவளது பூ வாசம் அவனை ஈர்க்க... மாலையில் உள்ளறையில் அவள் தலையில் சூடியிருந்த மல்லிகையின் நறுமணத்தை

நுகர்ந்ததை நினைத்தவனின் நெஞ்சம் மீண்டும் அவளது கூந்தலின் பூவை முகர விழைந்தது...

'ஆனால்...' அவன் முகம் இறுகியது...

மாடியில் அவன் இதழ் பதித்த போது மயங்கி நின்றவள் மாலையில் அவன் பூவாசம் பிடித்த போது விலக முயலாமல் அவன் மனதிற்கு நம்பிக்கை அளித்தவள்... சற்று நேரத்திற்கு முன் முகத்தில் கடுமை காட்டியது அவன் நினைவில் ஆடியது...

சந்தியாவுக்கு விருப்பமில்லாத எதையும் அவள் மேல் வலுக்கட்டாயமாக திணிக்கக் கூடாது என்பது ஜீவாவின் எண்ணம்.

அவளாக பூட்டிக் கொண்டிருக்கும் பொன் விலங்கை என்று அவள் உடைத்துக் கொண்டு வெளியே வருகிறாளோ... அன்று அவளைத் தொட்டு ஆண்டால் போதும் என்பதுதன் ஜீவாவின் தீர்மானம்.

அந்த பொன்விலங்கை உடைத்தெறிய அவளுக்குள் ஒரு உத்வேகம் பிறக்க வேண்டாமா?

அதற்காகத்தான் ஜீவா அவளைத் தழுவி விலகினான்... அவளுடைய பிடிவாதத்தை தகர்க்க இதுதான் சிறந்த வழிமுறை என்று அவன் மனதிற்குப் பட்டது.

குமாருக்கு ஜீவா மட்டும் நண்பனில்லை. இன்னும் பலர் நண்பர்களாக இருந்தனர். அவர்களுடன் எல்லாம் சந்தியா மனம் விட்டுப் பேசியது இல்லை.

ஜீவாவிடம் மட்டும் என் பேசினாள்? ஏதோ ஒரு வகையில் அவனை நெருக்கமாக அவள் மனம் நினைத்ததால் தானே. அவள் அவனிடம் பேசினாள்?

ஜீவா காதலைச் சொன்னதை குமாரிடமும் கவிதாவிடமும் சந்தியா சொல்லவில்லை...

ஏன் அவள் அதைச் செய்யவில்லை? இது தனக்கும் அவனிற்கும் இடையில் நடக்கும் தனிப்பட்ட போராட்டம் என்று அவள் நினைத்தாள்?

அவர்கள் இருவரையும் விட ஜீவாவிடம் அவளுக்கு தனிப்பட்ட அன்பு இருந்ததால்தானே அப்படி நினைத்தாள்.

பொதுவாக கணவனும் மனைவியும் தங்களுக்குள் நடக்கும் அந்தரங்கச் சண்டைகளை... மற்றவர்களிடம் பகிர்ந்து கொள்ள மாட்டார்கள்.

'எது நடந்தாலும். நாலு சுவருக்குள்தான்.' என்பது அவர்கள் கடைபிடிக்கும் வழக்கம்.

அதைப் போலவே கணவன் மனைவி தகராறில் மற்றவர்கள் தலை கொடுக்க மாட்டார்கள்.

'இது புருசன் பெண்டாட்டி சண்டைப்பா...' என்பது உலகத்தில் சொல்லப்படும் இயல்பான வார்த்தைகள்.

சந்தியாவும் தன்னையறியாமல் அதையே கடைபிடித்தாள்
என்பதுதான் ஜீவாவின் மனிதற்கு நம்பிக்கையூட்டியது.
என்ன ஒன்று அதை சந்தியா புரிந்து கொள்ளாமல் செய்து
கொண்டிருந்தாள். அதை அவளுக்கு புரிய வைக்கத்தான்...
ஜீவா அவளைத் தொட்டுத் தழுவி இதழோடு இதழ்
பதித்தான். அவளை அணைத்து கூந்தலின் வாசம்பிடித்தான்.

31

உன் கூந்தலில் இருந்து...
ஒருமலர் உதிர்ந்தது...
அந்த ஒருமலர் என்வீட்டுப்
பெட்டகத்தில் துயின்றது...
- ... காதலாகி... கசிந்துருகி... -

சந்தியா ஆளரவமில்லாத தெருவை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் அவளது வாழ்வைப் போல, அது யாருமில்லாமல் வெறிச்சோடிக் கிடப்பதாக நினைத்துக் கொண்டாள்.

கவிதாவிற்காகத்தான் அவள் வந்தாள். ஆனால் கவிதாவை அவளுடைய உறவினர்கள் சுற்றிக் கொள்ளவும் வேறு வழியில்லாமல் சந்தியா விலகி நிற்க வேண்டி வந்தது.

'எனக்கென்று யாரும் இல்லையா...?'

அவள் மனம் துயர் கொண்டபோது... 'நானிருக்கிறேன்' என்பது போல அவளுடைய முதுகிற்குப் பின்னாலிருந்து ஒரு குரல் கேட்டது.

"இங்கே இருட்டுக்குள் நின்று கொண்டு எந்தக் கோட்டையைப் பிடிக்க யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறாய் சந்தியா."

சட்டென்று... சந்தியாவின் முகமும் அகமும் மலர்ந்து விட்டன... தன் முகம் மலர்ந்து விட்டதை அவன் அறியாமல் அவள் இருள் போர்வைக்குள் இன்னும் மறைத்து கொண்டாள்.

"நிச்சயமாய் காதல் கோட்டையைப் பிடிக்க யோசிக்கவில்லை"... இடக்கான பதிலைச் சொன்ன சந்தியாவின் குரலில் இருந்த துள்ளல் அவளைக் காட்டிக் கொடுத்துவிட்டது...

அவளுடைய முகத்தை மறைத்துக் கொண்டவளால் அகத்தை மறைத்துக் கொள்ள முடியவில்லை.

ஜீவா அவள் மனதைக் கண்டு கொண்டுவிட்டான். அவள் மனம் மெல்ல மாறுவதை அவனால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

ஜீவா அவளருகே நெருங்கி நின்றான். சந்தியா மனம் தடுமாறினாள்... அவனிடமிருந்து வந்த பவுடர் கலந்த சென்டின் வாசனை அவளுக்குப் பிடித்தமானதாக இருந்தது...

"காதல் கோட்டையைப் பிடிக்க யோசித்தாலும் அதில் தப்பொன்றுமில்லையே..." ஜீவா அவளிடம் பேச்சை வளர்த்தான்.

ஜீவா காதோரமாக சரிந்து பேசியது சந்தியாவை கிறங்கடித்தது. அவள் 'ஜிவ்.' என்ற ஓர் உணர்வை உணர்ந்தாள். ஜீவா பேசியதற்கு ஏதாவது ஒரு பதிலைச் சொல்ல வேண்டும் என்பதற்காக.

"தேவையில்லாததை நான் யோசிப்பதில்லை.", என்று கூறினாள்.

"இப்போது தேவையில்லாததாக தோன்றுவது எப்போதுமே தேவைப் படாமல் போய் விடுமா?"

ஜீவா அவளருகே மெதுவாக நகர்ந்து நின்று கொண்டான். சந்தியாவின் மனம் மொட்டைமாடியில் நிகழ்ந்த நிகழ்வின் எதிர்பார்ப்பால் சிறகடித்தது...

"தேவைப்படுமென்றும் சொல்ல முடியுமா?"

"ஏன் சொல்ல முடியாது?"

"உதாரணத்திற்கு ஒன்று சொல்லுங்கள்."

"ஒன்றென்ன... ஓராயிரம் சொல்லலாம். இன்னும் சொல்வதானால் அதை வார்த்தைகளால் சொல்வதை விட செயலில் காட்டலாம்..."

"எப்படி?"

ஜீவா கூறியதற்கு பதிலைச் சொல்லும் எண்ணம் மட்டுமே சந்தியாவிற்கு இருந்ததேயொழிய அவன் சொன்னதற்கு

சந்தியா ஆளரவமில்லாத தெருவை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் அவளது வாழ்வைப் போல. அது யாருமில்லாமல் வெறிச்சோடிக் கிடப்பதாக நினைத்துக் கொண்டாள்.

கவிதாவிற்காகத்தான் அவள் வந்தாள். ஆனால் கவிதாவை அவளுடைய உறவினர்கள் சுற்றிக் கொள்ளவும் வேறு வழியில்லாமல் சந்தியா விலகி நிற்க வேண்டி வந்தது.

'எனக்கென்று யாரும் இல்லையா...?'

அவள் மனம் துயர் கொண்டபோது... 'நானிருக்கிறேன்' என்பது போல அவளுடைய முதுகிற்குப் பின்னாலிருந்து ஒரு குரல் கேட்டது.

''இங்கே இருட்டுக்குள் நின்று கொண்டு எந்தக் கோட்டையைப் பிடிக்க யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறாய் சந்தியா.''

சட்டென்று... சந்தியாவின் முகமும் அகமும் மலர்ந்து விட்டன... தன் முகம் மலர்ந்து விட்டதை அவன் அறியாமல் அவள் இருள் போர்வைக்குள் இன்னும் மறைத்து கொண்டாள்.

''நிச்சயமாய் காதல் கோட்டையைப் பிடிக்க யோசிக்கவில்லை''... இடக்கான பதிலைச் சொன்ன சந்தியாவின் குரலில் இருந்த துள்ளல் அவளைக் காட்டிக் கொடுத்துவிட்டது...

அவளுடைய முகத்தை மறைத்துக் கொண்டவளால் அகத்தை மறைத்துக் கொள்ள முடியவில்லை.

ஜீவா அவள் மனதைக் கண்டு கொண்டுவிட்டான். அவள் மனம் மெல்ல மாறுவதை அவனால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

ஜீவா அவளருகே நெருங்கி நின்றான். சந்தியா மனம் தடுமாறினாள்... அவனிடமிருந்து வந்த பவுடர் கலந்த சென்டின் வாசனை அவளுக்குப் பிடித்தமானதாக இருந்தது...

''காதல் கோட்டையைப் பிடிக்க யோசித்தாலும் அதில் தப்பொன்றுமில்லையே...'' ஜீவா அவளிடம் பேச்சை வளர்த்தான்.

ஜீவா காதோரமாக சரிந்து பேசியது சந்தியாவை சிறகடித்தது. அவள் 'ஜிவ்.' என்ற ஓர் உணர்வை உணர்ந்தாள். ஜீவா பேசியதற்கு ஏதாவது ஒரு பதிலைச் சொல்ல வேண்டும் என்பதற்காக.

''தேவையில்லாததை நான் யோசிப்பதில்லை.'', என்று கூறினாள்.

''இப்போது தேவையில்லாததாக தோன்றுவது எப்போதுமே தேவைப் படாமல் போய் விடுமா?''

ஜீவா அவளருகே மெதுவாக நகர்ந்து நின்று கொண்டான். சந்தியாவின் மனம் மொட்டைமாடியில் நிகழ்ந்த நிகழ்வின் எதிர்பார்ப்பால் சிறகடித்தது...

''தேவைப்படுமென்றும் சொல்ல முடியுமா?''

''ஏன் சொல்ல முடியாது?''

''உதாரணத்திற்கு ஒன்று சொல்லுங்கள்.''

''ஒன்றென்ன... ஓராயிரம் சொல்லலாம். இன்னும் சொல்வதானால் அதை வார்த்தைகளால் சொல்வதை விட செயலில் காட்டலாம்...''

''எப்படி?''

ஜீவா கூறியதற்கு பதிலைச் சொல்லும் எண்ணம் மட்டுமே சந்தியாவிற்கு இருந்ததேயொழிய அவன் சொன்னதற்கு

அர்த்தம் என்ன... என்பதை அவள் யோசித்துப் பார்க்கவில்லை.

அவன் எது சொன்னாலும் மறுத்துப் பேசிக் கொண்டிருந்தவள்... அது போலவே... இதையும் நினைத்து பதில் சொன்னாள்...

ஆனால் அவளது பதிலுக்காகவே காத்திருந்தவனைப் போல ஜீவா அவளை தன்னுடன் சேர்த்து அணைத்துக் கொண்டு விட்டான்.

சட்டென்று அவன் இழுத்து அணைத்துக் கொள்ளவும் அதை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த சந்தியா துவண்டு போனாள்... தயக்கமில்லாமல். இந்த முறை ஜீவா அவளது கன்னத்தில் முத்தமிட்டான். தன் கைக்குள் அடங்கியிருந்தவளின் தோள் தழுவி அவளது கழுத்து வளைவில் முகம் பதித்தான். அவளது காதோரமாக கிசுகிசுத்தான்.

"இப்படித்தான் சந்தியா..."

அவள் பேச்சிழந்து போயிருந்தாள். தாள முடியாத தவிப்புடன் உடல் நடுங்க அவனிடமிருந்து விலகவும் முடியாமல் விலக மனமும் இல்லாமல் தொய்ந்து ஒரு கொடி போல் நிற்பதற்கு பலம் இன்றி அவனது தோள் தழுவி சாய்ந்திருந்தாள்.

"சொல்லுடி. என்னிடம் என்ன குறை கண்டாய்? என்னை உனக்குப் பிடிக்கவில்லையா? பிடிக்காமலா என்னிடம் நீ இப்படி சரணாகியிருக்கிறாய்? நான் உன்னுடையவன் சந்தியா." அவள் காதினிலே முணுமுணுத்தான்.

சந்தியா பதில் பேசவில்லை. சற்றுமுன் அவள் மனதில் இருந்த வெறுமை மறைந்து போய் விட்டதை உணர்ந்தாள் அவள்.

தான் தனி... என்ற எண்ணம் மறைந்து அவளுக்காக உருகும் ஒருவன் இருக்கிறான். என்ற நினைவு அவள் நெஞ்சில் நிறைந்தது...

முதன் முதலாக சந்தியாவின் தொய்ந்து கிடந்த கரங்கள் தானாக மேலெழும்பி.. அவனது முதுகைத் தழுவிக் கொண்டன. அவள் அவன் மார்பில் முகம் புதைத்தாள்.

32

நீயென் அருகில் இருந்தபோது...
ஒரு நாளும். ஒரு நொடியாய். கழிந்தது...
நீயெனை விலகிச் சென்றபோது...
ஒரு நொடியும் ஒரு நாளாய் கனத்தது...
- ... காதலாகி... கசிந்துருகி... -

நம்ப முடியாத பேரானந்தத்துடன் தன்னிடம் அடைக்கலமாகியிருந்தவளின் முடியில் முகம் புதைத்துக் கொண்டான் ஜீவா. அவன் கண்களில் இருந்து வழிந்த கண்ணீர் அவளது கூந்தலை நனைத்தது.

எவளுக்காக அல்லும் பகலும் புழுவாய் அவன் துடித்தானோ... அவள் அவனைத் தழுவி நின்று விட்டாள்...

எவளுக்காக மரணத்தின் விளிம்பு வரை சென்று திரும்பினானோ அவள் மனது அவனுக்கு கிடைத்து விட்டது.

எவளுக்காக தன் கையை தானே சுட்டுக் கொண்டானோ... அவள் சுட்டெரிக்கும் சூரியனாக இல்லாமல் குளிர் கொடுக்கும் தந்நிலவாய் மாறி அவனைத் தழுவிக் கொண்டுவிட்டாள்.

எவளுக்காக ஒரு மன நோயாளி போல் அவன் கன்யாகுமரியின் கடற்கரையின் யாருமற்ற அநாதையாக சுருண்டு கிடந்தானோ... அவள் அவன் மார்பில் முகம் புதைத்து விட்டாள்.

"சந்தியா... ஐ லவ். யு..."

அவன் குரல் விம்மியதை உணர்ந்து கொண்டாள் சந்தியா... இத்தனை நாளும் இத்தகைய அன்பையும், காதலையும் உணராமல் போனதற்கு தன்னைத்தானே நொந்து கொண்டாள்.

"பயந்துவிட்டேன் சந்தியா."

"பயமா? உங்களுக்கா...?"

"ம்ம்ம்."

"எதற்குப் பயம்?"

"எங்கே நீயென்னை ஒரேயடியாய் வெறுத்து விலகி விட்டாயோன்னு கலங்கிப்போய் விட்டேன்."

"இப்போதும் சொல்கிறேன் நான் அன்றைக்கு வேதனைப்பட்டது நிஜம். உங்கள் மேல் வெறுப்பும் கோபமும் வந்தது நிஜம். நண்பனாக இருந்தவர் காதலனாக மாறியதில் எனக்கு உடன் பாடில்லைதான்."

"அது அப்போது... இப்போது...?"

தன் முகத்தருகே இருந்த அவளது முகத்தோடு முகம் வைத்துக் கொஞ்சும் குரலில் வினவினான் ஜீவா.

"ஜீவா... ப்ளீஸ்..."

தாள முடியாத தவிப்புடன் அவள் பேசமுடியாமல் திணறினாள்.

"சொல்லுடி. இப்போது என்னை வெறுக்கிறாயா?"

"இல்லை..."

"இப்போது நான் யார்? உன் நண்பனா?"

"பகைவனில்லை..."

அந்த நிலையிலும் நையாண்டியாய் பதில் கூறிய சந்தியா மெல்ல சிரித்தாள்... அந்த சிரிப்பில் மயங்கிப் போன ஜீவா அவளைத் தன் கைகளில் ஏந்தித் தூக்கினான்.

"ஜீவா. ப்ளீஸ். யாராவது வந்துவிடப் போகிறாங்க."

"வந்தால் வரட்டுமே..."

"நம்மைத் தப்பாக நினைத்து விட மாட்டாங்களா?"

"என் பெண்டாட்டியை நான் தூக்குகிறேன். நீங்க யாரு அதைக் கேட்கன்னு. கேட்டுவிட மாட்டேனா...?"

சந்தியா மீண்டும் பேச்சிழந்தவளாக தடுமாறினாள்... ஜீவாவின் கரங்கள் அவள் முதுகில் பரவ... அவள் மீண்டும் அவன் மார்பில் முகம் புதைத்தாள்.

"சந்தியா."

"ம்ம்ம்."

"நாளைக்கு என்னுடன் கன்யாகுமரியம்மன் கோயிலுக்கு வருவாயா?"

"அந்தக் கோயிலின் அம்மன்தான் உன் காதல் எனக்கு கிடைத்துவிட வரம் கொடுத்திருக்கிறாங்க சந்தியா."

"ம்ம்ம்."

"ஒரு நாள் முழுவதும் நான் பைத்தியக்காரன் போல பீச்சில் கிடந்தேன். நைட் எட்டு மணியிருக்கும். கோயிலில் போய் அம்மனிடம் வேண்டிக் கொண்டேன். என் காதல்

நிறைவேறனும்னு... கண்ணீர் விட்டேன். கண் திறந்து பார்த்தால் அர்ச்சகர். தீபாதரனை தட்டுடன் நிற்கிறார்.''

சந்தியா அவன் முகத்தை அண்ணாந்து பார்த்தபடி அவன் பேசியதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

''நீ நினைத்தது நிறைவேறும். அந்த அம்பாள் வரம் கொடுப்பாள்ன்னு சொன்னார். அது உண்மையாகி விட்டது...''

ஒர்வித சிலிர்ப்புடன் தன் காதலியிடம் தன் மன உணர்வைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான் ஜீவா.

33

நீ வரும் பாதையில் பூப்போட்டேன்.
நிழலாக உன்பின் வரும் வரம்கேட்டேன்.
பாதையை மாற்றிக் கொள்ள நினைக்காதே.
பாதியில் பயணத்தை முடிக்காதே...
- ... காதலாகி... கசிந்துருகி... -

நிச்சயதார்த்தம் முடிந்து விருந்தினரும் மாப்பிள்ளை வீட்டினரும் கிளம்பிப் போய் விட்டார்கள். கவிதா தனிமையில் மாப்பிள்ளையுடன் பேசிய நிமிடங்களை மனதிற்குள் அசைபோட்டுப் பூரித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

சந்தியா கிளம்பினாள். எல்லாரிடமும் சொல்லிக் கொண்டாள். ரேணுகா... இரண்டு பைகளில் இனிப்புகளையும் பழங்களையும் போட்டுக் கொண்டுவந்தாள். ஜீவாவிடமும் சந்தியாவிடமும் நீட்டினாள்.

''குமார் சந்தியாவை பத்திரமாய் அவளுடைய ஹாஸ்டலில் கொண்டு போய் விட்டு விட்டு வா. பாவம்

காலையில் வந்தவள் ஓடியாடி வேலை பார்த்து ஓய்ந்து போயிருக்கிறாள்... ஜீவா நீ இல்லைன்னு வை. இந்த நிச்சயத்தை நடத்தி முடித்திருக்கவே முடியாது...,, ரேணுகா மனமார்ந்த நன்றியுடன் கூறினாள்.

''நான் இல்லாமல் எங்கே போய் விடப் போகிறேன்? கவிதா என் தங்கைம்மா நான் கைபிடித்து அவளுடைய புருசனின் கையில் கொடுத்து கண் கலங்க

'ஆனந்தா... என் கண்ணையே உன் கிட்ட ஒப்படைக்கிறேன். அதில் ஆனந்த கண்ணீரை மட்டும்தான் நான் பார்க்கனும்.'ன்னு வசனம் பேச வேண்டியது என் கடமைம்மா.''

ஜீவா கவிதாவைப் பார்த்தபடி கேலியாகக் கூற

''போங்கண்ணா...,, என்றுகவிதா கேலியாகச் சிணுங்கினாள்.

குமார். சந்தியாவை விட்டுவிட்டு வர வண்டிச் சாவியைத் தேட....

''குமார். நான் போகும் போது சந்தியாவை விட்டுவிட்டுப் போகிறேன். நீ ரெஸ்டு எடு.'', என்றான் ஜீவா.

குமார் ஆச்சரியத்துடன் ஜீவாவைப் பார்த்தான். அவன் இதற்கு முன்னால் இப்படிச் சொன்னதில்லை என்பதைவிட அதற்கு சந்தியா மறுப்புச் சொல்லாமல் இருந்தது தான் குமாருக்கு கூடுதல் ஆச்சரியமாக இருந்தது.

''அதுவும் சரிதான்... சந்தியாவை ஜீவாவே விட்டுவிட்டுப் போகட்டும் குமார். நீ அந்த சேர்களை எண்ணி வை. காலையில் கணக்கை சரி பார்த்து ஒப்படைக்கனும்.''

ரேணுகாவுக்கு அவள் கவலை. ஜீவா மெல்லிய சிரிப்புடன் கிளம்பினான். கவிதா வாசல் வரை வந்து இருவரையும் வழியனுப்பி வைத்தாள்.

"என்ன அண்ணா கடைசியில் அல்லிராணி மனதை ஜெயித்து விட்டீங்க போல."

"இந்த அல்லி ராணிதான் இந்த அர்ஜுனனின் மனதை ஜெயித்து விட்டாள்."

"அதுதான் ஏற்கனவே தெரியுமே. இப்பக் கல் எப்படி கரைந்ததுங்கிற கதையை எனக்குச் சொல்லுங்க."

"எங்க கதை உனக்கெதுக்கு. நீ சாயங்காலம். மாப்பிள்ளை உன்னிடம் தனியாக பேசிய கதையை நினைத்துப் பார்த்து உருகிக் கொண்டிரு."

கவிதாவுக்கு கையாட்டி விட்டு ஜீவா தன் வண்டியைக் கிளப்ப... சந்தியா அவன் பின்னால் ஏறி அமர்ந்து கொண்டாள்... வளைவினில் வண்டி திரும்பியதும். அவன் தோளில் கை போட்டுக் கொண்டாள். சாலையின் ஸ்பீடு பிரேக்குகளில் வண்டி ஏறி இறங்கிய போது அவன் முதுகோடு ஒட்டி அமர்ந்து கொண்டாள்.

ஜீவாவிற்கு வானில் பறப்பது போல் இருந்தது. சந்தியாவின் மூச்சுக்காற்று முதுகில் படுவதை உணர்ந்தவாறு பயணித்துக் கொண்டிருப்பது அவனுக்கு பரம சுகமாக இருந்தது.

வண்டி கன்யாகுமரியின் கடைத்தெரு இருந்த சாலையின் பக்கம் திரும்பியது.

"டூ வீலர் எங்கே போகுது?" சந்தியா செல்லமாக வினவினாள்.

"டூ வீலர் ரோட்டில் போகுது." என்றான் ஜீவா.

"அது தெரியுது சார். என் ஹாஸ்டல் பக்கம் போகாமல் வேற பக்கம் போகுதே என்ன சமாசாரம்? என்னைக் கடத்திக் கொண்டு போகிறீங்களா?"

"ஆமாம்ன்னு சொன்னால் என்ன செய்வாய்? கத்தி ஊரைக் கூட்டுவாயா?"

"ஊம். வண்டியிலிருந்து குதித்து ஓடுவேன்."

"எப்படி ஓடுவாய்?"

"நீங்க எப்படி ஓடுவீங்களோ அப்படித்தான் நானும் ஓடுவேன்."

"கத்திக் கொண்டே ஓடுவாயா?"

"பின்னே... வாய் எதுக்கு இருக்காம்?"

"சாப்பிடுவதற்கும் பேசுவதற்குமினுல்ல நான் நினைச்சேன்."

"ஆபத்து சமயத்தில் கத்துவதற்கும் சேர்த்துத்தான் வாய் இருக்கிறது."

"ஈஸிட்? எப்படிக் கத்துவாய்?"

"காப்பாத்துங்க... காப்பாத்துங்கன்னு கத்துவேன்."

"ஏன் சந்தியா...?"

ஜீவாவின் குரலில் ஏன் மர்மம் கலந்து மிருதுத் தன்மை ஒலிக்கிறது என்று புரியாதவளாய் சந்தியா.

"சொல்லுங்க..." என்றாள்.

அவன் சொன்னான்... அவள் கிளர்ந்து அவன் முதுகில் செல்லமாகக் குத்திச் சிணுங்கினாள்.

34

உன் மனதைத்தான் கேட்டேன்...
வேறெதையும் கேட்கவில்லை...
உன் காதலைத்தான் கேட்டேன்..

சொத்து. சுகம். கேட்கவில்லை...

- ... காதலாகி... கசிந்துருகி... -

ஜீவாவின் வார்த்தைகளில் தெரிந்த மர்மம் என்ன என்பதை அறிந்து கொள்ளும் ஆவலுடன் சந்தியா

''சொல்லுங்க...'' என்று கேட்டாள்...

''இன்றைக்கு மதியம் மாடியில் உன்னை முதன் முதலாய் முத்தமிட்டேனே. அப்போது ஏன் நீ காப்பாத்துங்க காப்பாத்துங்கன்னு சத்தம் போடவில்லை?''

''ஜீவா ப்ளீஸ்.''

''கவிதாவின் ரூமில் உன் தலையில் பூவாசம் பிடித்தேனே அப்போது ஏன் நீ காப்பாத்துங்க. காப்பாத்துங் கன்னு வெளியே ஓடவில்லை...?''

''ஜீவா. வேண்டாம்.''

''ம்ம். நீ வேண்டாம்ன்னு சொல்லவே இல்லையே சந்தியா. அப்புறம் தோட்டத்தில் இருட்டில்...''

''ஜீவா. நான் நிஜமாகவே வண்டியை விட்டுக் குதித்து விடுவேன்.''

சந்தியா செல்லக் கோபத்துடன் அவன் முதுகில் குத்தினாள். அவன் சிரித்துக் கொண்டே வண்டியை நிறுத்தினான்.

''இறங்கு.''

இறங்கி நிமிர்ந்த சந்தியா.

''ஜவுளிக் கடை போல இருக்கே.'' என்றாள்.

''ஜவுளிக் கடை போல இல்லை. ஜவுளிக்கடையே தான். வா... '' என்றபடி ஜீவா படிகளில் ஏற ஆரம்பித்தான்.

''இங்கே எதுக்கு வந்திருக்கோம்?''

''ஜவுளிக் கடைக்கு வேற எதுக்கு வருவாங்க? சினிமா பார்க்கவா வருவாங்க? துணி எடுக்கத்தான் வருவாங்க.''

''எனக்கு எதுவும் வேண்டாம்.''

''எனக்கு வேண்டுமே...''

''ஓ. நீங்க உங்களுக்கு துணி எடுக்கப் போகிறீங்களா?''

''ஆமாம் எனக்காகத்தான் எடுக்கப் போகிறேன்.''

ஜீவாவிற்கு துணி எடுக்கப் போகும் நினைவில் சந்தியா ஆண்களுக்கான உடை இருக்கும் பகுதியில் நுழையப் போக. ஜீவா தடுத்து நிறுத்தி.

''இங்கே வா.'' சந்தியா மறுத்துப் பேச வாய் திறந்தாள்.

''ஷூச்...'' ஒற்றை விரலை உதட்டின் மேல் வைத்து அதட்டினான் ஜீவா.

வேறு வழியில்லாமல் சந்தியா அவனைப் பின் தொடர்ந்தாள், மெரூன் வண்ணத்தில் மெஜந்தா நிற பார்டர் கொண்ட பட்டுச்சேலையை தேர்வு செய்தான் ஜீவா.

''இது கவிதாவிற்கு மாப்பிள்ளை வீட்டில் வாங்கிக் கொண்டு வந்த புடவை போலவே இருக்கிறதே...''

விழி விரிய அந்தப் புடவையை ஆசையாய் சந்தியா பார்த்ததை ஜீவா கவனித்து விட்டான் என்பது அவளுக்கு புரிந்து விட்டது.

காதலுடன் அவள் ஜீவாவைப் பார்க்க அவன் கண் சிமிட்டினான்.

''பிடித்திருக்கா...''

''உங்களைப் பிடித்திருக்கு.''

அவன் புடவையைக் கேட்க அவள் கவிதையாய் காதலைச் சொல்லிவிட்டாள்... ஜீவாவின் கண்களில் காதல் பொங்கியது.

''ஏய்ய்.'' என்றான்.

''ஸ்ஸ். இது ஜவுளிக் கடை...''

பணத்தைக் கொடுத்து விட்டு புடவையிருந்த பையை வாங்கி சந்தியாவிடம் கொடுத்த போது ஜீவாவின் மனம் நிறைந்திருந்தது.

அது ஆண்களுக்கே உரிய நிறைவு. அவர்கள் கையால் அவர்களுடைய மனைவிகள் பூவையும் புடவையையும் நகையையும் வாங்கிக் கொள்ளும் போது அவர்கள் நெஞ்சம் பூரித்து விடும்.

இது இந்திய மண்ணுக்கே உரிய குணாதிசயம். கொடுக்கும் கை ஆணின் கையாக இருக்க அதைப் பெற்றுக் கொள்ளும் கை பெண்ணின் கையாக இருக்கும்.

ஜீவா கொடுக்க சந்தியா புடவையை பெற்றுக் கொண்டாள்.

ஹாஸ்டல் வாசலில் இறங்கி ஜீவாவுக்கு கையாட்டிவிட்டு நகர முயன்ற சந்தியாவை இழுத்துப் பிடித்து நிறுத்தினான் ஜீவா.

''கையை விடுங்க. இது ஹாஸ்டல்.''

''உன்னுடன் பெரிய வம்பாகப் போய்விட்டது. ஜவுளிக்கடையில் பேசினால் ஸ்ஸ். இது ஜவுளிக்கடைங்கிற. ஹாஸ்டல் வாசலில் பேசினால் ஸ்ஸ். இது ஹாஸ்டல்ங்கிற... நீ என்னதான் மனதில் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிற... இது ஹாஸ்டல்ன்னு எனக்குத் தெரியாதா? வேண்டுமானால்

இவன் என் கையைப் பிடித்து இழுத்து விட்டான்னு சத்தம் போடேன்.''

அன்று முழுவதும் சேர்ந்திருந்துவிட்டு பிரியப் போகும் கணம் மனதை அழுத்த ஜீவா கோபப்பட்டான். சுற்றுமுற்றும் பார்த்த சந்தியா அவசரமாய் அவனது கையை கிள்ளினாள். அந்த சிறிய தொடுகை அவன் மனதை சமாதானம் செய்தது.

35

நேசமுள்ள என் மனதை...
நீதிரும்பி பார்த்து விட்டால்...
வான் குயிலாய் நான் மாறி...
வான் மீது பறந்திடுவேன்...
- ... காதலாகி... கசிந்துருகி... -

சந்தியாவிற்கு ஜீவாவின் மனநிலை புரிந்தது. ஏறக்குறைய அவளும் அதே மனநிலையில் தான் இருந்தாள்.

''போய் வரவா.''

''ம்ம்ம்.''

''உனக்குச் சந்தோசமாய் இருக்குமே.''

''அப்படி நான் சொன்னேனா?''

''வாய்விட்டுச் சொன்னால்தானா?''

''நான் என்னதான் செய்யட்டும் ஜீவா?''

''என் கூட வந்து விடு.''

''எங்கே...?''

"எங்கேயாவது போவோம். முடிவில்லாமல் இந்த உலகைச் சுற்றி வருவோம்."

"சரிதான்."

"என்ன சொல்கிறாய். வருகிறாயா?"

"வருகிறேன்."

"அப்போ என் வண்டியில் ஏறு."

"முறைப்படி நீங்க என் கழுத்தில் ஒரு தாலியைக் கட்டுங்க. நீங்க எங்கே கூப்பிட்டாலும் உங்கள் பின்னாலேயே கேள்வியே கேட்காமல் ஆட்டுக்குட்டி போல தொடர்ந்து வருகிறேன்."

"சந்தியா..."

"நாளைக்குச் சந்திக்கலாம்."

"எங்கே காத்திருக்க..."

"கன்யாகுமரி அம்மனின் கோயில்பக்கத்தில் காத்திருங்க."

சந்தியா ஹாஸ்டலுக்குள் சென்று மறையும் வரை பார்த்துக் கொண்டிருந்து விட்டு ஒரு பெருமூச்சுடன் வண்டியைக் கிளப்பினான் ஜீவா.

அவனது வண்டி தெரு முனையில் சென்று திரும்பும் வரை பார்த்தவாறு ஜன்னல் கம்பிகளில் முகம் பதித்து நின்றிருந்தாள் காயத்ரி... சந்தியாவின் அறைத் தோழி.

"என்ன காயத்ரி ஜன்னலில் என்ன வேடிக்கை பார்த்துக்கிட்டு இருக்க?" என்று வினவியவாறு அறைக்கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே வந்தாள் சந்தியா.

"வேடிக்கைதான். கண்ணதாசன் பாடியிருப்பார்.
நித்தம் நித்தம் மாறுவது எத்தனையோ.
நெஞ்சில் நினைத்ததிலே

நடந்ததுதான் எத்தனையோ...
கோடு போட்டு வாழ்ந்தவர்கள் எத்தனையோ
கொண்ட குறியும் தவறிப் போனவர்கள்
எத்தனையோ..."

காயத்ரி வெறுமையான குரலில் பாடிக்காட்ட சந்தியா அவளை விசித்திரமாகப் பார்த்தாள். அருகில் வந்து காயத்ரியின் நெற்றியில் கை வைத்தாள்.

"என்னடி. உடம்பு சரியில்லையா?"

"ஏன்? நான் நன்றாகத்தான் இருக்கிறேன்."

"பாட்டெல்லாம் பாடுகிற... நீ இப்படியெல்லாம் பண்ண மாட்டாயே."

"எல்லாருமே ஒருநாள் போலவே... அடுத்த நாளும் இருக்கிறார்களா என்ன...? தினத்துக்கு ஒரு வேசம் தினத்துக்கு ஒரு கொள்கைன்னு இல்லையா? என்னை மட்டும் ஏன் கேள்வி கேட்கிற...?"

"என்ன காயத்ரி இப்படி வெடுக்குன்னு பேசறே... இப்ப நான் தப்பா என்ன கேட்டு விட்டேன். எப்போதும் இல்லாமல் இன்றைக்குன்னு பாட்டுப் பாடுகிறாயேன்னு கேட்டேன்... அது ஒரு குத்தமாடி."

"ஆமாம் குத்தம்தான். எனக்கு அந்தப் பாட்டு பிடித்திருக்கு. பாடுகிறேன். உனக்கு இஷ்டம்ன்னா கேளு. கஷ்டம்ன்னா. காதை மூடிக்க..."

காயத்ரி கோபத்துடன் தொடர்ந்து பாட ஆரம்பித்தாள்.

"சுரை விதைத்த நிலத்தில்
வேறு செடி முளைத்தது...
காதல் கதை நடக்க...
பாதியிலே திரை விழுந்தது.

இதற்கிதுதான் என்று முன்னே.
யார் நினைத்தது...
பழி இங்குவந்து முடியுமென்றால்.
யார் தடுப்பது...''

சந்தியாவிற்கு. காயத்ரியின் பாடலில் இவ்வளவு சோகம் ஏன் வருகிறது என்று புரியவில்லை.

அவளறிந்த காயத்ரி சிரித்துக் கொண்டே இருப்பாள். சந்தியாவிடம் உண்மையான தோழமையை காண்பிப்பாள்.

இன்று காயத்ரி காட்டும் விரோதத்திற்கும். சோகத்திற்கும் காரணம் சந்தியாவிற்கு விளங்கவில்லை விளங்கினால் சந்தியா அதைத் தாங்கிக் கொள்ள மாட்டாள்.

அது. அந்தக் காரணம்... ஜீவா.!

காயத்ரி ஜீவாவை மானசீகமாக காதலித்தாள் என்பது சந்தியாவிற்குத் தெரியாது. ஒருதலைக் காதலில் அவள் இருந்த போது சந்தியா ஜீவாவை கை விட்டாள். தனக்கு ஜீவா கிடைத்துவிடும் வாய்ப்பு இருக்கிறது என்று காயத்ரி மகிழும் போது... சந்தியா. ஜீவாவுடன் ஒன்று சேர்ந்து விட்டாள்.

36

நீரும் நிலமும் நிலவும் அறியும் - என்
நெஞ்சில் இருப்பது நீதான் என்பதை...
ஊரும் உறவும் உலகும் அறியுமா - உன்
மனம் என்னை விசமாய் வெறுப்பதை...?
- ... காதலாகி... கசிந்துருகி... -

சந்தியாவைத் தேடி ஜீவா ஹாஸ்டலுக்கு வந்த போதெல்லாம் காயத்ரியும் அவர்களுடன் நின்று பேசுவாள். அவளுக்கு ஜீவாவை பிடிக்கும். மிக மிக அதிகமாக பிடிக்கும். ஒருமுறை வெளியூருக்கு டூருக்குப் போன போது. அவர்களுடன் எடுத்த புகைப்படத்தை குமார் சந்தியாவிடம் கொடுக்க அவள் அதை அறையில்... கட்டிலில் அலட்சியமாக தூக்கிப் போட்டுவிட்டு சென்று விட்டாள்.

காயத்ரி அதை எடுத்துப் பத்திரப் படுத்திக் கொண்டாள்... சந்தியாவுக்கு தெரியாமல் கம்ப்யூட்டரில் கொடுத்து ஜீவாவின் உருவத்தை மட்டும் பெரிது பண்ணி வாங்கி வைத்துக் கொண்டாள்.

சந்தியா இல்லாதபோது ஜீவாவின் படத்தை எடுத்துப் பார்ப்பது காயத்ரி வழக்கமாக செய்யும் செயல்.

ஜீவா சந்தியாவைக் காதலித்ததை அவள் ஒருநாள் வந்து சொல்லிய போது துடித்துப் போய் கோபத்தோடு வந்து சொல்லிய போது துடித்துப் போய்

சந்தியாவின் மனதை மாற்றுவதற்காக. அவள் அப்படிப் பேசவில்லை... சந்தியாவின் முடிவு என்ன என்பதைத் தெரிந்து கொள்வதற்காக... அவள் அப்படிப் பேசினாள்.

''நண்பனாகப் பழகியவன் மனதில் காதல் வரலாமா காயத்ரி.''

''கூடாதுதான். ஜீவா இதைச் செய்திருக்கக் கூடாதுதான்... மனதார நண்பன்னு நம்புகிற பெண்ணிடம்... காதலைச் சொல்லியிருக்கக் கூடாதுதான். ஆனால் என்ன செய்வது ஜீவாவின் மனதில் காதல் வந்து தொலைத்து விட்டதே... அவனும்தான் பாவம் என்ன பண்ணுவான்?''

"நீ எனக்கு பிரண்டா? அவனுக்கு வக்கீலா?"

"இரண்டும்னுதான் வைத்துக் கொள்ளேன்."

"பேசாதே காயத்ரி... நீ அவனுக்கு சப்போர்ட் பண்ணுவது எனக்குச் சுத்தமாகப் பிடிக்கவில்லை..."

"எனக்கும் நீ அவனை வெறுத்து ஒதுக்குவது பிடிக்கவில்லைதான். என்னதான் அவன் மனதிலிருப்பதை யோசிக்காமல் பேசியிருந்தாலும்... நீ அவனை எடுத்தெறிந்து பேசியிருக்கக் கூடாது."

"வேறு என்ன செய்திருக்கனும் என்கிறாய்?"

"தன்மையாய் பேசியிருக்கலாம். அவன் மனதில் நீயிருப்பதைப்போல் உன் மனதிலும் அவன் இருக்கிறானென்று யோசித்துப் பார்த்திருக்கலாம்."

"உளராதே என் மனதில் அப்படிப்பட்ட எண்ணம் எதுவும் இல்லை..."

"இப்போது இல்லை. இனிமேல் வரலாமில்லையா," வீசினாள்.

"நோ சான்ஸ். நானாவது அவனை நினைப்பதாவது."

சந்தியா உறுதியாகக் கூறினாள். காயத்ரி மனதிற்குள் மகிழ்ந்து போனாள்.

"சொந்தமாக ஜிம் வைத்திருக்கிறார். ரொம்ப நல்லவர்... அம்மா அப்பா அண்ணன் தங்கைன்னு பாசமான குடும்பத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவர். அண்ணன் தங்கை இரண்டு பேருமே... கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டு அவரவர் குடும்பத்துடன் செட்டிலாகிட்டாங்க."

காயத்ரி கிராமத்திற்கு போயிருந்த போது அவருடைய அப்பாவிடம் எடுத்துச் சொன்னாள் அவள் நீட்டிய

ஃபோட்டோவை வாங்கிய அவளின் அப்பா மூர்த்தி ஃபோட்டோவை விட்டு விட்டு. அவளை உற்றுப் பார்த்தார்.

"நீ இந்தப் பையனைக் காதலிக்கிறாயாம்மா..."

காயத்ரிக்கு அவளுடைய குடும்பத்தைப் பற்றி நன்றாகத் தெரியும். அவர்களுக்கு காதல் என்ற வார்த்தையே கட்டோடு பிடிக்காது. அதிலும் மூர்த்தி. காதல் என்ற வார்த்தையைக் கேட்டால் ருத்ர மூர்த்தியாகவே மாறிவிடுவார்.

"இல்லைப்பா... எனக்குத் தெரிந்த பெண்ணிற்குத் தெரிந்தவர். அடிக்கடி இவரைப் பார்த்திருக்கிறேன். என்னவோ எல்லாரும் நல்ல விதமாய் இவரைப் பத்திப் பேசிக்கிறாங்க... அதனால் உங்கள் காதில் போட்டு வைத்தேன். மத்தபடி நீங்க பார்த்து எந்த மாப்பிள்ளைக்கு கழுத்தை நீட்டச் சொல்கிறீங்களோ அவனுக்கே கழுத்தை நீட்டி விடுவேன். நான் உங்க பொண்ணுப்பா..."

என்னவோ அவள் 'ஊரான் பொண்ணு' என்று சொல்லி விட்டதைப் போல் கண்ணைக் கசக்கி வராத கண்ணீரை... சுடிதாரின் துப்பட்டாவினால் துடைத்துக் கொண்டாள் காயத்ரி...

மூர்த்தி. க்ளீன் போல்டாகி விட்டார். கன்யாகுமரியில் இருந்த அவருடைய நண்பரிடம் ஜீவாவைப் பற்றி விசாரித்த போது... காயத்ரி சொன்னதையே அவரும் சொல்லி வைக்க... மூர்த்திக்கு ஜீவாவைப் பிடித்துப் போய்விட்டது.

அவரே கன்யாகுமரிக்கு கிளம்பி வந்து ஜீவாவின் அம்மாவை நேரே பார்த்துப் பேசினார். அவரும் தன் குடும்பத்தினருடன் கலந்து கொண்டு முறைப்படி பெண்பார்க்க வருவதாக பதில் சொன்னாள்.

37

எட்டநின்று கண் சிமிட்டும் வெந்நிலவே.!
என்னை நீயும் வெறுப்பதென்ன வெந்நிலவே.!
உன்னருகில் நானிருக்க கூடாதா?
உன் மனதை எனக்குத் தந்தால் ஆகாதா?
- ... காதலாகி... கசிந்துருகி... -

வெண்ணை திரண்டு வரும்போது பாத்திரம் உடைந்த கதையாய் சந்தியா முகமெல்லாம் மலர ஜீவாவின் பின்னால் அவனுடைய வண்டியில் உட்கார்ந்து வந்ததைப் பார்த்த போது காயத்ரிக்கு மேனியில் யாரோ ஒரு மூட்டை மிளகாயை அரைத்து அப்பியதைப் போல இருந்தது.

''கவிதாவின் நிச்சயத்திற்குப் போகனும் காயத்ரி...''

முதல் நாள் இரவு தூங்கப் போவதற்கு முன்னால் சந்தியா இதைச் சொல்லியவாறு அலாரம் வைத்தபோதே காயத்ரிக்கு 'பக்'கென்று இருந்தது.

''கவிதான்னு யாரைச் சொல்கிற... குமாரின் தங்கையைச் சொல்கிறாயா?''

''ஆமாம்...''

சந்தியா நிம்மதியாய் தூங்கி விட காயத்ரி விடியும் வரை கண் விழித்தாள்.

அதிகாலையில் சந்தியா எழுந்து கிளம்பிக் கொண்டிருந்த போது... அசிரத்தையாய் கேட்பதைப் போல காயத்ரி.

''குமாரின் தங்கையின் நிச்சயதார்த்தமன்னா. அந்த ஜீவாவும் வருவானில்ல...'', என்று கேட்டு வைத்தா.

''எனக்கென்ன தெரியும்.'', என்று எரிச்சலுடன் பதில் சொன்னாள் சந்தியா...

'இப்படி ஒன்றும் தெரியாததைப் போல் பாவ்லா பண்ணித்தானே அவனை உன் பின்னால் சுற்ற வைத்தாய்.' காயத்ரி மனதிற்குள் வெந்து கொண்டாள்.

''அப்படியில்லை சந்தியா... குமார் ஜீவாவிற்கு பிரண்ட். கவிதா உனக்கு பிரண்ட். இரண்டு பேரும் இந்த விசேசத்தில் சந்தித்துக் கொள்ள சான்ஸ் இருக்கிறது.'', காயத்ரி கவனமாக வார்த்தைகளைக் கோர்த்தாள்.

''விசேச வீட்டிற்கு நூறு ஆள் வந்து போவாங்க. அதையெல்லாம் நான் கணக்கில் வைத்துக் கொள்ள முடியுமா.'', சந்தியா. பட்டுச் சேலையையும். முத்து நகைப் பெட்டியையும் எடுத்து தன் கைப் பையில் வைத்தாள்.

'இந்தச் சேலையைக் கட்டி முத்து நகை செட்டைப் போட்டால் இவள் அப்சரஸ் போல இருந்து தொலைப்பாளே.' காயத்ரியின் மனம் பதறியது.

''பட்டுச் சேலையெல்லாம் எதுக்கு சந்தியா. இந்த வேக்காட்டில் போய் அதை கசகசன்னு கட்டிக் கொள்ளனுமா?'' காயத்ரி அக்கறையாய் கூறுவதைப் போல கூறினாள்.

''எனக்கும் பிடிக்கவில்லைதான். ஆனால் சிம்பிளாய் நின்றால் கவிதாவின் அம்மா என்னைத் திட்டி அவங்களுடைய புடவையைக் கட்டி... நகைகளைப் போட்டுக் கொள்ளச் சொல்லுவாங்க. உனக்கே தெரியும். எனக்கு இரவல் நகையும் சேலையும் பிடிக்காதுன்னு...'' சந்தியா காயத்ரியைத் திரும்பிப் பார்த்துப் பதில் சொன்னாள்.

'உனக்குப் பிடிக்காதுன்னு நீ சொன்னாலும் உன்னைத் தாங்கித் தடுக்கத்தான் ஆள்கள் காத்துக் கொண்டிருக் கிறாங்களே...', பொறாமையில் வயிறெரிந்தாள் காயத்ரி.

''அப்போ கட்டாயம் போகனுமுன்னு உறுதியாக இருக்கிறாயா?'' காயத்ரி மானசீகமாய் கையைப் பிசைந்தாள்.

''ஆமாம். இதிலென்ன சந்தேகம்?'' சந்தியா கைப்பையுடன் வெளியே அடியெடுத்து வைத்தாள்.

''சந்தியா.''

போகிறவளை பின்னாலிருந்து அழைக்கக் கூடாது என்ற வளமையெல்லாம் காயத்ரிக்கும் நன்கு தெரியும்.

ஆனால் அவள் வேண்டுமென்றே சந்தியாவை பின்னாலிருந்து கூப்பிட்டாள்.

''என்ன காயத்ரி...''

இது போன்ற நம்பிக்கையெல்லாம் இல்லாத சந்தியா வெள்ளை மனத்துடன் நின்று திரும்பிப் பார்த்தாள்.

''நானும் உன்கூட வரவா? ஏன் கேட்கிறனென்றால் இன்றைக்கு ஞாயிற்றுக் கிழமைதானே. நீயில்லாமல் எனக்கும் போரடிக்கும்.''

காயத்ரி சாதுர்யமாக தன் கோரிக்கையைச் சொன்னாள். சந்தியாவுடன் சென்றால் ஜீவாவும் அவளும் பேசிக் கொள்வதை நிறுத்தி விடலாம். என்பது அவளுடைய கணிப்பு.

சந்தியா யோசித்தாள். பின்.

''வேண்டாம் காயத்ரி...'' என்று மறுத்து விட்டாள்.

காயத்ரியின் முகம் விழுந்து விட்டது.

''ஏன் சந்தியா.'', என் மனத்தாங்கலாக கேட்டாள்.

''கவிதா என்னுடைய பிரண்ட். சொந்தக்காரியில்லை. அவள் வீட்டு விசேசத்திற்கு நான் போகலாம். கூட யாரையும் அழைத்துப் போகக் கூடாது. அது சரிவராது. இதுவே சொந்தக்காரங்க வீட்டு விசேசம்ன்னா நீ சொல்லாமலேயே... உன்னைக் கூப்பிட்டுக் கொண்டு போவேன்.''

காயத்ரி தடுக்க வழி தராமல் சந்தியா கிளம்பிப் போய் விட்டாள். அவள் திரும்பி வரும் வரைக்கும் பதைப்புடன். ஜன்னல் வழி பார்த்துக் கொண்டிருந்த காயத்ரிக்கு... ஜீவாவுடன் அவள் இணைந்து வந்து இறங்கி சிரித்துப் பேசி கொஞ்சி விலகியதைக் கண்டபோது தாங்க முடியாமல் போனது.

38

ஊரில் உள்ள சாமிகளிடம்...
நேர்த்திக் கடன் நேர்ந்துக்கிட்டேன்...
உன்னுடனே வாழ்ந்திடவே...
உள்ளம் உருக வேண்டிக் கிட்டேன்...
... காதலாகி... கசிந்துருகி...

அலைகள் கொஞ்சி விளையாடும் குமரியம்மன் ஆலயத்தின் முன்னால் சந்தியா காத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

முதல் நாள். ஜீவா வாங்கிக் கொடுத்திருந்த மெரூன் கலர் பட்டுப்புடவையை உடுத்தி... அவளிடம் ஏறகனெவே இருந்த மெஜந்தா நிற ஜாக்கெட்டை புடவையின் பார்டரின் நிறத்திலேயே போட்டிருந்தாள். மெரூன் கலர் கல்லில் தோடு. உள்ளங்கழுத்தில் மெல்லிய செயின் . தலை நிறைய குண்டு மல்லிகைப் பூச்சரம்.

அந்தப் பூச்சரத்தை தலையில் வைத்துக் கொள்ளும்போது ஜீவா பூவாசம் பிடித்த நிகழ்வு மனதில் தோன்ற... கன்னம் சிவந்து போனாள்.

'இன்னும் வரவில்லையே.' அவள் மனம் எதிர்பார்ப்பில் படபடத்தது.

''வந்து ரொம்ப நேரமாச்சா...?'' ஜீவா அவளருகில் வண்டியை கொண்டு வந்து நிறுத்தி விட்டு இறங்கிக் கொண்டே கேட்டான்.

''அப்படியொன்றும் அதிக நேரமாகி விடவில்லை... நான் வந்த பின்னால் மூன்று போட் நிறைய விவேகானந்தர் பாறையைப் பார்க்க ஜனங்கள் போய் வந்து விட்டாங்க. அங்கேயிருந்த சூரியன். கடலுக்குள்ளே இறங்கிடுச்சு...''

''போதும் போதும் நேரமாகிருச்சுன்னா நாலு திட்டு திட்டிவிட்டுப் போயேன். அதை விட்டு விட்டு பேசிக்கிட்டு போகிறாயே...''

அப்போதுதான் அவளுடைய புடவையைக் கவனித்த ஜீவா மகிழ்ச்சிப் பரவசத்துடன்.

''ஏய்ய்... இது நான் எடுத்துக் கொடுத்த புடவையில்லே?'' என்று கேட்டான்.

''ம்ம். நீங்க எடுத்துக் கொடுத்த புடவைதான். அதுக்கு என்ன இப்போ...'', அசிரத்தையாய் பதில் சொல்வது போல சந்தியா பதில் சொன்னாள்.

ஜீவா அந்தப் புடவையைக் கவனித்து விட்டதில் அவளுக்கு மனம் நிறைய சந்தோசம் தளும்பியது.

''வா. அர்ச்சனைத் தட்டு வாங்கிக்கலாம்.''

ஜீவாவும் அவளும் கோயிலுக்குள் சென்றார்கள். கன்யாகுமரி அம்மன் சிரித்த முகத்துடன் அவர்களை வரவேற்றாள்.

''நன்றி தாயே... என் மனதுக்குப் பிடித்தவளை என்னிடம் கொடுத்து விட்டாய்.' ஜீவா மனமார நன்றி சொன்னான்.

கோயிலை வலம் வந்து பிராகாரத்தில் உட்கார்ந்தார்கள். சந்தியாவின் அழகை அள்ளிப் பருகுவது போல பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தான் ஜீவா.

''எப்படி இத்தனை அழகாய் இருக்க சந்தியா.''

அவள் முகம் சிவக்க மௌனமாக இருந்தாள்.

''நீ சாதாரணமாய் டிரஸ் பண்ணினாலும் அழகுதான். இன்றைக்கு ஸ்பெசலாய் நான் பார்க்கனும்னு டிரஸ் பண்ணிக் கொண்டு வந்திருக்கிறாயே. இது பேரழகு.''

''அடேங்கப்பா. இவர் பெரிய மகாராஜா. இவர் பார்த்து ரசிக்க புடவைகட்டிக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம்.''

''நீ மட்டும்தானே வந்திருக்கிறாய்.''

''அப்படியொரு நினைப்புக்கூட உங்க மனசில் இருக்கா. இன்னும் எத்தனை பெண்கள் ஐயாவுக்கு முன் வந்து நிற்கனுமாம்?''

''நானாக ஏதாவது சொன்னேனா நாங்க நாங்கன்னு நீதானே சொன்னாய்.''

விவேகானந்தர் பாறையில் நிற்கும் போது அவர்கள் இருவரின் மனதிலும் மலரும்... நினைவுகள் ஊர்வலமாய் வந்தன.

''இங்கேதான். உன்னை முதன் முதலாக நான் பார்த்தேன்.''

''ம்ம்.''

''பயந்து மிரளும். மான்குட்டியைப் போல நீ... இருந்தாய்.''

''ஜீவா...''

''உன் கண்ணில் தெரிந்த அந்த சோகம்தான் முதலில் என்னைக் கவர்ந்தது...''

''அழுமூஞ்சின்னு நினைத்தீங்களா...?''

''ஊஹீம். உன் கண்ணீர் துடைத்து காலமெல்லாம் உன் நிழலாக இருக்கனும்னு நினைத்தேன்...''

"ஆண்களுக்கு பொதுவாய் சந்தோசம் தானே பிடிக்கும்."

"எனக்கு உன்னைப் பிடித்ததால் உன்னிடமிருந்த எல்லாமும் பிடித்தது..."

"என் சோகத்தின் நிழல் உங்கள் மேல் படியுமென்று நினைக்கவில்லையா...?"

"சோகத்தின் நிழல் கூட உன்மேல் படிய விடக் கூடாது என்றுதான் நான் நினைத்தேன். ஐ லவ் யு சந்தியா."

ஜீவா நீட்டிய கரத்தை இறுகப் பற்றி அவன் விரலோடு விரல் கோத்த போது...

'இவன்தான் எனது காதலன்.' என்ற கர்வம் சந்தியாவுக்குள் எழுந்தது.

தியானமண்டபத்தில் இருவரும் தியானம் செய்துவிட்டு ஒரே நேரத்தில் கண்விழித்து ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்...

39

உன்மீது விழுந்து. என்மீது தெரித்த...
மழைத்துளிக்குக்கூட. என் காதல் தெரிகிறது...
தினந்தோறும் உன்னிடம்... என் காதல் சொல்லியும்
உன் மனதுக்குமட்டும். என் காதல் தெரியவில்லை.
... காதலாகி... கசிந்துருகி...

கடற்கரையோரம். ஜீவாவும் சந்தியாவும். தங்கள் காதலைப் பற்றிய மலரும் நினைவுகளை அசை போட்டுக் கொண்டிருந்த போது காயத்ரி அந்தக் காதலை கலைக்கும் வேலையில் மும்முரமாக இறங்கியிருந்தாள்.

ஜீவாவின் அம்மா. காய்களை வாங்கிக் கொண்டு திரும்பும் வழியில் தற்செயலாக சந்திப்பதைப் போல அவனைச் சந்தித்தாள். வணக்கம் சொன்னாள்.

"யாரும்மா நீ..."

"நீங்க ஜீவானந்தத்தின் அம்மாதானே."

"என்னை உனக்கு எப்படித் தெரியும்?"

"அப்பா சொன்னார்... என் அப்பாவிற்கு உங்கள் குடும்பத்தைப் பற்றி நல்லாத் தெரியும்."

"அப்படியா யார் உங்க அப்பா..."

"தக்கலைதான் எங்க ஊர். என் அப்பா பெயர் மூர்த்தி."

மகேஸ்வரிக்கு சட்டென்று காயத்ரி யார் என்று புரிந்துவிட்டது. மகனுக்குப் பெண் பார்க்கும் உணர்வில் காயத்ரியை ஏற இறங்க பார்த்தாள்.

மகேஸ்வரியைப் பார்க்கப் போகும் ஜாக்கிரதை உணர்வுடன் காயத்ரியும் தன்னை... குடும்ப பாங்காய் அலங்கரித்துக் கொண்டு வந்திருந்தாள்.

'ம்ம். பொண்ணு பார்க்க அம்சமா அழகாகத்தான் இருக்காள். அந்தப் பயலுக்கு பிடிக்கனுமே...'

"என்னம்மா படிச்சிருக்க...?"

காயத்ரி. தன் படிப்பைச் சொன்னாள்.

"எங்கேம்மா வேலை பாக்கிற?"

காயத்ரி தன் வேலையைப் பற்றிச் சொல்லி விட்டு கூடுதலாக தன் சம்பளத் தொகையையும் சொன்னாள்.

'பரவாயில்லையே... கை நிறைய சம்பாதிக்கிறாளே.' மகேஸ்வரிக்கு பரம திருப்தியாக இருந்தது.

''ஆண்ட்டி. அந்தப் பார்க்கில் கொஞ்ச நேரம் உட்கார்ந்து விட்டுப் போகலாமா.''

வழியில் இருந்த பூங்காவைக் காட்டி காயத்ரி பணிவாக வேண்டுகோள் வைத்தாள்.

'இந்த உச்சி வெயிலில் இந்தப் பெண்ணுடன் என்ன பேச்சுவார்த்தை வேண்டிக் கிடக்கு...'

மகேஸ்வரியின் மனதிற்குள் நுழைந்து பார்த்தவளைப் போல... வெள்ளையாய் ஒரு நம்பகச் சிரிப்பை உதிர்த்தாள் காயத்ரி.

''நல்ல வெயில் ஆண்ட்டி. பார்க்கில் ஓரமாய் இளநீர் விற்கிறாங்க. இரண்டு இளநிகளை குடித்து விட்டு ஓய்வாக நீங்க உட்கார்ந்தால் நான் உங்களிடம் பேச வந்ததைப் பேசுவேன்.''

வினயமாய் காயத்ரி பேசிய விதத்தில் மகேஸ்வரி மறு பேச்சுப் பேசாமல் பூங்காவுக்குச் சென்றாள். வாக்களித்தபடி அவளுக்கு இளநீர்களை வாங்கிக் கொடுத்த காயத்ரி செயற்கை நீரூற்றின் பக்கத்தில் மரங்கள் அடர்ந்த குளுமையான பகுதியில் இருந்த சிமிண்ட் பெஞ்சில் அவளை உட்கார வைத்தாள்.

'யாரிடமாவது காரியம் ஆக வேண்டியிருந்தால் அவர்கள் நல்ல மனநிலையில் இருக்கும் போது அவர்களை அணுக வேண்டும்...'

ஒரு புத்தகத்தில் படித்திருந்ததை நினைவுபடுத்திக் கொண்டு. புத்திசாலித்தனமாக காரியமாற்றிக் கொண்டிருந்தாள் காயத்ரி.

வயிறும் மனமும் குளிர்ந்திருக்க வெயிலின் வெம்மை தாக்காத இதமான சிலுசிலுவென்ற காற்று உடல் தழுவ மகேஸ்வரி மிகவும் இதமாக உணர்ந்தாள்.

''ஹப்பா... இந்த வெயிலுக்கு இந்த இடம் எவ்வளவு சுகமாயிருக்கு தெரியுமா?''

மகேஸ்வரியின் மனநிலை தனக்குச் சாதகமாக இருப்பதை புரிந்து கொண்ட காயத்ரி. மெதுவாக பேச்சை ஆரம்பித்தாள்.

''ஆண்ட்டி. நான் ஏன் உங்களுடன் பேசனும்னு நினைத்தேன் தெரியுமா?''

''நீ சொன்னால்தானே தெரியும்.''

''என் அப்பாவிற்கு ஜீவானந்தத்தின் மேல் நல்ல அபிப்ராயம்.''

''என் மகன் நல்லவன். அதனால் அபிப்ராயம் வைத்திருப்பார்... இதையா பெரிய விசயம் போல பேச வந்த?''

''இல்லை ஆண்ட்டி. உங்க மகன் நல்லவராக இருக்கலாம். ஆனால் அவர் பழகுற ஆள் நல்லவங்களா இருக்கனுமில்ல.''

மகேஸ்வரி காயத்ரி எதையோ பூடகமாக சொல்ல முனைவதை கண்டு கொண்டு புருவம் சுருக்கினாள்.

''நீ என்னம்மா சொல்ல நினைக்கறே...''

''சந்தியான்னு ஒரு பொண்ணு...''

காயத்ரி ஆரம்பிக்கவும் மகேஸ்வரியின் முகம் விழுந்து விட்டது.

''எனக்கும் அது தெரியும்மா. ஏதோ அந்தப் பெண் பாவம்னு நினைத்து இவன் உதவி செய்யப் போனானாம்... அந்தப் பெண்ணும் நல்லவிதமாய் பழகுச்சாம் திடீர்ன்னு இவனுக்கு அந்தப் பெண்மேல பித்துப் பிடிச்சுப் போச்சு... அந்தப் பொண்ணு விலகிப் போயிருச்சு.''

''இல்லை ஆண்டி. அவள் விலகிப் போகவில்லை.''

"உனக்கு எப்படித் தெரியும்?"

"அவள் ஹாஸ்டலில் என்னுடன்தான் ரூம் மேட்டாக இருக்கிறாள். பலே கைகாரி. உங்கள் மகனை மயக்கிப் பிடித்து விட்டாள்..."

மகேஸ்வரியின் முகம் வெளிறியது.

40

புதிதாய் பூத்த புதுமலரே...
புன்னகையை ஏனோ... நீ தொலைத்தாய்.
புன்னகையைத் தர நான் காத்திருந்தும்...
புண் படுத்தி ஏனோ. நீ விலகிச் சென்றாய்.
காதலாகி... கசிந்துருகி...

"அவள் திட்டமே வேறு ஆண்ட்டி. உங்கள் மகன் காதலிக்கிறேன்னு சொன்னவுடனேயே அதை ஏற்றுக் கொண்டால் அவளுக்கு மதிப்பில்லைன்னு நினைத்தாள். உங்கள் மகனை அலைய விட்டு அதற்குப் பின்னால் போனால் போகிறது என்று காதலித்தால்தான் அவளுக்கு மதிப்பிருக்கும்ன்னு என்னிடமே சொன்னாள் ஆண்ட்டி..."

"நிஜமாகவா அவள் அப்படிச் சொன்னாளா?"

"ஆமாம் ஆண்ட்டி. இதுமட்டுமா உங்கள் மகன் தூக்க மாத்திரைகளை சாப்பிடும் ரேன்ஜிற்கு போய்விட்டாராம். இதைச் சொல்லிச் சொல்லி அவள் சிரித்தாள் ஆண்ட்டி..."

மகேஸ்வரிக்கு ரத்தம் கொதித்தது. அவள் பெற்ற மகனை சந்தியா எளிதாக நினைத்தாள் என்பதை அவளால் தாங்க முடியவில்லை.

"இப்படிக் கூட ஒரு ராட்ஸஸி இருப்பாளா?"

"இருக்கிறாளே. இவ்வளவையும் செய்து விட்டு இப்போது உங்கள் மகனுடன் சிரித்துப் பேசிப் பழகுகிறாளாம். உங்கள் மகன் அவளுக்கு பட்டுச் சேலை வாங்கிக் கொடுத்திருக்கிறார் ஆண்ட்டி. இது உங்களுக்கு தெரியுமா. தெரியாதா..."

அவ்வளவுதான் மகேஸ்வரியின் ரத்த அழுத்தம் அதிகரித்துவிட்டது.

'எனக்கு ஒரு பருத்திச் சேலை வாங்கிக் கொடுக்கிற வழியைக் காணோம். அவளுக்கு பட்டுச் சேலை வாங்கிக் கொடுத்திருக்கிறானா.'

காயத்ரி மகேஸ்வரியின் மனநிலையை புரிந்து கொண்டு தொடர்ந்து வேப்பிலை அடித்தாள்.

"நகைக் கடையில் ஒரு நெக்லஸ் பார்த்தாளாம். அதை நாளைக்கே ஜீவாவிடம் சொல்லி வாங்கித்தரச் சொல்லப் போகிறேன்னு என்னிடமே சொல்கிறாள். ஆண்ட்டி. எனக்கு எப்படியிருக்கும். நீங்களே சொல்லுங்க..."

காயத்ரியின் கண்கள் உண்மையிலேயே கலங்கி விட. மகேஸ்வரியின் மனதில் இரக்கம் சுரந்தது.

'கட்டிக் கொள்ளப் போகிற பெண்ணிடமே அவளுடைய வருங்கால கணவனின் நிகழ்கால காதலி பெருமையடித்தால் அந்தப் பெண்ணின் மனது என்ன பாடுபடும்...'

"இதோ பாரும்மா. நீதான் என் வீட்டு மருமகள். சந்தியா என் மருமகளாக ஒருநாளும் வரமுடியாது."

மகேஸ்வரியின் மனதில் இடம் பிடித்துவிட்ட காயத்ரி வெற்றிவாகை சூடியவளாய் ஹாஸ்டலுக்குத் திரும்ப மகேஸ்வரி கொந்தளிக்கும் கோபத்தோடு ஜீவாவைத் தேடி ஜிம்முக்கே போய் விட்டாள்.

"ஜீவா டேய் ஜீவா..." அவள் குரல் கொடுக்கவும்

"அண்ணே அம்மா வந்திருக்காங்க. போலண்ணே,"

என்று ஜீவாவின் உதவியாளர்கள் சொன்னார்கள்.

"வாங்கம்மா..." ஜீவா மகேஸ்வரியின் எதிரே உட்கார்ந்தான். "ஏண்டா உன் மனசில் என்னதாண்டா நினைத்துக் கொண்டிருக்கிற? அந்த சந்தியா நில்லுன்னா நின்னு. உட்காருன்னா உட்காருவாயா?"

"இப்போ. என்னம்மா நடந்து விட்டது?"

"நான் தங்கம் போல காயத்ரியை உனக்குப் பொண்ணு பார்த்து வைத்திருக்கேன். நீ தகரக் கட்டியைக் கட்டிக்கிறனும்னு கனவு காண்கிறாயாமே... அந்த சந்தியாவிற்கு பட்டுச் சேலை வாங்கிக் கொடுத்திருக்கிறாயாமே. கேட்கிறதுக்கு ஆள் இல்லைன்னு நினைத்துக் கிட்டு இருக்கியா?"

மகேஸ்வரி வார்த்தைக்கு வார்த்தை செய்தாயாமே... வைத்தாயாமேன்னு சொன்னதில் அவள் யாரோ ஒருவருக்கு எடுப்பார் கைப்பிள்ளையாய் மாறியிருப்பதை ஜீவா புரிந்து கொண்டான்.

'அந்த யாரோ ஒருவர் யார்? காயத்ரியா...?'

அன்று இரவு ஜீவாவிடமிருந்து செல்போன் வழியாக செய்தி சந்தியாவுக்கு போனது அவள் ஸ்தம்பித்து நின்று விட்டாள்.

41

காதலிக்கும் அந்த நொடிகளில்...
கண்ணோரம் ஓர் மயக்கம் பிறக்கும்...

எனைக் காதலித்துவிடு...
அதை உணர்வதற்காகவாவது
என் உயிரைத் திருப்பித் தந்துவிடு...
- ... காதலாகி... கசிந்துருகி... -

ஜீவா தெளிவாகச் சொல்லி விட்டான்.

"காயத்ரியிடம் நான் பழகியதில்லை சந்தியா. உன்னைத் தவிர எந்தப் பெண்ணிடமும் சகஜமாய் பேசிப் பழக்கமில்லை. கவிதா என் தங்கை போல... காயத்ரி உன் பிரண்ட் என்பதற்காக ஒப்புக்கு இரண்டு வார்த்தை பேசியிருக்கலாம். அது கூட எனக்கு நினைவில்லை. என் வீட்டில் சம்மதித்தாலும் சம்மதிக்காவிட்டாலும் நம் கல்யாணம் நடக்கும். என் நண்பர்கள் முன்னே நின்று நடத்தி வைப்பார்கள்... ஆனால் ஏன் அவள் அப்படிப் பேசினாள். அம்மாவை ஏன் தூண்டி விட்டாள். இதை விசாரி சந்தியா..."

'காயத்ரியா இப்படிச் செய்தாள்?' சந்தியாவினால் நம்ப முடியவில்லை... ஜீவாவை அவள் பார்த்த சில பார்வைகள் சந்தியாவுக்குள் வலம் வர... காயத்ரி இல்லாத போது அவளது அலமாரியை சோதனை போட்டாள் சந்தியா. ஜீவாவின் புகைப்படம் கிடைத்தது.

'பூனைக் குட்டி... வெளியில் வந்து விட்டது...'

கையில் ஜீவாவின் படத்துடன் நின்று கொண்டிருந்த சந்தியாவைக் கண்டதும் காயத்ரி ஒரு வினாடி பேயறைந்தவள் போல நின்றாள். மறு வினாடி நிமிர்ந்து கொண்டாள்.

"என் பர்மிசன் இல்லாமல் என் அலமாரியைக் குடைவது அநாகரிகம்ன்னு உனக்குத் தெரியாதா?"

அநாகரிகத்தைப் பற்றி நீ பேசுகிறாயா? என் காதலனின் போட்டோவை உன் அலமாரியில் பதுக்கி வைத்திருக்கிறாயே இதுதான் அநாகரிகத்தின் உச்சம்... உன் மனதில்

இப்படியொரு இருண்ட மூலையா? சேச்சே... உன்னை என் பிரண்டுன்னு சொல்லிக்கவே எனக்கு வெட்கமாக இருக்கிறது... என்னை நம்ப வைத்து கழுத்தறுத்து விட்டாயே துரோகி... இதைச் செய்ய உனக்கு எப்படி மனம் வந்தது?''

''சும்மா அலட்டிக் கொள்ளாதேடி. எனக்கும் பேசத் தெரியும். இன்றைக்குத்தான் ஜீவா உனக்குக் காதலன், இத்தனை நாளாய் அவருடைய அருமை தெரியாமல் தூக்கி எறிந்திருந்தவள்தானே நீ.''

''எங்களுக்குள் ஆயிரம் இருக்கும். அது உனக்கு தேவையில்லாதது.''

''பெண்ணென்று இருந்தால் ஆயிரம் பேர் பெண் கேட்பார்கள். மாப்பிள்ளைன்னு இருந்தாலும் அப்படித்தான். எனக்காக என் அப்பா ஜீவாவின் வீட்டில் சம்பந்தம் பேசுவார். உனக்காக அப்படிப் பேச நாதி இருக்கா?''

காயத்ரி மிகவும் குரூரமாக சந்தியாவை குறி பார்த்து... தாக்க வேண்டிய இடத்தில் தாக்கி விட்டாள். சந்தியா உடைந்தாள் மனம் குமுறி ஜீவாவிடம் அழுதாள். பொறுமையாக எல்லாவற்றையும் கேட்டுக் கொண்ட ஜீவா மறுநாள் சந்தியாவிடம் ஒரு பெரிய பார்சலை நீட்டினான்.

''என்ன இது...?''

''உடைத்துப் பார்.''

சந்தியா உடைத்துப் பார்த்தாள். திருமண அழைப்பிதழ்கள் இருந்தன. கை நடுங்க எடுத்துப் பார்த்தாள்.

''நம் கல்யாண இன்விடேசன்தான். பிரித்துப்படி.''

ஜீவா ஊக்குவிக்க சந்தியா ஆவலுடன் பிரித்துப் படித்தாள்.

'எங்களைச் சுற்றியுள்ள நண்பர்களுக்கும் உறவினர் களுக்கும் இதை நாங்கள் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

அன்றொரு நாள் நாங்கள் பார்த்துக் கொண்டோம். பிறிதொரு நாளில் பழகிக் கொண்டோம். வரும் சுபதின நாளில் கணவன் மனைவியாக ஆகப் போகிறோம்.

வாழ்த்துச் சொல்ல வந்து விடுங்கள்.

இப்படிக்கு

ஜீவானந்தம். சந்தியா...'

ஜீவா சொன்னதை செய்து காட்டினான். வள்ளுவரின் வாய்மொழியே சொல்லுதல் யார்க்கும் எளியது அரியவாம் சொல்லிய வண்ணம் செயல் என்கிறது.

ஆனால் ஜீவா சொன்னதைச் செய்தான். பெற்றவர் களுக்கும் உடன் பிறந்தவர்களுக்கும் அவனே திருமண அழைப்பிதழைக் கொடுத்தான்.

''ஏண்டா ஊருக்கு நாங்க பத்திரிகை கொடுக்கனும் நீ ஊருக்குள்ள இருக்கிறவர்கள்ல ஒருத்தரா நினைச்சு எங்களுக்கு பத்திரிகை கொடுக்கிறாயே. இது நியாயமா.''

என்று மகேஸ்வரி புலம்பினாள்.

''எனக்கு இதுதான் நியாயம்.''

மகனின் குணம் அறிந்த மகேஸ்வரி அமைதியாகி விட்டாள். ஊரை அழைத்து சுபயோக சுபதினத்தில் சந்தியாவின் கழுத்தில் தாலி கட்டி தன் மனைவியாக்கிக் கொண்டான் ஜீவா...

''இந்தாடா... இதுதான் என் கல்யாணப் பரிசு...''

டேனியல் குலூ மணாலிக்குச் செல்ல இரண்டு ரயில் டிக்கெட்டுகளை நீட்டினான்.

''பதினைந்து நாள். இந்த ஊரை மறந்து வேறு ஊருக்குப் போய் என்ஜாய் பண்ணுங்க. தேநிலவை முடித்துக் கொண்டு திரும்பி வாங்க...''

புதுமணத் தம்பதிகள். தேநிலவைக் கொண்டாட ரயிலேறினார்கள். 'தடக். தடக்.' என்ற இனிமையான சப்தம் தாலாட்டுப் போல் இருக்க அந்த முதல் வகுப்பு கூபேயில் சந்தியாவின் அருகே நெருங்கி அமர்ந்தான் ஜீவா.

''டேனியல் புத்திசாலி...''

''எதை வைத்து இப்படியொரு அவசர முடிவுக்கு வந்தீங்க.''

''ஏண்டி என் பிரண்ட் புத்திசாலியாக இருக்க மாட்டானா?''

''அவர் உங்களுக்குப் போய் பிரண்டாக இருக்கிறாரே. அதனால்தான் எனக்கு இந்தச் சந்தேகமே வந்தது. ஸ்.ஆ. காதை விடுங்க ஜீவா.''

சந்தியாவின் காதைப் பிடித்து ஜீவா திருக சந்தியா அவன்மேல் சரிந்து விழுந்தாள். அன்று போல் இன்றும் அவளுடைய அதரங்கள் அவனை அழைக்க அவள் இதழ் தேடி கள்வெறி கொண்ட மயக்கத்துடன் குனிந்தான்...

''ஸ்ஸ். இது டிரெயின்...''

''உன்னைக் கொன்றே விடுவேன். இது டிரெயின் என்று எனக்குத் தெரியாதா? பர்ஸ்ட் கிளாஸ் கூபேடி. நமக்காக டேனியல் யோசித்து ரிஸர்வ் பண்ணியது... வாயைத் திறக்காதே.'' ஜீவா படர்ந்தான்.

ஜீவா... காதலாகி. கசிந்துருகி காத்திருந்தான். பின் வீறுகொண்டு எழுந்து தன் மனதுக்குப் பிடித்தவளை தன் சொந்தமாக்கிக் கொண்டான்.

முற்றிற்று.